

Εισήγηση της ΠΕ για το Πανελλαδικό Σώμα του NAP, 9-10 Ιουλίου 2016

ΕΙΣΗΓΗΣΗ της Πολιτικής Επιτροπής στο Πανελλαδικό Σώμα του NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση 9-10 Ιούλη 2016

A. ΕΙΣΑΓΩΓΗ

1. Έξι χρόνια αντιμέτωποι με την επιδρομή της ευρωμνημονιακής καπιταλιστικής βαρβαρότητας, ένα χρόνο μετά την πραξικοπηματική ακύρωση του λαϊκού ΟΧΙ και την υπογραφή του 3^{ου} μνημονίου από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ANEL (με τις ψήφους και των ΝΔ - ΠΑΣΟΚ - Ποτάμι) και λίγο μετά την ψήφιση από τη βουλή του πακέτου των αντιδραστικών τομών για το πρώτο μέρος της πρώτης αξιολόγησης με εξαιρετικά αναντίστοιχες εργατικές λαϊκές αντιδράσεις, οι δυνάμεις της κυβέρνησης κι ευρύτερα του συστήματος ισχυρίζονται πως η σταθερότητα επιστρέφει στη χώρα. Εννοούν, βέβαια, πως η στρατηγικής σημασίας αναδόμηση του ελληνικού καπιταλισμού (στο πλαίσιο της ΕΕ) προχωρά απρόσκοπτα. Με μια πρώτη ματιά φαίνεται να είναι έτσι, καθώς οι αντιστάσεις μοιάζουν υποτονικές, η απογοήτευση και το «δεν γίνεται τίποτα» κυριαρχεί μέσα σε πλατιά τμήματα των εργαζομένων, η νεολαία πιέζεται δραματικά μέσα στην πρέσα της ανεργίας - μετανάστευσης, ο αστικοποιημένος συνδικαλισμός σαπίζει και χρεοκοπεί, ακόμα και το δυναμικό του κινήματος και της μαχόμενης Αριστεράς δείχνει να κλονίζεται. **Τα παλιά καύσιμα, του ρηχού αντιμνημονιακού αγώνα με στόχο μια κυβερνητική αλλαγή εντός της ΕΕ και του συστήματος, εξαντλήθηκαν. Τα όπλα του παλιού φθαρμένου κινήματος και οι ιδέες μιας ηττημένης Αριστεράς της διαχείρισης ή της διαμαρτυρίας πέφτουν σε αχρηστία.**

Θα εθελουφλούσε, ωστόσο, όποιος δεν έβλεπε μέσα στην θερινή «ηρεμία» **τα σύννεφα νέων κοινωνικών θυελλών** που συγκεντρώνονται, όποιος δεν ακούει την εργατική λαϊκή οργή που συσσωρεύεται, την αναζήτηση βαθύτερων απαντήσεων από μειοψηφικά, αλλά κρίσιμα για την προσπάθεια ανασυγκρότησης του εργατικού κινήματος και της Αριστεράς τμήματα, όποιος δεν διαβλέπει **τις δυνατότητες νέων ανώτερων αναμετρήσεων** (καθώς η κρίση του ελληνικού και ευρωπαϊκού καπιταλισμού δεν ξεπερνιέται) και τους **κόμβους** αυτών των νέων συγκρούσεων.

Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ- ANEL αποτελεί -στην φάση αυτή- την κύρια επιλογή του κεφαλαίου και της ΕΕ για το **πέρασμα των αντιδραστικών καπιταλιστικών αναδιαρθρώσεων**. Όμως, και αυτή η πολιτική επιλογή του συστήματος είναι καταδικασμένη **να προσκρούσει στα βράχια, και μάλιστα όχι στο μακρινό μέλλον: Έρχονται νέα σφαγιαστικά μέτρα**, και ειδικά το εργασιακό που κτυπά τους εργαζόμενους και μάλιστα στον πυρήνα της σχέσης εκμετάλλευσης. Η πορεία μνημονιακής κατεδάφισης μισθών, συντάξεων, δικαιωμάτων και ελευθεριών θα συνεχισθεί, με τον δημοσιονομικό «κόφτη» και τα άλλα μέτρα αυτόματης ενεργοποίησης να επικρέμονται ως λαιμητόμος. Τώρα αρχίζουν να υλοποιούνται και να πλήττουν το λαό και όσα ψηφίστηκαν με τους πρόσφατους νόμους. Αναπτύσσεται ήδη η **διπλή λαϊκή οργή** και για την ακολουθούμενη πολιτική και για την κοροϊδία, την πολιτική απάτη που εισέπραξε ο κόσμος της δουλειάς από τον ΣΥΡΙΖΑ. Και όλα αυτά σε ένα περιβάλλον βαθιάς κρίσης της ΕΕ, συνεχιζόμενης καπιταλιστικής κρίσης και έντασης των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και των πολεμικών απειλών.

2. Ειδικότερα, στο αμέσως επόμενο διάστημα κυβέρνηση και ΕΕ, με τις ευλογίες του κεφαλαίου, φέρνουν το νομοσχέδιο για τα εργασιακά. Ο αγώνας για να μην περάσουν τα μέτρα αυτά και για την αντεπίθεση ενός νικηφόρου κινήματος εργατικών λαϊκών αναγκών και δικαιωμάτων αποτελεί κόμβο, που μπορεί και πρέπει να γίνει σημείο στροφής των εξελίξεων.

Ο νόμος για τα εργασιακά καταργεί τα ελάχιστα εναπομείναντα εργασιακά δικαιώματα **στη ζούγκλα του ιδιωτικού τομέα** άλλα και για τους εργαζόμενους στο δημόσιο στην συνέχεια. **Πρόκειται για μια τομή και όχι απλά μια ρύθμιση** ή άλλη μια προσαρμογή, που επιδιώκει να προσαρμόσει το εργατικό (άδικο) δίκαιο στις αναγκαιότητες του ολοκληρωτικού καπιταλισμού, της εργασίας λάστιχο, της υπερεκμετάλλευσης και της ασυδοσίας των εργοδοτών. Με τη ναρκοθέτηση του δικαιώματος στην απεργία, αφαιρείται και το τελευταίο δικαίωμα: το δικαίωμα να αγωνίζεσαι!

Οι επιδιώξεις κεφαλαίου - ΕΕ - ΔΝΤ, τις οποίες η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ έχει αναλάβει να υλοποιήσει και αναζητά τον καλύτερο τρόπο για να κτυπήσει το κίνημα, περιλαμβάνουν την παραπέρα μείωση των μισθών (με πλήθος τρόπων, από τη νέα μείωση του κατώτερου μισθού μέχρι την κατάργηση 13^{ου} - 14^{ου}) πολύ κάτω από την αξία της εργατικής δύναμης και απογειώνοντας τη σχέση μισθών - κερδών προς όφελος του κεφαλαίου, την απελευθέρωση των ομαδικών απολύσεων (χωρίς όρια και χωρίς διοικητικό βέτο), την κατάργηση των συνδικαλιστικών διατάξεων ακόμα και του ν. 1264/1982 με κύριο κτύπημα στο δικαίωμα της απεργίας, αλλά και θέσπιση της δυνατότητας ανταπεργίας (λοκ άουτ) των εργοδοτών, την κατοχύρωση της γενικευμένης ελαστικής εργασίας, με τη θέσπιση όλων των «νέων» μορφών «μικρό-εργασίας» (φτηνής και απροστάτευτης εργασίας), όπως Mini jobs, «συμβάσεις μηδενικών ωρών» ή «έκτακτης ανάγκης», «συμβάσεις λίγων ωρών», «συμβάσεις με το τηλέφωνο», κλπ.

Αλλά και **στο Δημόσιο**, πέραν της κατάστασης που έχει διαμορφωθεί από την ψήφιση των προηγούμενων μνημονιακών νόμων και μια σειρά αντιδραστικών αναδιαρθρώσεων σε όλους τους χώρους (υγεία, εκπαίδευση, ΟΤΑ, κλπ.), ετοιμάζουν νέα συνολική και γενική αναδιάρθρωση. Ειδικά με την επανεκκίνηση των συλλογικών διαπραγματεύσεων που σχεδιάζουν από τον ερχόμενο Σεπτέμβριο **επιδιώκουν να διαμορφώσουν ένα θεσμικό πλαίσιο ίδιο και παράλληλο με αυτό που θα νομοθετήσουν και θα εφαρμόσουν στον ιδιωτικό τομέα.** Με ακόμη πιο βίαιο τρόπο θα προωθηθούν αυτά και στον ευρύτερο δημόσιο τομέα και ΔΕΚΟ μετά το πέρασμα τους στο «Υπερταμείο ιδιωτικοποιήσεων».

Η προώθηση αυτών των αντεργατικών τομών **αποτελεί ποιοτική κλιμάκωση του ταξικού πολέμου και έτσι θα αντιμετωπιστούν.** Καλούμε από τώρα όλες τις μαχόμενες δυνάμεις του εργατικού λαϊκού κινήματος και της Αριστεράς, όλους τους εργαζόμενους, τους ανέργους, τη νεολαία, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, να μπούμε όλοι μαζί στον αγώνα για να μην περάσει το αντεργατικό σφαγείο! **Δεν πρέπει να περάσουν και δεν θα περάσουν! Θα δώσουμε όλες μας τις δυνάμεις για να συμβάλουμε στον αναγκαίο πανεργατικό παλλαϊκό ξεσηκωμό.** Με δουλειά αποκάλυψης και προετοιμασίας από σήμερα, με απεργίες, καταλήψεις και πολύπλευρο αγώνα διαρκείας. Με συσπείρωση δυνάμεων, με συντονισμό πρωτοβάθμιων σωματείων και επιτροπών αγώνα, με την πάλη στα χέρια των εργατών.

3. Η επίθεση του συστήματος έχει προχωρήσει, έχουν επιτύχει βαριά κοινωνικά - οικονομικά αλλά και πολιτικά πλήγματα κατά των εργαζομένων, αλλά δεν έχουν πετύχει μια στρατηγική ήττα του εργατικού κινήματος, για την οποία προειδοποιούσαμε τον Οκτώβρη 2015. Παρά τους αρνητικούς συσχετισμούς που έχουν βαθύνει, υπάρχει η δυνατότητα απάντησης σε αυτή την **απειλή, με μια στροφή, με μια τομή του εργατικού κινήματος και της Αριστεράς στη βαθύτερη ανασύνταξη και αντεπίθεση με όρους αντικαπιταλιστικής ρήξης και ανατροπής της κανιβαλικής επιδρομής κεφαλαίου - ΕΕ - ΔΝΤ και των αντιδραστικών αστικών αναδιαρθρώσεων, με τη στρατηγική στο τιμόνι.**

Παρότι η προώθηση του ευρωμνημονιακού σφαγείου από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ ενισχύει αποφασιστικά την αντίληψη ότι **«δεν υπάρχει εναλλακτική λύση»**, «όλοι τα ίδια είναι», κλπ. -κι αυτό κυριαρχεί στον λαό σήμερα-, εκτιμούμε ότι μέσα στο μαχόμενο κόσμο του κινήματος και της αριστεράς, μέσα σε μια ευρύτερη μαχόμενη κοινωνικοπολιτική πρωτοπορία διεξάγεται **μια μεγάλη και βαθιά συζήτηση για τα αίτια της μέχρι τώρα πορείας** και αρχίζουν να βγαίνουν ουσιαστικά συμπεράσματα για το τι οδήγησε μέχρις εδώ: Κατανοείται όλο και πιο μαζικά ότι δεν υπάρχει εναλλακτική λύση εντός ευρωζώνης και ΕΕ, ότι οι στόχοι πάλης και οι αλλαγές που διεκδικεί το κίνημα προϋποθέτουν τη σύγκρουση με τις δυνάμεις του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού, αμφισβήτηση του καπιταλιστικού μονόδρομου και του «ανήκουμε στην Δύση». Κατανοείται βαθύτερα ότι αυτός είναι **ένας δύσκολος αλλά αναγκαίος δρόμος.**

Αντικειμενικά δημιουργείται όχι μόνο η αδήριτη αναγκαιότητα αλλά και η δυνατότητα για την οικοδόμηση μιας ευρύτερης κοινωνικοπολιτικής πρωτοπορίας, μιας ανατρεπτικής,

αντικαπιταλιστικής και σύγχρονα κομμουνιστικής Αριστεράς, που θα δώσει την μάχη μέχρι το τέλος, μέχρι τη νίκη. Η συγκρότηση αυτής της πρωτοπορίας σε ανώτερο επίπεδο είναι **ο απαραίτητος όρος** για να πάνε τα πράγματα αλλιώς.

Γι' αυτό, το επόμενο χρονικό διάστημα το NAP και η νΚΑ θα κριθούν σε δύο αλληλένδετα καθήκοντα:

Πρώτον, στο να πρωτοστατήσουν μέσα στο εργατικό λαϊκό κίνημα, στην ανάπτυξη της **πάλης για να ανατραπεί αυτή η πολιτική** ενάντια στο κλίμα υποχώρησης κι απογοήτευσης.

Δεύτερο, να αναλάβουν - συμβάλουν με συγκεκριμένη δουλειά και πολιτικές πρωτοβουλίες για την συγκρότηση της πρωτοπορίας, σε όλα τα επίπεδα, στο κόμμα, στο μέτωπο, στο κίνημα, συστατικά στοιχεία της **οικοδόμησης του υποκειμένου της ανατροπής, του Αντικαπιταλιστικού Εργατικού Μετώπου.**

Αποκτά, πλέον, επείγοντα και ζωτικό χαρακτήρα ο βασικός πολιτικός στόχος που προβάλλουμε ως NAP και ANΤΑΡΣΥΑ για την ανατροπή της **αντिलाϊκής μνημονιακής επίθεσης κυβέρνησης-κεφαλαίου-ΕΕ-ΔΝΤ, την κατάργηση όλων των μνημονίων και των αντιδραστικών καπιταλιστικών αναδιαρθρώσεων, την ήττα και ανατροπή της συγκυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ- ΑΝΕΛ που την υλοποιεί και όλου του μνημονιακού μπλοκ.**

Η ανατροπή αυτή μπορεί να γίνει με την δύναμη ενός ισχυρού και ταξικά ανασυγκροτημένου εργατικού και λαϊκού κινήματος, του αγωνιστικού μετώπου αντιπολίτευσης - ρήξης - ανατροπής και του αναπτυσσόμενου αντικαπιταλιστικού μετώπου/πόλου. **Για τη συνολική αντικαπιταλιστική ανατροπή της αντεργατικής εκστρατείας του κεφαλαίου. Για να ανοίξει ο δρόμος για την αντικαπιταλιστική επανάσταση, για μια κοινωνία που ο πλούτος και η εξουσία θα είναι στα χέρια των εργαζομένων.**

Απαραίτητο για τη συγκρότηση της αναγκαίας πρωτοπόρας δύναμης είναι η εξαγωγή βαθύτερων συμπερασμάτων από την πολύχρονη μάχη. Από τις πολιτικές γραμμές που τέθηκαν, με την αντιμνημονιακή αριστερή κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ, την λαϊκή εξουσία του ΚΚΕ, την αντικαπιταλιστική ανατροπή της επίθεσης της ANΤΑΡΣΥΑ. Από τη σκοπιά αυτή, το NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση συζητά στο Πανελλαδικό Σώμα, για τη σημερινή κατάσταση και την εμπειρία της πάλης, **με το βλέμμα κυρίως στο μέλλον και τις μάχες που έρχονται.**

B. Πολιτικές ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ - ΤΑΣΕΙΣ και συμπεράσματα

1. Με την ψήφιση του νέου πακέτου αντιδραστικών μέτρων από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ -ΑΝΕΛ **εμπεδώνεται πλέον ένα καθεστώς μόνιμης σφαγής δικαιωμάτων και ελευθεριών της εργατικής τάξης και του λαού, προς όφελος του κεφαλαίου, πολυεθνικού και ντόπιου, με στόχο την αντιδραστική αναδόμηση του καπιταλισμού, για την υπέρβαση της κρίσης του.** Αποτελούν σοβαρό βήμα για την ολοκλήρωση ενός κύκλου **επειγόντων και βίαιων μετασχηματισμών υπέρ του κεφαλαίου,** που στην Ελλάδα συμπυκνώνονται σε μεγάλο βαθμό στα ευρωμνημόνια. Ο συνασπισμός πολυεθνικού και ντόπιου (από υποδεέστερες θέσεις) κεφαλαίου επιχειρεί να εντάξει μεσοπρόθεσμα τον ελληνικό καπιταλιστικό σχηματισμό στον σύγχρονο μεσαίωνα ("ανάπτυξη" το ονομάζουν) εκτίναξης της εργατικής εκμετάλλευσης και καταστροφής των μικρομεσαίων στρωμάτων, να αναμορφώσουν το πολιτικό σύστημα και το αστικό κράτος.

Πρόκειται για έκφραση του ολοκληρωτικού και καθολικά αντεργατικού και αντιλαϊκού χαρακτήρα της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ο «κόφτης» αποτελεί τυπικό εργαλείο του Δημοσιονομικού Συμφώνου που ισχύει και για τις 28 χώρες της ΕΕ) και της υπεραντιδραστικότητας του σύγχρονου ολοκληρωτικού καπιταλισμού. Υλοποιείται η τάση προς συνολική προώθηση και ολοκλήρωση των νέων αντιδραστικών σχέσεων, δομών και μετασχηματισμών του σύγχρονου καπιταλισμού, όπως εκφράζεται και με τις αντεργατικές αναδιαρθρώσεις στην Γαλλία. Πρόκειται για μια ενιαία και βάρβαρη επίθεση του κεφαλαίου σε όλες τις χώρες, με μοχλούς σήμερα τα ευρωμνημόνια, δεκάδες ευρωενωσιακά σύμφωνα και οδηγίες της ΕΕ, ΔΝΤ και ΟΟΣΑ, διεθνείς και διατλαντικές συμφωνίες. Ειδικά στην περίπτωση της Ελλάδας - αδύνατου κρίκου του ευρωσυστήματος- εκφράζεται με τον πιο αποκρουστικό, απροκάλυπτο και αντιδημοκρατικό τρόπο.

2. Είμαστε αντιμέτωποι με την **υπεραντιδραστική θωράκιση του αστικού πολιτικού συστήματος,** με την απογύμνωση από τις όποιες δημοκρατικές κατακτήσεις και τη διαρκή ενίσχυση των τάσεων για **εδραίωση κοινοβουλευτικού ολοκληρωτισμού, κατάργησης κάθε δυνατότητας λαϊκής κυριαρχίας από τη συνασπισμένη δύναμη των πολυεθνικών και των ηγεμονικών καπιταλιστικών κρατών,** ιδιαίτερα εντός

της ΕΕ και των ολοκληρώσεων, με εκχώρηση από τις αστικές τάξεις εθνικής κυριαρχίας στις ολοκληρώσεις (για να εξυπηρετήσουν την ταξική τους κυριαρχία), με δημιουργία ενός παγκόσμιου αστυνομικού «Μεγάλου Αδελφού», δημιουργώντας **το ιστορικά ανέκδοτο είδος «καπιταλιστικής απολυταρχίας» της ηλεκτρονικής εποχής**. Στην πορεία αυτή αξιοποιείται και αναμορφώνεται αντιδραστικά το αστικό κράτος - στρατηγείο. Παράλληλα, ανοίγει με ένταση και από πολλές πλευρές η συζήτηση για την **αναθεώρηση του συντάγματος** (με κατεύθυνση τη θεσμοποίηση του αντιδραστικού οικονομικοκοινωνικού και πολιτικού μοντέλου που αποκρυσταλλώνεται) και την αλλαγή του εκλογικού νόμου (με κατεύθυνση τη διασφάλιση των όρων που θα επιτρέπουν την κυβερνησιμότητα σε συνθήκες πλήρους απαξίωσης του αστικού πολιτικού-κομματικού συστήματος).

Πολύ σημαντική πλευρά (και ξεχασμένη συχνά) αυτής της τάσης αποτελεί η άνευ προηγουμένου εμπέδωση της **εργοδοτικής δεσποτείας** και της προστασίας της από το αστικό νέο εργατικό «Δίκαιο» των εργαζομένων χωρίς φωνή και δικαιώματα. Η πιο εξελιγμένη οργανική διαπλοκή του οικονομικού καταναγκασμού με την πολιτική και ιδεολογική βία.

3. Το βάθος και η έκταση της καπιταλιστικής κρίσης **συγκλονίζει την ευρωπαϊκή καπιταλιστική ολοκλήρωση, η οποία έχει μπει σε βαθιά κρίση**. Η ενίσχυση των **ενδοαστικών ανταγωνισμών**, της ανισόμετρης ανάπτυξης και ορισμένων φυγόκεντρων τάσεων (που σε ηγεμονικές καπιταλιστικές χώρες ενισχύονται και από τμήματα της αστικής τάξης), η ενίσχυση **της λαϊκής δυσφορίας και αντίθεσης στην ΕΕ** (που δυστυχώς εκφράζεται σε μεγάλο βαθμό από εθνικιστική και ακροδεξιά σκοπιά, καθώς το μεγαλύτερο μέρος της ευρωπαϊκής Αριστεράς βουλιάζει στην ευρωδιαχείριση και στην άρνηση μιας ανατρεπτικής πολιτικής, που θα απαντά αντικαπιταλιστικά-διεθνιστικά και στο σύγχρονο εθνικό ζήτημα, που προκαλούν οι καπιταλιστικές ολοκληρώσεις), η απειλή του Brexit, ενισχύουν την κρίση της ΕΕ, οδηγούν αναγκαστικά σε μεγάλες ανακατατάξεις, οι οποίες θα εκφραστούν το επόμενο διάστημα και απαιτούν παραπέρα μελέτη. Εκφράζεται η τάση για μια ΕΕ πολλών ταχυτήτων, με συνολική όμως προώθηση των αντιδραστικών αναδιαρθρώσεων και τους λαούς πάντα αλυσοδεμένους.

Πολλά θα εξαρτηθούν επίσης και από την εξέλιξη των διαπραγματεύσεων για την TIPP, αλλά και την CETA (Διεθνή Συμφωνία για τις Υπηρεσίες), καθώς και από τις συνολικότερες ανακατατάξεις των ηγετικών καπιταλιστικών χωρών και κέντρων και του πολυεθνικού-πολυκλαδικού κεφαλαίου.

4. Οι λαοί βρίσκονται αντιμέτωποι με την πολλαπλή «τρομοκρατική» πολεμική εκστρατεία του κεφαλαίου σε διεθνή και εσωτερική κλίμακα. Με την **αναβάθμιση της πολεμικής προπαρασκευής, της πολεμικής απειλής και την χρονική και χωρική επέκταση των ένοπλων πολεμικών συγκρούσεων** στην τακτική του κεφαλαίου για το ξεπέρασμα της κρίσης.

Ειδικά τα τελευταία χρόνια σε χώρες της Αφρικής, της Αραβίας, της πρώην ΕΣΣΔ, της Ασίας, κ.α. εξελίσσονται διαρκείς πόλεμοι χωρίς τέλος, με διάλυση κρατών, λεηλασία πλουτοπαραγωγικών πηγών, πόλεμοι δια αντιπροσώπων. Συγκροτούνται αντιμαχόμενες γεωπολιτικές «τεκτονικές πλάκες» (ΗΠΑ - ΕΕ από την μια, Ρωσία - Κίνα από την άλλη).

Προκαλούνται **μεγάλα προσφυγικά και μεταναστευτικά ρεύματα** εξαιτίας των πολέμων και της απίστευτης φτώχειας.

Ειδικά στην περιοχή μας, αναβαθμισμένος είναι ο κίνδυνος επέκτασης του πολέμου, που ήδη διαλύει τη Συρία, έχει κατακερματίσει το Ιράκ, έχει μετατρέψει σε έρημο βίας την Λιβύη, κλπ.

Το τελευταίο διάστημα ενισχύεται **ο επεμβατικός ρόλος των ΗΠΑ**, ενώ ιδιαίτερους κινδύνους προκαλεί η παρουσία του **NATO** στη Νοτιοανατολική Μεσόγειο. Σχεδιάζεται νέα επέμβαση στη Λιβύη. Ο ρωσικός καπιταλισμός επιχειρεί να διατηρήσει και ενισχύσει τα προγεφυρώματά του στην περιοχή, ενώ ιδιαίτερα αρνητικός είναι ο ρόλος ισχυρών τοπικών αστικών τάξεων (Τουρκίας, αραβικές, κλπ.) και βεβαίως του κράτους - τρομοκράτη του Ισραήλ. Η κατάπιξη των δικαιωμάτων των λαών (Σύριοι, Κούρδοι, Παλαιστίνιοι, κ.α.) αποτελεί προϋπόθεση για να εξασφαλιστούν τα συμφέροντα του ιμπεριαλισμού και των τοπικών ολιγαρχιών.

Ιδιαίτερα ανησυχητική το τελευταίο διάστημα είναι η κλιμάκωση του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού. Η παρουσία του NATOϊκού στόλου στο Αιγαίο προκαλεί περιπλοκές στον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό, οξύνει και δεν αμβλύνει την αντιπαράθεση γύρω από την αμφισβήτηση από την πλευρά της τουρκικής αστικής τάξης του καθεστώτος στο Αιγαίο και την Ανατολική Μεσόγειο και την προσπάθεια του ελληνικού κεφαλαίου να διατηρήσει

και ενισχύσει τη θέση του με τον επικίνδυνο άξονα με Ισραήλ, Κύπρο και Αίγυπτο και την παραχώρηση κάθε είδους διευκολύνσεων στις ΗΠΑ και τις ηγεμονικές ιμπεριαλιστικές δυνάμεις. Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ συνεχίζει και αναπτύσσει την επικίνδυνη «εθνική στρατηγική», ενώ προσπαθεί να την εμφανίσει σαν αναγκαία «εθνική πολιτική», για την πυρόσβεση των κοινωνικών αγώνων.

5. Πρόκειται για περιπλοκή, όξυνση και παραπέρα σύνδεση της εκμετάλλευσης και του κοινωνικού ζητήματος, του δημοκρατικού προβλήματος, των πολεμικών συγκρούσεων και του προσφυγικού. Απαιτείται το ενοποιημένο διάβασμα όλων αυτών, ως πλευρές της αστικής απάντησης για την υπέρβαση της δομικής, ιστορικού χαρακτήρα, καπιταλιστικής κρίσης.

Σχεδόν οκτώ χρόνια μετά την έκρηξή της, η βαθιά δομική, ιστορικού χαρακτήρα καπιταλιστική κρίση δεν έχει ξεπεραστεί με βιώσιμους όρους. Σε διεθνές επίπεδο, η όποια ανάκαμψη εμφανίζεται είναι καχεκτική, αντιδραστική και με ελάχιστες θέσεις εργασίας, χωρίς ένα θετικό «όραμα» για την εργασία. Ενώ η απειλή ενός νέου καταστροφικού σπασμού της κρίσης παραμονεύει, το μέλλον μοιάζει παγιδευμένο σε ένα περιβάλλον εργασιακής ζούγκλας, απολυταρχίας, πολεμικών εξάρσεων, υπεραντιδραστικών «τεράτων».

Ο στρατηγικών προδιαγραφών χαρακτήρας της απάντησης της αστικής τάξης υπογραμμίζει ξεκάθαρα ότι δεν αρκεί το «όχι στην επίθεση», αλλά απαιτείται η τακτική της αντικαπιταλιστικής ανατροπής της επίθεσης και των αναδιαρθρώσεων σε σύνδεση με την επαναστατική διέξοδο και τη στρατηγική απάντηση, όπως αντίστοιχα πράττει και το κεφάλαιο. Απαντήσεις διαχείρισης και αλλαγής εντός του συστήματος, με πιο τρανταχτό παράδειγμα τον ΣΥΡΙΖΑ, αποδείχθηκαν επικίνδυνη φενάκη.

6. Πλευρά της κρίσης του συστήματος αλλά και των τάσεων για αντιδραστική απάντηση σε όλα τα επίπεδα αποτελεί η εξαιρετικά ανησυχητική μαζική εμφάνιση, επιρροή και δράση ακροδεξιών - εθνικιστικών, ακόμα και ανοικτά φασιστικών, ρατσιστικών και νεοναζιστικών κομμάτων, συλλογικοτήτων, μορφωμάτων. Σε πολλές χώρες της Ευρώπης ακροδεξιά και εθνικιστικά κόμματα είναι τα ταχύτερα αναπτυσσόμενα, έχουν ήδη κατακτήσει πολύ ισχυρή θέση στο πολιτικό σύστημα. Στην Ελλάδα επικίνδυνη παραμένει η Χρυσή Αυγή.

Καταγράφεται μια πορεία κοινωνικής και πολιτικής πόλωσης (έκφρασή της αποτελεί το εργατικό και νεολαιίστικο ξέσπασμα στην Γαλλία), που δεν απαιτεί δημοκρατικά μέτωπα και εθνικές αντιφασιστικές συμμαχίες, αλλά λογική αντικαπιταλιστικού εργατικού μετώπου.

Βεβαίως, δεν πρέπει να προσπερνούμε το γεγονός πως, απέναντι στην επιθετική υπεροπλία του κεφαλαίου και της αντίδρασης, οι τάσεις προς τα αριστερά είναι εξαιρετικά αδύναμες και όπου εμφανίζονται πιο μαζικά είναι ενσωματώσιμες (από την ευρω-διαχειριστική Αριστερά του ευρωπαϊκού νότου, μέχρι τους νεοκεϊνσιανούς Σάντερς και Κόρμπιν) και τελικά συμβάλλουν στη σταθερότητα του συστήματος (ΣΥΡΙΖΑ, Κόρμπιν υπέρ ΕΕ). **Η εποχή μας σφραγίζεται από την ιστορική έλλειψη ενός στοιχειωδώς μαζικού και συγκροτημένου σε διεθνή κλίμακα αντικαπιταλιστικού επαναστατικού εργατικού ρεύματος με κομμουνιστικό περιεχόμενο.** Καταγράφεται όμως μια πρώτη, αδύναμη ακόμη, εργατική-λαϊκή πάλη για την ήττα και την ανατροπή της επιθετικής αστικής εκστρατείας.

Κι όμως, η ανάδειξη των βαθύτερων αντιφάσεων του συστήματος, των τεράστιων κινδύνων αλλά και των πρωτοφανέρωτων δυνατοτήτων του ανθρώπινου πολιτισμού από τη δημιουργικότητα μιας πολύπλευρα ανεπτυγμένης (αλλά και κατακερματισμένης) διεθνούς εργατικής τάξης, φέρνει στο προσκήνιο την αναγκαιότητα, αλλά και την τάση του σύγχρονου κομμουνισμού, που βρίσκεται εντός του παραγμένου όσο κι ελπιδοφόρου μέλλοντός μας.

Απέναντι σε μια αντιλαϊκή κυβέρνηση -

η επικράτηση της διαχειριστικής λογικής του ΣΥΡΙΖΑ

7. Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ επιχειρεί να αναδειχθεί σε παράγοντα σταθεροποίησης του συστήματος: υλοποιεί και κλιμακώνει την αντιλαϊκή επιδρομή, επιδιώκει να κατοχυρώσει το «χρίσμα» από ΕΕ και ΗΠΑ, ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, ως η μόνη κυβέρνηση που μπορεί να περάσει τα αντιλαϊκά μέτρα, ενισχύει τους δεσμούς της με το κεφάλαιο (εφοπλιστές, ΣΕΒ), βάζει ως κεντρικό κριτήριο την προσέλευση επενδυτών και

την ανάπτυξη προς όφελος του κεφαλαίου (π.χ. Ιδιωτικοποιήσεις ΟΛΠ – ΟΛΘ, Ελληνικού), με ξαναμοίρασμα του παιχνιδιού σε ορισμένες περιπτώσεις (π.χ. ΜΜΕ).

Είναι μια κυβέρνηση εχθρική προς τον λαό και το μαζικό κίνημα, που καμία σχέση δεν έχει με την Αριστερά. Επιχειρεί να περάσει την κυρίαρχη πολιτική με έναν ιδιαίτερο, αλλά πιο επικίνδυνο τρόπο:

- **Ενισχύει την αντίληψη περί «μη ύπαρξης εναλλακτικής», εμπεδώνει τη λογική του καπιταλιστικού μονόδρομου** σε πλατιές λαϊκές μάζες και φυλακίζει τις αναζητήσεις σε ένα μνημόνιο, μια ΕΕ και ένα καπιταλισμό με δήθεν «δίκαιη κατανομή των αναπόφευκτων βαρών».
- Εξακολουθεί να διαλαλεί ότι προστατεύει τη φτώχεια και τους ανέργους (την ίδια ώρα που συνεχίζει και κλιμακώνει την επίθεση εναντίον τους) και αναπαράγει τον εσωτερικό κοινωνικό αυτοματισμό στην εργατική τάξη. **Με το ταξικό ευφρολόγημα της “ισότητας όλου του λαού στη φτώχεια” αφήνοντας τα κέρδη και την καπιταλιστική ιδιοκτησία αλώβητα.** Παρόλα αυτά, αυτή η γραμμή εξαπάτησης εξακολουθεί να δηλητηριάζει τμήματα εργαζομένων και θέλει ειδική και επίμονη αντιμετώπιση, χωρίς υποτίμηση.
- Δημαγωγεί με τη διαπραγμάτευση και το χρέος, όταν είναι γνωστό πως ΕΕ και ΔΝΤ δεν χαρίζουν «ούτε ευρώ», απλώς μιλάνε για «παράταση πληρωμής» και πάντα υπό τον όρο ακόμα σκληρότερων «μεταρρυθμίσεων».
- Εξακολουθεί και μιλάει στο όνομα της Αριστεράς, επιδρώντας διαλυτικά, παραλυτικά και απαξιωτικά στη λαϊκή συνείδηση, τροφοδοτώντας και αντανakλαστικές αντιδραστικές και νεοφασιστικές τάσεις.

8. Η ανάδειξη του ΣΥΡΙΖΑ στο κέντρο της κυβερνητικής διαχείρισης καθορίζει σε μεγάλο βαθμό τον πολιτικό συσχετισμό, ενώ παράλληλα αποτελεί κομβικό στοιχείο στις περαιτέρω ανακατατάξεις, ανεξάρτητα από τη μορφή που αυτές θα πάρουν.

Η ψηλάφηση των δυνατοτήτων ανάταξης των κοινωνικών αγώνων και ισχυροποίησης της ανατρεπτικής αντικαπιταλιστικής πολιτικής δυναμικής, ασφαλώς προϋποθέτει μια **βαθύτερη συζήτηση για την πορεία διαμόρφωσης και επικράτησης της πολιτικής στρατηγικής ΣΥΡΙΖΑ.**

- Θεωρούμε **μεταφυσική (αλλά και με προφανή πολιτική σκοπιμότητα) τη θεωρία περί αιφνίδιας «μετάλλαξης» ΣΥΡΙΖΑ.** Αυτή η προσέγγιση, αστήριχτη μεθοδολογικά και πολιτικά, αφενός απαλλάσσει από την ανάγκη γενναίας αυτοκριτικής τα ρεύματα που αποκολλούνται ρηγά από αυτόν και αφετέρου συνοδεύεται από το αμήχανο ερώτημα «μα πως δεν κέρδισε η αντικαπιταλιστική αριστερά, μετά από μια τέτοια απότομη και απρόβλεπτη στροφή;».
- Ταυτόχρονα, απορρίπτουμε τη λογική του ΚΚΕ που, ξεκινώντας από τη ηττοπαθή αντίληψη ότι δεν υπάρχει δυνατότητα κοινωνικών μετατοπίσεων και πολιτικών αλλαγών στη συνείδηση του κόσμου μέσα από την ενεργό δράση του, αρνήθηκε να συμβάλλει σε ένα κίνημα αντικαπιταλιστικής ανατροπής.
- Σύμφωνα με ορισμένες απόψεις, ο ΣΥΡΙΖΑ «είχε την ευφυΐα να ρίξει το σύνθημα της αριστερής κυβέρνησης», ενώ εμείς όχι, ενώ παράλληλα μάζεψε κόσμο ακριβώς επειδή πρόβαλε ένα άμεσο ρεαλιστικό πρόγραμμα, ενώ εμείς παρουσιάζαμε, λόγω ιδεοληψίας και άστοχης επιμονής ειδικά στο θέμα της ΕΕ, ένα άτεγκτο πρόγραμμα «βουνό» που τρώαζε τον κόσμο.

Η προσέγγιση αυτή κάνει αφαίρεση από το γεγονός ότι ο ΣΥΡΙΖΑ, με την κυβερνητική του πρόταση εξέφρασε όχι κυρίως τη δυνατότητα της νίκης της ανατρεπτικής δυναμικής, αλλά, αντίθετα, κεφαλαιοποίησε την αίσθηση αδυναμίας τελικά του μεγάλου εξεγερτικού κύματος της διετίας 2010-2012. «Μάζεψε» την απογοήτευση και τις μειωμένες προσδοκίες στο τελευταίο οχυρό της «ανάληψης της διακυβέρνησης», **συμπυκνώνοντας την εκ νέου αντικατάσταση του μαζικού πολιτικού αγώνα ανατροπής με την κοινοβουλευτική εκπροσώπηση και ακύρωσή του.** Από την άλλη, στην κρίσιμη εκείνη τριετία, είχαμε σημαντικά βήματα στην μαζική πολιτική εμφάνιση του αντικαπιταλιστικού πολιτικού ρεύματος όχι μόνο με τα εκλογικά ποσοστά της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, την άνοδο στα συνδικάτα (ΕΚΑ, ΟΛΜΕ, ΔΟΕ, ΑΔΕΔΥ, κλπ) και την αξιόλογη απήχηση στις περιφερειακές και δημοτικές αναμετρήσεις, αλλά με τη γενικότερη παρέμβασή της. Ταυτόχρονα, την ίδια περίοδο αναδείχτηκαν και οι εγγενείς αδυναμίες του ασταθούς αντικαπιταλιστικού ρεύματος αλλά και του εργατικού κινήματος, που καταγράφηκαν έντονα τον Ιούνιο 2012 και άφησαν τη σφραγίδα τους σε όλη την μετέπειτα πορεία, αλλά και στις καμπές του Φλεβάρη και του καλοκαιριού του 2015.

- Ο ΣΥΡΙΖΑ, αντίθετα με τον ισχυρισμό περί «ευφυΐας και τομής», αξιοποίησε το κεκτημένο της κυριαρχίας της αμυντικής ρεφορμιστικής στρατηγικής, το δεδομένο της στρατηγικής ιστορικής ήττας της επαναστατικής πολιτικής στα τέλη του 20ού αιώνα. Απεναντίας, η επαναστατική Αριστερά προσπάθησε να αντιστρέψει τις αιτίες

και τις συνέπειες μιας στρατηγικής ήττας του κομμουνιστικού κινήματος, να κινηθεί με όρους επαναθεμελίωσης. Ο ΣΥΡΙΖΑ αξιοποίησε τις κοινοβουλευτικές αυταπάτες ευρύτερων λαϊκών στρωμάτων, την έλλειψη κράτους πρόνοιας στην Ελλάδα και την μνημονιακή καταβύθιση (για να εξαγγείλει ορισμένες επιμέρους και ρηχές μεταρρυθμίσεις), κάλυψε το κενό από την κατάρρευση του ΠΑΣΟΚ. Πρόβαλε μια παραλλαγή του ευρω-κεϊνσιανισμού (που εξέφραζε ένα ολόκληρο πολιτικό και ιδεολογικό ρεύμα και τμήμα του κεφαλαίου πανευρωπαϊκά και σε ένα βαθμό διεθνώς), για να προσαρμοστεί τελικά απόλυτα στην πιο επιθετική γραμμή του νεοφιλελευθερισμού.

- Εμείς, σε αντίθεση με το ΚΚΕ που δεν εκτίμησε τις κοινωνικές μετατοπίσεις και πολιτικές δυνατότητες, **προβάλλαμε ισχυρά το ΤΙ ΘΑ ΕΠΡΕΠΕ (πρώτη φορά μαζικά στην ελληνική κοινωνία), έχοντας όμως μεγάλη δυσκολία να πείσουμε για το εάν και πως ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΕ**, λόγω της αρνητικής κατάστασης στο εργατικό κίνημα, του χαμηλού επιπέδου οργάνωσης του λαού και λειψής ανεξαρτησίας από την κυρίαρχη πολιτική, της έλλειψης ισχυρής αντικαπιταλιστικής αριστεράς και κομμουνιστικού ρεύματος (σε εθνικό κι ακόμα περισσότερο σε ευρωπαϊκό - διεθνές επίπεδο), τους απειλητικούς διεθνείς συσχετισμούς, της αστάθειας στην προβολή και ελκυστικότητα σύγχρονης επαναστατικής κομμουνιστικής προοπτικής.

- Δεν πρέπει να αγνοούμε το ευρύτερο ιστορικό πλαίσιο. Ζούμε σήμερα μια ασταθή τάση επαναφοράς της επαναστατικής και κομμουνιστικής προοπτικής, στο μεταίχμιο μιας ιστορικής ήττας και υποχώρησης, που πιστεύουμε ότι **μπορεί και πρέπει να αναστραφεί**. Δεν είναι τυχαία η πολύ χαμηλή επιρροή - δυναμική της κομμουνιστικής αριστεράς σε λίκνα της όπως η Ιταλία ή η Γαλλία, σε χώρες που επλήγησαν ισχυρότατα από την καπιταλιστική κρίση όπως η Πορτογαλία και η Ισπανία, αλλά και από χώρες με πρωτότυπες (όσο και αντιφατικές) κινήσεις όπως η Βενεζουέλα. Αλλά και στην Ελλάδα, η υπεροχή της τάσης υποταγής απέναντι στην τάση χειραφέτησης, ειδικά στην καρδιά των σύγχρονων εργασιακών κατέργων κλπ. παρέμεινε ισχυρή, αν και όχι ακλόνητη.

Η στάση μας απέναντι στην αστική επίθεση και το διαχειριστικό - ρεφορμιστικό ρεύμα

9. Θα μπορούσαμε να τα έχουμε καταφέρει καλύτερα; Και τι πρέπει να αλλάξουμε από δω και πέρα; Πρέπει να σταθούμε με διάθεση τολμηρής επαναστατικής αυτοκριτικής και να ανοίξουμε - οργανώσουμε τη συζήτηση, η οποία θα ολοκληρωθεί στο **4^ο Συνέδριο του ΝΑΡ** για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση. Η ευρύτερη αντικαπιταλιστική επαναστατική αριστερά (κι εμείς μαζί της) ήταν **απροετοίμαστη** για αυτήν την μεγάλη καμπή των εξελίξεων, καθώς στο κέντρο της ανάλυσής της, παρά τις δικές μας αδύναμες προσπάθειες, εδώ και δεκαετίες δε βρίσκεται ούτε η σύγχρονη εξέλιξη του καπιταλισμού, ούτε, ειδικότερα, οι ολοκληρώσεις τύπου ΕΕ, μα ούτε και οι δυνατότητες και τα χαρακτηριστικά μιας σύγχρονης εργατικής αντικαπιταλιστικής απάντησης με επαναστατικό ορίζοντα και σύγχρονο κομμουνιστικό περιεχόμενο. Αυτό οδήγησε στην εκδήλωση κρίσιμων ανεπαρκειών στην προώθηση της επαναστατικής τακτικής και στρατηγικής.

Από κει και πέρα πρέπει να αναμετρηθούμε **με κρίσιμες ανεπάρκειες του ρεύματός μας**: η μικρή μας δύναμη, η περιορισμένη κοινωνική μας γείωση και η αδύναμη εργατική σύνθεση, η ανυπαρξία ή αναιμική παρουσία σε κρίσιμους εργατικούς χώρους, τα μικρά βήματα οργάνωσης της νέας εργατικής βάρδιας (παρότι το τελευταίο διάστημα καταγράφονται ελπιδοφόρα) η ανυπαρξία διεθνούς δικτύου. Παραπέρα, πρέπει να αναρωτηθούμε για το ποια ήταν η ακτινοβολία της κομμουνιστικής - στρατηγικής μας φυσιογνωμίας, η πειστικότητα - σαφήνεια της πολιτικής μας γραμμής, η ενιαία προώθησή της με λογική άσκησης εργατικής πολιτικής και όχι με διαχωρισμό κοινωνικού - πολιτικού, για το τι ρόλο έπαιξε για μια ολόκληρη περίοδο η καθήλωση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ αλλά και του ΝΑΡ σε μια διαρκή συζήτηση και αντιπαράθεση για τις πολιτικές συμμαχίες, χωρίς να διαμορφώνονται όροι και συσχετισμοί μέσα στην εργατική τάξη, χωρίς να αναπτύσσεται το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα πάλης, που μας έδωσε μια αρχική ώθηση, κλπ.

Σε ότι αφορά το ερώτημα γιατί δεν υπήρξαν ευρύτερες λαϊκές διαφοροποιήσεις από τη στρατηγική ενσωμάτωση του ΣΥΡΙΖΑ και γιατί δεν υπήρξαν μεγάλες μετατοπίσεις προς την αντικαπιταλιστική Αριστερά, **είναι λάθος να ξεκινάμε από το δημοψήφισμα και ειδικά από την πραξικοπηματική κατάρρευση του ΟΧΙ**. Δεν είχαμε εκτιμήσει με επάρκεια ότι η άνοδος ΣΥΡΙΖΑ συμπύκνωνε την υλική αδυναμία πειθούς μιας ανατρεπτικής γραμμής, αρκετά νωρίτερα από το ίδιο το δημοψήφισμα, καθώς και την ανοχή ή/και ανάθεση με βάση τη λογική «θα το πάμε μέχρι εκεί που τα πάει η κυβέρνηση, από εκεί και πέρα είναι όλα επικίνδυνα», ούτε πείσαμε μαζικά για την

πολιτική ουσία του κυβερνητικού οχτάμηνου της «διαπραγμάτευσης» ΣΥΡΙΖΑ, που ετοίμαζε μεθοδικά -αν και με μεγάλο ρίσκο- την πλήρη ενσωμάτωση.

Το κυβερνητικό συστημικό πραξικόπημα εναντίον του λαϊκού ΟΧΙ του δημοψηφίσματος, που οδήγησε στο ταπεινωτικό ΝΑΙ σε Τρίτο Μνημόνιο, με σχετικά λίγες απώλειες για τον ΣΥΡΙΖΑ, μπορεί να ερμηνευθεί μόνο ως υποσύνολο και κορύφωση της επιτυχούς μεθόδευσης από τον ΣΥΡΙΖΑ **για την ενσωμάτωση του θολού αντιμνημονιακού λαϊκού ρεύματος, με αριστερόστροφο προσανατολισμό κι εν δυνάμει ανατρεπτικά χαρακτηριστικά, σε σταθεροποιητικό παράγοντα πολιτικής συνοχής του κλονισμένου αστικού πολιτικού συστήματος και ειδικότερα του δεσμού συμφέροντος του ελληνικού κεφαλαίου με την ευρωζώνη και την ΕΕ.**

Η **ΑΝΤΑΡΣΥΑ** επεδίωξε ενεργητικά να αξιοποιήσει τις δυνατότητες, δημιουργώντας έτσι παρακαταθήκες, χωρίς ωστόσο να έχει τους απαιτούμενους κοινωνικούς δεσμούς και πολιτική δύναμη για να σταθεροποιήσει και μετασχηματίσει τις λαϊκές τάσεις σε μια νέα ανατρεπτική δυναμική. **Γι' αυτό σωστά έδωσε την μάχη του δημοψηφίσματος με την γραμμή του τριπλού ΟΧΙ: Όχι** μέχρι τέλους σε όλα τα μνημόνια (και της ΕΕ και της κυβέρνησης), **όχι** κι έξω από την ΕΕ, **όχι** στην κυβερνητική πολιτική και πάλη για την ανατροπή της. **Η αυτοκριτική εξέταση αφορά στο κατά πόσο προωθήθηκε ολοκληρωμένα το «τριπλό Όχι»** και κατά πόσο είχαμε προετοιμαστεί για την ολοκλήρωση της ενσωμάτωσης του ΣΥΡΙΖΑ. Αυτή η προετοιμασία δεν ήταν επαρκής.

Το ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση έδωσε σταθερά την μάχη για την ανεξαρτησία της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς από το ρεφορμιστικό σχέδιο του ΣΥΡΙΖΑ, προειδοποίησε έγκαιρα (2012) πως είχε διαβεί τον Ρουβίκωνα της διαχείρισης και καθόρισε στάση εργατικής λαϊκής αριστερής αντιπολίτευσης απέναντι σε κυβέρνηση με κέντρο τον ΣΥΡΙΖΑ. Ξεκαθάρισε από την πρώτη στιγμή πως η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ ήταν **κυβέρνηση αστικής διαχείρισης**, η οποία αντικειμενικά εντός του πλαισίου της ΕΕ και του συστήματος θα γινόταν και μνημονιακής προώθησης. Τεκμηριώναμε αυτή την εκτίμηση με βάση τη Συμφωνία της 20^{ης} Φλεβάρη και την κυβερνητική πρόταση-μνημόνιο των 47 σελίδων που ελάχιστα διέφερε από την πρόταση της τρόικας. Παρόλα αυτά μεγάλο κομμάτι του κόσμου της Αριστεράς (και της αντικαπιταλιστικής), συνειδητά ή αυθόρμητα ήλιπιζε και προσδοκούσε ότι τα πράγματα θα πάνε διαφορετικά. Η πολιτική επέλαση του ρεφορμισμού της προηγούμενης τριετίας, **ενέτεινε** τις δυσκολίες ήδη από το 2010-2012. Αυτό εκφράστηκε με την διαμόρφωση ομαδοποιήσεων «κριτικής» στήριξης στο ΣΥΡΙΖΑ («Πρωτοβουλία 1.000», κ.α.), αλλά και με την πίεση να εξοβελιστεί η έξοδος από την ΕΕ και με την απαίτηση (και από τμήματα εντός της ΑΝΤΑΡΣΥΑ) για **ταύτιση** της τακτικής μας με εκλογικές συνεργασίες χωρίς αρχές με ριζοσπαστικά ρεφορμιστικά ρεύματα.

Έχει σημασία **να επισημάνουμε τα πολιτικά στοιχεία, που αποτέλεσαν τις «γέφυρες μετάβασης» του ΣΥΡΙΖΑ από την «αντιμνημονιακή» τοποθέτηση στην αποδοχή του Τρίτου Μνημονίου.** *Πρώτο*, η παραμονή στην ευρωζώνη και την ΕΕ. *Δεύτερο*, η διατήρησή του ΣΥΡΙΖΑ στην κυβέρνηση ως αυτοσκοπός, ακόμη κι αν εφαρμόζεται δεξιά πολιτική. *Τρίτο*, η λογική πως χρειάζεται **“παραγωγική ανασυγκρότηση”**, **«νέο παραγωγικό μοντέλο»**, **«ανάπτυξη»** στο πλαίσιο του συστήματος για τη “φιλολαϊκή” διέξοδο από την κρίση και όχι ανατροπή των υπεραντιδραστικών αναδιαρθρώσεων και συνολικά του καπιταλισμού με επαναστατικό τρόπο. *Τέταρτο*, η **σχέση με το κράτος** και συνολικά τους αστικούς μηχανισμούς εξουσίας.

Αυτά ακριβώς τα πολιτικά στοιχεία έθεσαν και τα όρια της ευθύνης και το πεδίο υποταγής της αριστεράς εντός του ΣΥΡΙΖΑ, τις μεγάλες ευθύνες της «Αριστερής Πλατφόρμας», ενώ ταυτόχρονα επηρέασαν και την αντιπαράθεση εντός της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Ταυτόχρονα όμως, αναδεικνύουν και την ορθότητα και αναγκαιότητα της δικής μας επιμονής σε αυτά τα θέματα.

10. Φυσικά δεν πρέπει να περιοριστούμε σε μια συζήτηση για το πριν του ΣΥΡΙΖΑ. Είναι σημαντικό να ανοίξει η συζήτηση για το από εδώ και πέρα.

Όσο λάθος είναι να μιλάμε για τον «εναπομείναντα ΣΥΡΙΖΑ» σα να είναι κάτι ολότελα διαφορετικό από τον ΣΥΡΙΖΑ ως πολιτικό οργανισμό και πολιτική γραμμή, άλλο τόσο λάθος είναι να μη βλέπουμε τον διαρκή μετασχηματισμό του, την αποχώρηση από τις γραμμές του χιλιάδων ανθρώπων με αριστερές ή ριζοσπαστικές αναζητήσεις.

Ο ΣΥΡΙΖΑ ως κόμμα έχει ήδη περάσει στη σφαίρα της αστικής πολιτικής και η μετατροπή του σε συστημικό κόμμα, μέσα και από τη διαχείριση της κυρίαρχης πολιτικής και του αστικού κράτους, είναι ανεπίστρεπτη.

Όλα δείχνουν πως θα αποτελέσει **εργαλείο μετάβασης, ενσωμάτωσης, διαμόρφωσης συνοχής για το αστικό πολιτικό σύστημα, σε μια περίοδο ανυποληψίας και ακύρωσης των κλασικών αστικών κομμάτων**, μα και πλυντήριο που αναβαπτίζει και δικαιώνει αυτά τα κόμματα. Αποτελεί παράμετρο εντελώς απαραίτητη για μεγάλη περίοδο με πολυποίκιλες εναλλακτικές κυβερνητικές μορφές (πιθανή διεύρυνση με κεντροαριστερά κλπ), διαμόρφωση νέου δικομματισμού, αλλά και ανάδυση νέου τύπου κρατικού συνδικαλισμού. Να θυμηθούμε τον καθοριστικό ρόλο της ιταλικής Αριστεράς, όταν πραγματοποιήθηκε η μεγάλη κατάρρευση της Χριστιανοδημοκρατίας και των Σοσιαλιστών, με την ανάδυσή της στο κέντρο της πολιτικής ζωής και των κυβερνητικών λύσεων με παράλληλο διαρκή μετασχηματισμό της: Από το Κομμουνιστικό Κόμμα Ιταλίας στο Κόμμα της Αριστεράς και μετά στο Δημοκρατικό Κόμμα. Ήδη καταγράφεται η επικοινωνία του ΣΥΡΙΖΑ με την ευρωπαϊκή σοσιαλδημοκρατία. Αξιοσημείωτο είναι πως η εσωκομματική «αντιπολίτευση» που διαμορφώνεται στο ΣΥΡΙΖΑ («κίνηση των 53», κ.α.) έχει εξαιρετικά ρηχό, απολογητικό και τελικά ενσωματώσιμο στην κυβερνητική πολιτική χαρακτήρα.

11. Η ΝΔ, με επικεφαλής τον Κυριάκο Μητσοτάκη, αναδιοργανώνεται ως ένα επιθετικό αντιδραστικό νεοφιλελεύθερο και ακραία υποταγμένο στις επιταγές κεφαλαίου και ΕΕ κόμμα, που επιδιώκει να εκφράσει πολιτικά το κοινωνικό μπλοκ του «Ναι» στο δημοψήφισμα, πολύ μακριά από την εικόνα του «κεντρώου», που θέλει ο Μητσοτάκης να φιλοτεχνήσει. Ζητά εκλογές και επιτίθεται μετωπικά στην κυβέρνηση Τσίπρα, από ακραίες νεοσυντηρητικές θέσεις, παίζοντας το χαρτί της αντιπολίτευσης και όχι της συναίνεσης, σε αυτή τουλάχιστον τη φάση. Αντιμετωπίζει όμως πρόβλημα, καθώς κεφάλαιο και ΕΕ -σε αυτή την φάση- προτιμούν να κάνει τη «βρόμικη δουλειά» η «χρήσιμη Αριστερά» του Τσίπρα. Ταυτόχρονα, γίνεται προσπάθεια για την ανάδειξη της ΝΔ σε έναν πόλο, στο πλαίσιο της επιδίωξης για ένα **νέο δικομματισμό - διπολισμό**(ΣΥΡΙΖΑ - ΝΔ), μέσω του οποίου θα ελεγχθούν καλύτερα οι λαϊκές αντιδράσεις. Η ΝΔ και οι συστημικοί κύκλοι επιχειρούν επίσης μια μακροπρόθεσμη επένδυση, ταυτίζοντας ψευδώς την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ με την Αριστερά, θέλοντας **να πλήξουν τις αξίες και το κύρος της Αριστεράς**, να κτυπήσουν μακροπρόθεσμα το εργατικό κίνημα και την μαχόμενη ανατρεπτική Αριστερά.

12. Σε αυτό το επιδιωκόμενο νέο πολιτικό σκηνικό, προβλέπεται ρόλος και για μια **κεντροαριστερή συμμαχία**, με σοσιαλδημοκρατικά χαρακτηριστικά και άμεση σχέση με την ευρωπαϊκή σοσιαλδημοκρατία, η οποία προωθείται από τα απομεινάρια του ΠΑΣΟΚ, της ΔΗΜΑΡ, ενώ ισχυρή θα είναι η έλξη και για το τμήμα του *Ποταμιού* που δεν θα πάει προς τη ΝΔ. Η επιδίωξη είναι να διαμορφωθεί ένας σχετικά υπολογίσιμος χώρος **μπαλαντέρ**, που να μπορεί να στηρίξει οποιαδήποτε κυβέρνηση (καταρχήν με κέντρο τον ΣΥΡΙΖΑ εάν χρειαστεί, χωρίς να αποκλείονται και άλλες κυβερνητικές λύσεις).

13. Επικίνδυνη είναι η **αναθέρμανση της παρέμβασης της Χρυσής Αυγής**, με αιχμή του δόρατος το προσφυγικό αλλά και την υλοποίηση των μνημονίων από μια «αριστερή κυβέρνηση», στο φόντο μιας γενικότερης ανόδου της εθνικιστικής και ρατσιστικής ακροδεξιάς σε όλη την ΕΕ, που ενισχύει και την εγχώρια δυναμική. Η *Χρυσή Αυγή* εκμεταλλεύεται το γεγονός ότι η κυβέρνηση και οι «θεσμοί» του κράτους συνεχίζουν να της κάνουν πλάτες με χαρακτηριστικά παραδείγματα την παρελκυστική τακτική των δικαστικών θεσμών (με πολιτική ευθύνη της κυβέρνησης) στη δίκη της Χρυσής Αυγής, που έχει οδηγήσει εκτός των άλλων στην αποφυλάκιση του δολοφόνου Ρουπακιά και όλων των υπόδικων βουλευτών και στελεχών της. Επιχειρεί, υιοθετώντας ένα πιο προσεκτικό (όσον αφορά την βία) προφίλ παρέμβασης, την αναβάθμιση της παρουσίας της και τη σταθεροποίησή της (φεστιβάλ νεολαίας, εργατική συνδιάσκεψη, κλπ). Ταυτόχρονα, αξιοποιεί την παρουσία της στη βουλή για επικοινωνιακά σόου. Χωρίς **καμία υποτίμηση πρέπει να δυναμώσει η πολιτική, ιδεολογική και αξιακή αντιμετώπιση** της ΧΑ και όλου του συρφετού της ακροδεξιάς που προσπαθεί να εμφανισθεί με διάφορες μορφές.

14. Το ΚΚΕ προσπαθεί να εμφανιστεί δικαιωμένο λέγοντας πως είχε καθαρό μέτωπο απέναντι στο ΣΥΡΙΖΑ και τις αυταπάτες που καλλιεργούσε στο λαό. Η αλήθεια είναι διαφορετική. Το ΚΚΕ **έχει μεγάλη ευθύνη** για την κυριαρχία της λογικής ΣΥΡΙΖΑ στο κίνημα και την αριστερά γιατί, -εκτός των ιστορικών ευθυνών του παρελθόντος (όπως η δημιουργία του ενιαίου "Συνασπισμού" - η ταξική συνεργασία το '89, ο κυβερνητισμός, η λογική της ενότητας των δημοκρατικών δυνάμεων, η παραγωγική ανασυγκρότηση του 12ου συνεδρίου, «επανάσταση και βιτρίνες» στις δηλώσεις της Παπαρήγα, κλπ) αρνήθηκε την λογική της αντικαπιταλιστικής ανατροπής και ενός αγωνιστικού μετώπου ρήξης ανατροπής πραγματικά επικίνδυνου σε κυβέρνηση, ΕΕ, κεφάλαιο. Περιορίστηκε, όλη την προηγούμενη 5-ετία, **σε κίνημα διαμαρτυρίας και σε διεκδίκηση κοινοβουλευτικής ενίσχυσης, αφήνοντας έτσι το πεδίο ανοικτό για τον ΣΥΡΙΖΑ.**

Και σήμερα όμως, το ΚΚΕ αρνείται την αντικαπιταλιστική τακτική ανατροπής της καπιταλιστικής επιδρομής και

αναδιάρθρωσης, επιμένοντας στην ίδια αδιέξοδη λογική υποβάθμισης του μαζικού πολιτικού αγώνα και του προγράμματος σε αποκλειστικό πεδίο κομματικής ζύμωσης, στο διαχωρισμό οικονομικού – πολιτικού αγώνα, στην υποτίμηση των επαναστατικών δυνατοτήτων, στην άρνηση της κοινής δράσης της μαχόμενης Αριστεράς, στις απαράδεκτες επιθέσεις –με μεθόδους αστικής πολιτικής και σπύλωσης– προς την αντικαπιταλιστική αριστερά, στην “αριστερή” διαχείριση του εκφυλισμένου συνδικαλισμού των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ, κλπ, στο δισταγμό απέναντι στην κλιμάκωση των αγώνων και τις συγκρουσιακές μορφές. Ουσιαστικά δεν συνέβαλε σε ένα κίνημα μετωπικής σύγκρουσης με την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ και το νέο γύρο επίθεσης, της έδωσε χρόνο να αντεπιτεθεί μετά το Φλεβάρη, με αποτέλεσμα να μένει έκθετο απέναντι στους αγωνιστές.

15. Η ΛΑ.Ε. προσπαθεί να ανασυγκροτηθεί οργανωτικά και προγραμματικά, να υπερβεί τις αντιθέσεις της δια του πλουραλιστικού, πλην αρχηγικού, κόμματος-μετώπου. Η εισήγηση του προσωρινού Πολιτικού Συμβουλίου για την πρώτη πανελλαδική της συνδιάσκεψη κινείται στο πλαίσιο ενός ρεφορμιστικού νεοκεϋνσιανού σχεδίου, με κοινοβουλευτική – θεσμική λογική κυβερνητικής διαχείρισης. Προτείνει μια αντιμνημονιακή, προοδευτική, πατριωτική, δημοκρατική διέξοδο, **με αριστερή κυβέρνηση και παραγωγική ανασυγκρότηση**, αρνούμενη να προτάξει την αναγκαία έξοδο από την ΕΕ και τη ρήξη με το κεφάλαιο. Στο συνδικαλισμό και την εκπροσώπηση στις δημοτικές και περιφερειακές κινήσεις, παρά την όξυνση της αντιπαράθεσης, σε λίγες περιπτώσεις έχει απογαλακτιστεί από τη συνύπαρξη με δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ, ενώ σε Περιφέρειες και Δήμους στελέχη της διαχειρίζονται την διοίκηση μέσω κοινών κινήσεων με το κυβερνητικό κόμμα! **Καθλώνει την ριζοσπαστικοποίηση των εργαζομένων σε ένα ρηχό αντιευρώ και αντιμνημονιακό πλαίσιο**, ενώ προγραμματικά και πολιτικά δεν έχει κόψει τις γέφυρες με την λογική που επικράτησε στην πορεία του ΣΥΡΙΖΑ και που οδήγησε στη σημερινή ενσωμάτωση. Χρειάζεται να ενισχύσουμε το ιδεολογικό μέτωπο απέναντι σε αυτές τις λογικές. Οι διεργασίες στο εσωτερικό της και η αποστασιοποίηση δυνάμεων που έχουν πιο μάχιμη στάση και σχέση με το κίνημα είναι υπαρκτές και σε εξέλιξη.

Με τις δυνάμεις της ΛΑΕ όπως και του ΚΚΕ επιδιώκουμε με επιμονή την υπερανγκαία και πολύτιμη κοινή δράση μέσα στο μαζικό κίνημα και τον πολιτικό συντονισμό σε κρίσιμα μέτωπα της ταξικής πάλης και της πολιτικής αντιπαράθεσης, στο πλαίσιο της λογικής του αγωνιστικού μετώπου αντιπολίτευσης, ρήξης και ανατροπής. Δεν υπάρχει όμως, με τις δύο αυτές διαφορετικές δυνάμεις της ρεφορμιστικής Αριστεράς, πολιτική βάση για συνολική πολιτική συνεργασία, πολύ περισσότερο για συνεργασία από τη σκοπιά του πόλου της αντικαπιταλιστικής και επαναστατικής Αριστεράς.

16. Η Πλεύση Ελευθερίας της Ζωής Κωσταντοπούλου κινείται με **λογική αποκατάστασης της αστικής δημοκρατίας και του κοινωνικού κράτους**, δεν παρεμβαίνει στο κίνημα και δεν αναφέρεται στην Αριστερά. Φιλοδοχεί να επιδράσει με “αμερικανικού τύπου” συγκρότηση και life style προβολή. Να οδηγήσει την αναγκαία εργατική, αριστερή αντιπολίτευση σε αποστειρωμένα “δημοκρατικά και αντιμνημονιακά” μέτωπα. Δεν πρέπει να υποτιμηθεί η επίδρασή της σε τμήματα νεολαίας.

Ο αρνητικός συσχετισμός δύναμης, οι κίνδυνοι και οι δυνατότητες

17. Το βάθος και η ποιότητα των μέτρων που πέρασαν το τελευταίο διάστημα **με αναιμικές συνδικαλιστικές, κοινωνικές και πολιτικές αντιδράσεις** πρέπει να μας προβληματίσουν βαθιά από τη σκοπιά των αιτίων, του συσχετισμού δυνάμεων που διαμορφώνουν και του προσδιορισμού μιας σύγχρονης επαναστατικής τακτικής και στρατηγικής. Καταγράφονται στοιχεία **γενικευμένης απογοήτευσης και αδυναμίας, ακόμα και αποσάθρωσης του μαζικού, συνδικαλιστικού κινήματος, ενώ από το κλίμα της ηττοπάθειας πλήττονται και οργανωμένες δυνάμεις της Αριστεράς, ακόμα και τμήματα της πρωτοπορίας. Ο συσχετισμός παραμένει αρνητικός και βαθαίνει**, η τάση υποταγής επικρατεί της τάσης χειραφέτησης. Οι αγώνες και οι απεργίες, όπως φάνηκε και στην περίοδο μετά την 4^η Φλεβάρη, εξακολουθούν να ηγεμονεύονται και να φρενάζονται από τον υποταγμένο συνδικαλισμό και την πυροσβεστική λογική του ΠΑΜΕ. Κι αυτό, παρότι ο αστικοποιημένος συνδικαλισμός ΓΣΕΕ – ΑΔΕΔΥ – μεγάλων Ομοσπονδιών και Εργατικών Κέντρων βρίσκεται σε βαθιά κρίση και με έντονα σημάδια εκφυλισμού.

Ωστόσο, υπάρχει αρκετός κόσμος που “φωνάζει” ότι δεν πάει άλλο με αυτή την κατάσταση. Πέρα από τη γενική απογοήτευση, ένα πρωτοπόρο δυναμικό εκφράζει την αποστροφή του στις “συνήθειες” μορφές πάλης, στις ξεπουλημένες ηγεσίες, στο περιεχόμενο των αιτημάτων που διαπραγματεύονται την εξαθλίωση ή κοινοβουλευτικοποιούν τον εργατικό αγώνα και δεν βάζουν όρους διεκδίκησης, ρήξης, χειραφέτησης και

ανατροπής. Στην κατανόηση ότι έτσι δεν αλλάζουν τα πράγματα.

Άμεσα πρέπει να συζητήσουμε για το σχέδιο ταξικής ανασυγκρότησης του εργατικού κινήματος. Με τολμηρά βήματα και πρωτοβουλίες. Ο κόσμος δεν κινητοποιείται αυτόματα λόγω της όξυνσης των προβλημάτων. Θέλει και πολιτική ωρίμανση, σχέδιο, πρόγραμμα. **Για να είναι νικηφόρος ο αγώνας αυτός απαιτείται μια αποφασιστική τομή σε σχέση με τη σημερινή κατάσταση του κινήματος και της Αριστεράς, με τα όρια και της δικής μας παρέμβασης.**

Με βαθιά συνειδητοποίηση πως δεν υπάρχει μια «έτοιμη» ριζοσπαστικοποίηση που πρέπει να εκφραστεί, αλλά πως πρέπει να συμβάλλουμε στη **δημιουργία και ανάδειξη της τάσης χειραφέτησης, ενός σύγχρονου αντικαπιταλιστικού ανατρεπτικού ρεύματος. Με απαραίτητη προϋπόθεση τη συγκρότηση ξανά της πρωτοπορίας, σε όλα τα επίπεδα, για να δοθούν και κερδηθούν οι νέες μάχες.**

B. Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΤΑΚΤΙΚΗ ΣΤΙΣ ΣΗΜΕΡΙΝΕΣ ΣΥΝΘΗΚΕΣ

Το γενικό στίγμα της περιόδου και της τακτικής

1. Η τρομερά βίαιη, βαθιά και συνολική αναδιαρθρωτική επιδρομή του καπιταλισμού για να υπερβεί την βαθιά δομική του κρίση, υποχρεώνει ακόμα και την πιο στοιχειώδη διεκδίκηση ζωτικών δικαιωμάτων των εργαζομένων και των νέων, πολύ περισσότερο την πάλη για μη χειροτέρευση και βελτίωση της θέσης τους να διεξάγεται με **λογική σύγκρουσης και ανατροπής της κυρίαρχης πολιτικής.** Απαιτεί την ύπαρξη της λογικής του επαναστατικού αγώνα. Ειδικά στην Ελλάδα, όπου έχει επιβληθεί το καθεστώς του καπιταλιστικού και ευρωμνημονιακού σφαγείου. Μέσα σε αυτό το ασφυκτικό αντιδημοκρατικό πλαίσιο επιχειρείται η αποθάρρυνση των εργαζομένων και του λαού, η καταθλιπτική επικράτηση της λογικής «Δεν υπάρχει εναλλακτική».

Νέες δυσκολίες εμφανίζονται, καθώς κάθε κατάκτηση μοιάζει πολύ δύσκολη και ο αγώνας φαίνεται συχνά μάταιος. Από την άλλη όμως έρχεται στο προσκήνιο η ανάγκη ανώτερης πολιτικοποίησης του καθημερινού αγώνα, με τους πολιτικούς στόχους (κατάργηση μνημονίων, έξοδος από ευρώ και ΕΕ, διαγραφή του χρέους κλπ.) και το συνολικό σχέδιο ανατροπής. Μέσα σε αυτές τις συνθήκες **έχει ευρύτερη σημασία για την αντεπίθεση του εργατικού λαϊκού κινήματος η ανάπτυξη της επαναστατικής τακτικής και η σύνδεσή της με τη στρατηγική της διεθνιστικής κομμουνιστικής απελευθέρωσης** έτσι ώστε:

- * Να αναδειχθεί ο άλλος δρόμος της αντικαπιταλιστικής ανατροπής της επιδρομής κυβέρνησης - κεφαλαίου - ΕΕ - ΔΝΤ και των αστικών καπιταλιστικών αναδιαρθρώσεων.
- * Να απαντηθεί η προσπάθεια κυβέρνησης και συστήματος να πείσουν τους εργαζόμενους ότι «δεν υπάρχει εναλλακτική», να συμβάλλουμε στην υπέρβαση των τάσεων πολιτικής απογοήτευσης, υποχώρησης, ακόμα και παραίτησης στο κίνημα και την Αριστερά.
- * Να μην διασύρεται η Αριστερά ταυτιζόμενη με την αστική διαχείριση του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά να αναδειχτεί η αναγκαιότητα, δυνατότητα και χρησιμότητα μιας Αριστεράς, αντικαπιταλιστικής, επαναστατικής, σύγχρονα κομμουνιστικής.
- * Να δίνονται απαντήσεις στις αναζητήσεις ευρύτερων τμημάτων λαού και νεολαίας που, αντιμετωπίζουν τη βαρβαρότητα του σύγχρονου καπιταλισμού και της στρατηγικής του για την υπέρβαση της κρίσης, έχουν διαψευστεί από τον ΣΥΡΙΖΑ και δεν καλύπτονται από το ΚΚΕ, ωστόσο δεν συμβιβάζονται με τους συσχετισμούς και αναζητούν ανατρεπτικά.

Ο χαρακτήρας της τακτικής μας σήμερα

2. Μπροστά στην κλιμάκωση της επιδρομής κεφαλαίου - ΕΕ - κυβέρνησης αποκτά εξαιρετική επικαιρότητα η απόφαση του **3ου Συνεδρίου και η Πρόταση Προγραμματικής Διακήρυξης** για το χαρακτήρα της επαναστατικής τακτικής σε ολόκληρη την περίοδο που διανύουμε:

«Πυρήνας της επαναστατικής τακτικής» αναφέρει, **«είναι η πάλη για την αντικαπιταλιστική ανατροπή της βάρβαρης επίθεσης του κεφαλαίου και της υπεραντιδραστικής ανασυγκρότησής του, μέσα από την**

οποία επιχειρείται η υπέρβαση της σημερινής δομικής κρίσης του. Η επαναστατική τακτική εκφράζει τα ζωτικά συμφέροντα της εργατικής τάξης και των σύμμαχων στρωμάτων στην εργασία, στα κοινωνικά και δημοκρατικά δικαιώματα, στην πάλη για την απελευθέρωση από το άθλιο καθεστώς της επιτροπείας. Επιταχύνει την συγκρότηση του επαναστατικού υποκειμένου και έχει σαν στόχο την προσέγγιση της επανάστασης».

Η Πολιτική Απόφαση του 3^{ου} Συνεδρίου σημείωνε ακόμα:

«Το πρόγραμμα της αντικαπιταλιστικής ανατροπής της βάρβαρης επίθεσης του κεφαλαίου αφορά όλη την περίοδο που διανύουμε. Είναι ο δρόμος του αγώνα, που συγκρούεται με την καπιταλιστική τάξη πραγμάτων, προκαλεί αγωνιστική μαζική κίνηση και ανεβάζει τις συνειδήσεις. Ενώνει την πρωτοπορία με τις αφυπνιζόμενες δυνάμεις του λαϊκού κινήματος, μετασχηματίζει τις επιμέρους αναμετρήσεις σε συνολικό πολιτικό αντικαπιταλιστικό αγώνα.

Στοχεύει στην απόσπαση κατακτήσεων, στην ακύρωση της κυβερνητικής πολιτικής σε κάθε ζήτημα πετυχαίνοντας έστω και ασταθείς νίκες, την ήττα, τον κλονισμό και τελικά την συνολική ανατροπή της επίθεσης του κεφαλαίου και της αντιδραστικής ανασυγκρότησής του, την προσέγγιση της αντικαπιταλιστικής επανάστασης, το άνοιγμα του δρόμου για την κατάκτηση της εξουσίας από την εργατική τάξη και τους συμμάχους της.

Σημαντική πλευρά του συνολικού αντικαπιταλιστικού αγώνα είναι ο συνδυασμός της πάλης για την απελευθέρωση από τους δυνάστες και επικυρίαρχους των λαών, από τα δεσμά του χρέους και της Ε.Ε., για λαϊκή κυριαρχία, δηλαδή για το δικαίωμα του "έθνους των εργαζομένων" να αποφασίζει για τις τύχες του, σε αντιπαράθεση με την αστική τάξη της χώρας μας, τον ιμπεριαλισμό, τον κοσμοπολιτισμό και τον εθνικισμό, με τον αγώνα για την εργατική χειραφέτηση.

Παρά τη δυνατότητα κατακτήσεων, το πρόγραμμα αυτό στο σύνολό του δεν μπορεί να υλοποιηθεί στα πλαίσια του συστήματος. Για την πλήρη εφαρμογή του απαιτείται επαναστατική ανατροπή. Η αντικαπιταλιστική επανάσταση αποτελεί το ανώτατο σημείο της επαναστατικής τακτικής και την αφετηρία της επαναστατικής στρατηγικής για την κομμουνιστική απελευθέρωση, τον κρίκο σύνδεσής τους.»

Η τακτική μας:

* **Απαντά στα ζωτικά συμφέροντα-ανάγκες της εργατικής τάξης και των σύμμαχων στρωμάτων**, από τη σκοπιά κυρίως της ουσιαστικής υλικής βελτίωσης των όρων ζωής και πάλης τους, σε βάρος του κεφαλαίου, και όχι κυρίως από τη σκοπιά της μη περεταίρω επιδείνωσης της θέσης τους. Εφορμώντας από μια τέτοια αφετηρία, είναι η μόνη που μπορεί και να δώσει με αποτελεσματικούς όρους τους αμυντικούς αγώνες, για να αποκρουστούν τα αλλεπάλληλα αντεργατικά μέτρα, και ταυτόχρονα να επιβάλει κατακτήσεις που βελτιώνουν τη θέση των εργαζομένων και συνεπάγονται αντίστοιχες πολιτικές και κοινωνικές ήττες για το κεφάλαιο.

* **Αντιπαράκειται στην ουσία και τον πυρήνα της βίαιης αντεργατικής εκστρατείας του αστικού συνασπισμού εξουσίας**, στη συνολική γραμμή-στρατηγική του κεφαλαίου, με κριτήριο και στόχο όχι μια «μάχη στα σημεία», αλλά τον κλονισμό της γραμμής αυτής και των πυλώνων της, την ακύρωση-ανατροπή της. Με αυτό τον τρόπο μπορεί να υπάρχουν και κατακτήσεις.

* **Αλλάζει τους κοινωνικούς και πολιτικούς συσχετισμούς σε όφελος της τάξης χειραφέτησης**, του ταξικά ανασυγκροτημένου εργατικού-λαϊκού κινήματος, του πόλου της αντικαπιταλιστικής-επαναστατικής Αριστεράς και του επαναστατικού κομμουνιστικού ρεύματος.

Είναι αυτή που συνδέει τους σημερινούς αγώνες για το ψωμί, τη δουλειά, την κοινωνική ασφάλιση, την εκπαίδευση, την υγεία, την δημοκρατία και τις λαϊκές ελευθερίες, την ειρήνη, το περιβάλλον με το αύριο και τα γενικευμένα ερωτήματα που τους συνοδεύουν, που δεν αναμένει ως φυσικό-αντικειμενικό γεγονός την επαναστατική κατάσταση αλλά επιδιώκει να την επιταχύνει-προσεγγίσει και να προετοιμάσει τους όρους ώστε οι αποφασιστικές αναμετρήσεις για την εξουσία να αποβούν νικηφόρες για την εργατική τάξη και τους συμμάχους της.

Απολογισμός-συμπεράσματα από την εφαρμογή της τακτικής μας

3. Ενόψει των νέων πολιτικών συνθηκών είναι ανάγκη να αποτιμήσουμε βαθύτερα την τακτική μας και την

εφαρμογή της, **να συζητήσουμε συλλογικά στην πορεία προς το 4^ο Συνέδριο την εμβάθυνση, ανάπτυξη, αναπροσαρμογή και διόρθωσή της όπου χρειάζεται.** Η τακτική μάς έδωσε την κατεύθυνση και την αυτοπεποίθηση να αναμετρηθούμε με τις προκλήσεις της αντεργατικής εκστρατείας του κεφαλαίου και του αστικού συνασπισμού εξουσίας, του κανιβαλικού ρόλου της ΕΕ και της επέλασης του ΣΥΡΙΖΑ. Επηρέασε ευρύτερα τμήματα του μαχόμενου κόσμου της Αριστεράς και την ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Μας εξόπλισε ανατρεπτικά στην πολύχρονη μάχη, διαχωριζόμενοι:

- Από την αντίληψη του ρηχού αντιμνημονιακού αγώνα, που οδηγούσε σε λογικές διαταξικών «προοδευτικών πατριωτικών» μετώπων.
- Από τις λογικές που θεωρούν πως δεν μπορεί να υπάρξει εργατική αντικαπιταλιστική απάντηση στην κρίση και την επίθεση, με ρωγμές - κατακτήσεις και άνοιγμα του δρόμου για επαναστατικές συνθήκες, αλλά η μόνη διέξοδος είναι είτε η αριστερή κυβέρνηση, είτε η λαϊκή εξουσία.
- Από τον τακτικισμό του αριστερού μετώπου, που αφαιρούσε την αντικαπιταλιστική και επαναστατική ψυχή της τακτικής και οδηγούσε στην ενσωμάτωση και υποταγή των μαχόμενων δυνάμεων της Αριστεράς στο διαχειριστικό κυβερνητικό σχέδιο του ΣΥΡΙΖΑ.
- Από την λογική του ΚΚΕ, που καταργούσε στην ουσία και την επαναστατική τακτική και την κομμουνιστική στρατηγική και την αναγκαία σύνδεσή τους.
- Από αντιλήψεις που υπάρχουν και μέσα στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ, αλλά και ευρύτερα στην εξωκοινοβουλευτική Αριστερά, που ταυτίζουν την επαναστατική τακτική με την επανάσταση και θεωρούν πως αρκεί η επίκληση της εργατικής εξουσίας ή της επανάστασης για την δημιουργία των όρων προσέγγισής τους. Ή ακόμα που ταυτίζουν εννοιολογικά την αντικαπιταλιστική ανατροπή της επίθεσης με την επανάσταση.
- Από λογικές που βλέπουν την πολιτική μας γραμμή να αναπτύσσεται μόνο κατά των συνεπειών της επίθεσης ή κατά του τρέχοντος θέματος (π.χ. Gxexit), απομονώνοντάς το, χωρίς να το αντιμετωπίζουν ως τον κρίκο που μπορεί να σηκώσει το σύνολο της τακτικής. Αυτό χαρακτήριζε για παράδειγμα τη συζήτηση για απόσπαση της εξόδου από το ευρώ από την αναγκαία αντικαπιταλιστική διεθνιστική αποδέσμευση από την ΕΕ. Από λογικές που βλέπουν την πολιτική πάλη ως «άρπαγμα ευκαιρίας» ή που την περιορίζουν σε ευφύεις πολιτικούς χειρισμούς κορυφής.

Έχουμε επίγνωση των ανεπαρειών, των αντιφάσεων και των λαθών μας, κυρίως στη ενοποίηση, επεξεργασία και υλοποίηση της τακτικής μας. Στην πορεία παρουσιάστηκαν και σημαντικές διαφορετικές τοποθετήσεις και προσεγγίσεις, που απαιτούν βαθύτερη συζήτηση. Απαιτείται μια μαχόμενη αυτοκριτική και υπέρβαση των αδυναμιών μας από επαναστατική κομμουνιστική σκοπιά. Παρότι είχε επισημανθεί και παλιότερα, δεν φέραμε όσο έπρεπε στο προσκήνιο τις εργατικές διεκδικήσεις για τον μισθό και τη σχέση μισθών/κερδών, την ανεργία ή ακόμα το ζήτημα της δημοκρατίας και της στυγνής επιτροπείας. Αρκετές φορές αυτά έμοιαζαν να χάνονται μέσα σε ένα γενικόλογο λόγο, που επέμενε μόνο στο λεγόμενο πεντάπτυχο.

Ζητήματα που ξεχώρισαν και στα οποία πρέπει να γίνει μια πρώτη εμβάθυνση- διευκρίνιση, και για αποσαφήνιση, και για πρώτη **συμβολή στο 4ο συνέδριο:**

- Το πρόβλημα της πολιτικής εξουσίας, της επανάστασης και της κυβερνήσεων.
- η σχέση τακτικής - στρατηγικής
- Τι μέτωπο συγκροτούμε, η αυτοτέλεια του αντικαπιταλιστικού επαναστατικού ρεύματος και η διεκδίκηση της ηγεμονίας σε σχέση με το ρεφορμιστικό ρεύμα.
- το πώς «κάνουμε πολιτική», η εργατική πολιτική
- Το θέμα της σύνδεσης του αγωνιστικού μετώπου ρήξης ανατροπής με το αντικαπιταλιστικό μέτωπο /πόλο.
- ο ρόλος της οργάνωσης στην υλοποίηση της τακτικής

Υπάρχουν και άλλα θέματα που αφήνουμε εκτός της τρέχουσας συζήτησης του Σώματος, θεωρώντας πως θα χρειαστούν μια πιο διεξοδική συζήτηση στην πορεία προς το συνέδριο: οι καμπές της ταξικής πάλης, επαναστατική κατάσταση και η αναπροσαρμογή της τακτικής στην περίοδο αυτή, οι μορφές δυαδικής εξουσίας και η εργατική κυβέρνηση.

Πολιτική εξουσία - επανάσταση - κυβερνήσεις

4. Το ζήτημα της απάντησης στο πολιτικό επίπεδο, της σχέσης κυβέρνησης - επανάστασης - εξουσίας ήρθε

έντονα στο προσκήνιο όλη την προηγούμενη περίοδο (καταρχήν το 2011-12, στη συνέχεια το 2012-14 και, με διαφορετικό τρόπο μετά την ανάδειξη του ΣΥΡΙΖΑ στην κυβέρνηση). Βεβαίως σήμερα δεν μιλάμε απλά θεωρητικά. Οι εργαζόμενοι, οι νέοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα βγάζουν οδυνηρά συμπεράσματα από την «αριστερή διακυβέρνηση» ΣΥΡΙΖΑ, εντός της ΕΕ και με την αστική κυριαρχία ακλόνητη. Τα συμπεράσματα αυτά πρέπει να γενικευθούν από τις ανατρεπτικές δυνάμεις της Αριστεράς και όχι να αναπαράγονται αντιλήψεις για μια «πραγματική αριστερή κυβέρνηση» (ΛΑΕ).

Υπάρχει η άποψη πως ο ΣΥΡΙΖΑ κέρδισε επειδή πρόβαλε την πρόταση της αριστερής κυβέρνησης. Θα μπορούσε να κάνουν το ίδιο το ΝΑΡ και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ; Θα είχαν ισχυροποιηθεί πολύ περισσότερο; Δεν συμφωνούμε με την αντίληψη αυτή.

Θεωρούμε, ωστόσο, ότι **δεν καταφέραμε να δώσουμε ολοκληρωμένη απάντηση στο πρόβλημα της συνολικής πολιτικής απάντησης, στο πρόβλημα της πολιτικής εξουσίας και της κυβέρνησης**, τόσο για υποκειμενικούς (συσχετισμοί μέσα στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ, οι δικές μας ανεπάρκειες) όσο και για αντικειμενικούς λόγους.

Για πρώτη φορά, την περίοδο αυτή αναδείξαμε το «τι πρέπει να γίνει», το περιεχόμενο της αντικαπιταλιστικής ανατροπής της επίθεσης (όχι χωρίς απλοποιήσεις, σχηματοποιήσεις, όπως τα «πέντε σημεία»), γεγονός που το εκτιμούμε ως αναμφισβήτητα θετικό.

Υπήρχε όμως μια ορισμένη **απόσπαση του αντικαπιταλιστικού προγράμματος πάλης από το ζήτημα της πολιτικής εξουσίας**, μια ελλιπώς επεξεργασμένη απάντηση στο «ποιος και πώς θα τα κάνει», μια μη πρακτική-συγκεκριμένη αντιμετώπιση της «εξωκοινοβουλευτικής» και ανταγωνιστικής προς το αστικό πολιτικό σύστημα οργάνωσης του λαού, κυρίως την περίοδο της έκρηξης των απεργιών και των πλατειών.

Ελλιπώς ασχοληθήκαμε, θεωρητικά, πολιτικά και πρακτικά με το πρόβλημα της οργάνωσης του λαού, δηλαδή της δημιουργίας ανεξάρτητων από το σύστημα οργάνων έκφρασης, διεκδίκησης και επιβολής της εργατικής λαϊκής θέλησης, οργάνων δηλαδή της εργατικής πάλης και πολιτικής, στους χώρους δουλειάς, στις γειτονιές και στις πόλεις, στους χώρους της νεολαίας, κλπ. Παρά τις ανολοκλήρωτες προτάσεις μας (π.χ. «Βουλή των κάτω»), δεν επιχειρήθηκε ουσιαστικά ο συντονισμός τους. Βεβαίως, υπήρχε σκληρή σύγκρουση -και στις πλατείες, και στα σωματεία, και γενικότερα στο κίνημα- με πλήθος αντιλήψεων που κινούνταν σε άλλη κατεύθυνση: το ευρύτερο και πολύπλευρο ρεύμα του ΣΥΡΙΖΑ, αναρχικές, στενά αμεσοδημοκρατικές, ρηχά αντιμνημονιακές, πατριωτικές, κλπ.

Κάτω από το βάρος του γενικού συσχετισμού και του ανολοκλήρωτου επαναστατικού χαρακτήρα του ρεύματος της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς **πιεζόμασταν** άλλοτε (το πλέον σύνηθες) προς τον ετεροκαθορισμό απέναντι στο ΣΥΡΙΖΑ και στις «αριστερές» παραλλαγές της κυβερνητικής του πρότασης και άλλοτε στην υποτίμηση του ζητήματος στο όνομα της επανάστασης.

Όταν οι επαναστατικές δυνάμεις καταπιάνονται με το ζήτημα εξουσία-κυβέρνηση, στο έδαφος του καπιταλισμού, οφείλουν να εκτιμούν σωστά το συσχετισμό δυνάμεων ανάμεσα στη χειραφετητική τάση και στην τάση υποταγής μέσα στους εργαζόμενους • να μην παραβλέπουν τα γνωρίσματα του ολοκληρωτικού καπιταλισμού, να μην υποτιμούν τη διαδικασία απογύμνωσης του αστικού πολιτικού συστήματος και των θεσμών του από τα όποια ιστορικά δημοκρατικά του στοιχεία και τη ροπή του στον κοινοβουλευτικό ολοκληρωτισμό και βεβαίως να λαμβάνουν υπόψη τον εξαιρετικά αντιδραστικό και ασφυκτικά δεσμευτικό χαρακτήρα της σύμφυσης του εθνικού αστικού κράτους με την ευρωπαϊκή καπιταλιστική ολοκλήρωση και την εκχώρηση κρίσιμων τομέων άσκησης πολιτικής απευθείας στην υπερεθνική διαχείριση της ΕΕ και των πολυεθνικών μονοπωλίων.

Η κατάληξη της κυβερνητικής λύσης ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και η γενικότερη σχετική εμπειρία -ιστορική αλλά και πρόσφατη, όπως για παράδειγμα στην Λατινική Αμερική- υπογραμμίζουν τον **λαθεμένο χαρακτήρα** των αντιλήψεων που **αποκόπτουν την «πάλη για την κυβέρνηση» από την πάλη για την πολιτική εξουσία** συνολικά, ή που ταυτίζουν την κυβέρνηση που προκύπτει από τις αστικές κοινοβουλευτικές διαδικασίες με την πολιτική εξουσία της εργατικής τάξης και των συμμάχων της, που δεν κατανοούν **τον ενιαίο χαρακτήρα των μηχανισμών του κράτους και του αστικού συνασπισμού εξουσίας**, ανεξάρτητα από την ποικιλομορφία των δομών τους.

Η αντίληψη ότι το κράτος και οι διεθνείς κεφαλαιοκρατικοί μηχανισμοί και θεσμοί είναι συμπαγείς, είναι φύσει και θέσει εχθρικοί προς τα εργατικά συμφέροντα και προς κάθε κίνηση που τα υπηρετεί,

οδηγεί σε λογική συνολικής ρήξης, επανάστασης, εργατικής πολιτικής εξουσίας και μιας νέου τύπου διακυβέρνησης, με το λαό στο προσκήνιο.

Η αντίληψη ότι οι μηχανισμοί αυτοί μπορούν να αλλάξουν ή ότι μπορεί να καταληφθούν κομμάτι-κομμάτι και -ακόμη χειρότερα- να αξιοποιηθούν για σκοπούς που αντίκεινται στην ίδια τους τη φύση, οδηγεί σε λογικές αριστερής κυβέρνησης και μεταρρυθμισμού.

Μορφή απόσπασης της τακτικής από την στρατηγική, είναι και η τακτική του «κομμουνιστικού ρεφορμισμού» του ΚΚΕ, που χαρακτηρίζεται από την διχασμό οικονομικού-πολιτικού αγώνα, την πάλη για άμεσα «οικονομικά αιτήματα» από την μια, την παραπομπή των πολιτικών στόχων της ανατροπής στο «επέκεινα» της «λαϊκής εξουσίας» από την άλλη, της αποσύνδεσης της εξουσίας από την επανάσταση και της επανάστασης από την επαναστατική τακτική.

Η λογική ότι δεν απαιτείται η συγκεντρωμένη δύναμη της εργατικής εξουσίας για την αλλαγή των σχέσεων παραγωγής και μπορεί **να «αλλάξουμε την κοινωνία χωρίς να πάρουμε την εξουσία»**, καταλήγει στους «αντιθεσμούς» και τις «κοινότητες» στις ρωγμές του καπιταλισμού, καταλήγοντας σε μορφές «αναρχικού ρεφορμισμού».

Από την άλλη πλευρά, οι λογικές ότι η επανάσταση **είναι άμεσο καθήκον**, που υποβαθμίζουν ή και καταργούν την ανάγκη του αντικαπιταλιστικού προγράμματος, που δεν κατανοούν την ανάγκη επικοινωνίας με την λαϊκή συνείδηση, τα όρια και τις αυταπάτες της, τον αντικειμενικό υπολογισμό του συσχετισμού δυνάμεων, οδηγούν τελικά σε απόσπαση από τις μάζες, σε μια πολιτική ανίκανη να επικοινωνήσει με την εργαζόμενη πλειοψηφία.

5. Η επαναστατική τακτική δεν ταυτίζεται με την κατάκτηση της εξουσίας, επιδιώκει όμως τη δημιουργία επαναστατικών συνθηκών, την προσέγγιση της επανάστασης και τη δημιουργία όρων νίκης σε αυτήν.

Όταν δημιουργηθούν επαναστατικές συνθήκες αλλάζουν τα καθήκοντα. Το αντικαπιταλιστικό εργατικό μέτωπο αναπτύσσεται σε εργατικό μέτωπο για την αντικαπιταλιστική επανάσταση, το πρόγραμμά του βαθαίνει θέτοντας και το πρόγραμμα της επανάστασης (και όχι μόνο τους στόχους του αντικαπιταλιστικού μεταβατικού προγράμματος), το ζήτημα της πολιτικής εξουσίας μπαίνει στην «ημερήσια διάταξη» (σήμερα δεν είναι), οι μέθοδοι του αγώνα αλλάζουν (δημιουργούνται όργανα αντι-εξουσίας και στην πορεία δυαδικής εξουσίας).

Στην Απόφαση του 3^{ου} συνεδρίου λέγαμε: **Η αντικαπιταλιστική επανάσταση αποτελεί το ανώτατο σημείο της επαναστατικής τακτικής και την αφετηρία της επαναστατικής στρατηγικής για την κομμουνιστική απελευθέρωση, τον κρίκο σύνδεσής τους.**

Με αυτή την έννοια η ανάγκη της αντικαπιταλιστικής επανάστασης, της εργατικής εξουσίας – δημοκρατίας και μιας εργατικής κυβέρνησης νέου τύπου (τύπου Κομμούνας στην ψηφιακή εποχή), αποτελεί μόνιμο στοιχείο της πολιτικής μας παρέμβασης, ολοκληρώνει (αλλά δεν καπελώνει) την τακτική, αποτελεί το συνολικό πολιτικό διατάγμα της στο πρόβλημα της εξουσίας.

Η αντίληψη αυτή ολοκληρώνει και δίνει βαθύτερη έννοια στην πρότασή μας για τον οργανωμένο λαό, στηριγμένο σε ένα ταξικά ανασυγκροτημένο νέο εργατικό κίνημα και ανεξάρτητα **όργανα** εργατικής πολιτικής – λαϊκής πάλης παντού. Η συγκρότησή τους είναι για το σήμερα, για να δώσουν μάχες και να πετύχουν νίκες και ρωγμές σήμερα, αλλά με λογική που βλέπει ανοικτή την μετεξέλιξή τους ή τη δημιουργία νέων οργάνων σε όργανα αντι-εξουσίας ανάλογα με την πορεία της ταξικής πάλης. Δεν αποτελεί μια φυγή στο μέλλον, όπως κάνει το ΚΚΕ (φλας αριστερά για να συνεχίσει δεξιά).

Η τακτική μας αυτή και η εργατική πολιτική είναι πολύ πιο αποτελεσματική για τα εργατικά λαϊκά συμφέροντα από τον δρόμο της κοινοβουλευτικής διαχείρισης, που καταλήγει σε νέα δεινά για τον λαό: Γιατί η τακτική μας, αντιπαραθέτει στους αστικούς νόμους και συσχετισμούς ένα συνολικό, διαρκή «ταξικό πολιτικό εκβιασμό» του μαζικού πολιτικού – κοινωνικού κινήματος των εργαζομένων, το οποίο οργανώνουν και εκφράζουν τα ανεξάρτητα, δημοκρατικά συγκροτημένα όργανά του. Γι' αυτό αρνείται και καταπολεμά σε κάθε περίπτωση την ταξική συνεργασία με οποιαδήποτε μορφή του αστικού κράτους και ιδιαίτερα τη συμμετοχή ή την κριτική στήριξη σε κυβερνήσεις που υλοποιούν οποιαδήποτε παραλλαγή της αστικής πολιτικής, ακόμα κι εκείνης που για την εκτόνωση της λαϊκής δυσaráσκειας μπορεί να παίρνει ορισμένα μέτρα λείανσης των πιο ακραίων επιπτώσεων της ασκούμενης πολιτικής, όπως είναι η ακραία φτώχεια. Αρνείται κατηγορηματικά το φάντασμα ενός

ενδιάμεσου καθεστώτος προοδευτικής και φιλολαϊκής φύσης στα πλαίσια της κυριαρχίας του ολοκληρωτικού καπιταλισμού.

6. Γιατί αντικαπιταλιστικό μέτωπο; Η σχέση επαναστατικού/ρεφορμιστικού ρεύματος

Το περιεχόμενο της επαναστατικής τακτικής καθορίζει το χαρακτήρα του μετώπου, όχι ανάποδα. Για αυτό απορρίπτουμε το «αριστερό μέτωπο» όπως και παλιότερα το «αντινεοφιλελεύθερο μέτωπο», και επιμένουμε στο **αντικαπιταλιστικό εργατικό μέτωπο.**

Για τη συγκρότηση του αντικαπιταλιστικού μετώπου **παρεμβαίνουμε στους κοινωνικούς και πολιτικούς αγώνες, στην αυθόρμητη δράση των μαζών** και την αντιπαράθεσή τους με την κυρίαρχη πολιτική, ακόμα και όταν αυτές σφραγίζονται από αυταπάτες και ηγεμονεύουν ρεφορμιστικά ρεύματα. Είμαστε ριζικά αντίθετοι στην καθηλωτική τακτική του ΚΚΕ που απορρίπτει κάθε αυθόρμητο κίνημα (πχ Δεκέμβρης, πλατείες) αντί να παρέμβει για την πολιτικοποίηση και οργάνωσή του.

Φυσικά, μια τέτοιου τύπου παρέμβαση σε όλα τα γεγονότα της ταξικής πάλης δεν μπορεί να γίνεται με ρηχό τρόπο, του τύπου «να φανεί ότι ήμασταν κι εμείς εκεί, είδαν το πανό μας», αλλά με τη λογική δημιουργίας «**γεγονότος με στοιχειώδες στίγμα εργατικής πολιτικής μέσα στο γεγονός**». Κι αυτό δεν το είχαμε πάντα σχεδιάσει ή επιτύχει. Χωρίς την **αυτοτελή εμφάνιση της τάσης χειραφέτησης** δεν υπάρχει περίπτωση ν' ανατραπεί η καταθλιπτική υπεροχή της τάσης ενσωμάτωσης. Κι αυτό δεν γίνεται με διάχυση και κατακερματισμένη ατομική εμφάνιση, αλλά **μόνο με την αυτοτελή συλλογική συγκροτημένη παρέμβαση του ΝΑΡ και της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς.**

Είναι τελείως διαφορετικό όταν στο όνομα της «παρέμβασης» τίθεται το ζήτημα να συμμετέχουμε σε πολιτικά γεγονότα που **οργανώνουν ανταγωνιστικά οργανωμένα πολιτικά ρεύματα** (όπως για παράδειγμα η συγκέντρωση με ομιλητή τον Τσίπρα την Παρασκευή πριν το δημοψήφισμα ή σε ένα άλλο επίπεδο οι συγκεντρώσεις της ΓΣΕΕ).

Υπάρχει ανάγκη **αυτοτέλειας του αντικαπιταλιστικού μετώπου** και γενικά της **αντικαπιταλιστικής πολιτικής** απέναντι στα ρεφορμιστικά ρεύματα. Η ιστορική εμπειρία έχει δείξει ότι η τάση της εργατικής χειραφέτησης και του επαναστατικού αντικαπιταλιστικού αγώνα **δεν μπορεί να αναπτυχθεί διαχεόμενη σ' ένα αντινεοφιλελεύθερο ή αντιμνημονιακό πολιτικό μέτωπο.** Όποτε έγιναν τέτοιες επιλογές (εξωκοινοβουλευτικές οργανώσεις στον ΣΥΡΙΖΑ, παλιότερα η λογική του «εισοδισμού» τροτσκιστικών ομάδων, κλπ) οδήγησαν απλά στο να ρίχνουν νερό στο μύλο των αστικών διαχειριστικών λύσεων.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα της χρεοκοπίας των αντιλήψεων αυτών είναι **η εμπειρία από την ήττα του πολιτικού κυβερνητικού σχεδίου της «Αριστερής Πλατφόρμας» του ΣΥΡΙΖΑ**• ενός σχεδίου που, στο όνομα μιας αριστερής διακυβέρνησης στη βάση των γνωστών σημείων του προγράμματος της Θεσσαλονίκης, ανέχτηκε όλη την πορεία του ΣΥΡΙΖΑ πριν και μετά την κατάκτηση της κυβέρνησης.

Πως όμως θα μπορέσουμε να τραβήξουμε προς τα αριστερά, προς την αντικαπιταλιστική αντίληψη και πάλη, τους εργαζόμενους και τους νέους που διαφοροποιούνται από τον ΣΥΡΙΖΑ, αναζητούν προς τα αριστερά, συγκροτώντας ορισμένες φορές και πολιτικές συλλογικότητες; Διαφοροποιήσεις καταγράφονται επίσης από το χώρο του ΚΚΕ, της ΛΑΕ, κλπ. Φυσικά οι δυνάμεις αυτές δεν είναι «καθαρά αντικαπιταλιστικές», πόσο μάλλον επαναστατικές. Έχουν τις δικές τους διαδρομές, ιδεολογικές αναφορές ευαισθησίες και αντιφάσεις, όπως άλλωστε και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Τείνουν να υπερβούν τον ρεφορμισμό από τον οποίο προέρχονται, χωρίς ακόμα να έχουν ξεκαθαρίσει πλήρως τους λογαριασμούς τους με το παρελθόν.

Το ΝΑΡ και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ πρέπει να έχουν ενεργητική παρέμβαση, ώστε να διαμορφώνουν σταθερούς αγωνιστικούς δεσμούς και για αυτό παίρνουν πρωτοβουλίες κοινής δράσης στην κατεύθυνση του αγωνιστικού μετώπου, ακόμη και προς δυνάμεις του μαχόμενου ρεφορμισμού, πρωτοβουλίες πολιτικού συντονισμού δυνάμεων σε πολιτικά ζητήματα (πχ πρόταση για αντιΕΕ πρωτοβουλία) και ανοίγουν διάλογο για τα ζητήματα του αντικαπιταλιστικού προγράμματος και μετώπου.

Η ανάγκη παρουσίας της στρατηγικής

7. Στόχοι της τακτικής μπορεί, υπό προϋποθέσεις, να επιβληθούν στις καμπές κορύφωσης της ταξικής πάλης,

χωρίς να έχει ακόμη απαντηθεί το ερώτημα «εργατική ή αστική εξουσία». Ωστόσο, το σύνολό τους, στο βάθος και στην έκταση που απαιτούνται, και κυρίως η σταθερότητά τους, μπορούν να διασφαλιστούν με τη νίκη της επανάστασης. Η επαναστατική τακτική με τις όποιες κατακτήσεις της, εμπεριέχει πάντα τους κινδύνους της καθήλωσης και της οπισθοδρόμησης, αφού δυνάμεις των εργαζομένων θα τείνουν στο «καλά ως εδώ» σε αντίθεση με εκείνες που θα επιδιώκουν το «να τα αλλάξουμε όλα».

Γι' αυτό, **η πολιτική μας παρέμβαση πρέπει να εκφράζει ένα συνδυασμό τακτικής - στρατηγικής. Η στρατηγική, η κομμουνιστική διεθνιστική απελευθέρωση, πρέπει να είναι διαρκώς παρούσα** στην παρέμβασή μας, να αποτελεί έμπνευση και οδηγό των αντικαπιταλιστικών προγραμμάτων και στόχων πάλης στο σήμερα. «Στρατηγική στο τιμόνι» σημαίνει ότι **τα στρατηγικά κριτήρια υπάρχουν «μέσα» στον πυρήνα των τακτικών μας επιλογών και τις καθορίζουν.** Η σχέση είναι εσωτερική όχι εξωτερική.

Ο κομμουνισμός για μας δεν είναι για τα αραχνιασμένα ράφια των ξεχασμένων διακηρύξεων, αλλά η «πραγματική κίνηση που καταργεί την υπάρχουσα τάξη πραγμάτων».

Είναι σίγουρο ότι «το να μιλάμε» γενικά για την επαναστατική αλλαγή, δεν προεξοφλεί καμία πραγμάτωσή της. Το ίδιο βέβαια και η φαντασιακή υπόσχεση «βελτιώσεων επιβίωσης» χωρίς κόπο και περιπέτειες.

Η προοπτική μιας άλλης ζωής με την χειραφέτηση της εργασίας, την εργατική δημοκρατία, τη συλλογική ιδιοκτησία, τη συμβίωση λαών, εθνών και ανθρώπων χωρίς φράχτες θανάτου, αλλά και η αναγκαιότητα και το δικαίωμα της επανάστασης για αυτήν, οφείλει να βρει κεντρική θέση ως αφετηρία και κριτήριο στην πολιτική τακτική και στρατηγική της αντικαπιταλιστικής κομμουνιστικής αριστεράς στο σήμερα. Αυτή η προοπτική δίνει συνεκτική υπόσταση στην αναγκαία προγραμματική επεξεργασία, στον «άλλο δρόμο», στην πολιτική απάντηση στο «πως θα πάνε τα πράγματα αλλιώς».

Ταυτόχρονα, δεν πρέπει να καταργείται η αυτοτέλεια της τακτικής και του αντικαπιταλιστικού προγράμματος πάλης, η αμεσότητα, ρεαλιστικότητα και ανατρεπτική δυνατότητα της γραμμής της αντικαπιταλιστικής ανατροπής της επίθεσης και του κλονισμού της κανιβαλικής αναμόρφωσης του συστήματος.

Στο πεδίο της σύνδεσης τακτικής - στρατηγικής εκφράστηκαν **στο προηγούμενο διάστημα κρίσιμες ανεπάρκειες και ελλείψεις της παρέμβασής μας.** Ο επαναστατικός προσανατολισμός της ANΤΑΡΣΥΑ και η σοσιαλιστική - κομμουνιστική προοπτική της είχε υποβαθμιστεί καίρια τα προηγούμενα χρόνια. Στην πρόσφατη 3η Συνδιάσκεψη δεν υπήρχε καμία αναφορά στις θέσεις και ελάχιστη στη συζήτηση, ενώ λίγες ήταν και οι αντίστοιχες παρεμβάσεις του NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση.

Έκφραση αυτής της υποτίμησης - υποβάθμισης της στρατηγικής ήταν και η πολύ αδύναμη προώθηση, όλο το προηγούμενο διάστημα, από το NAP, του στόχου για το πρόγραμμα - κόμμα της κομμουνιστικής απελευθέρωσης.

ΥΛΟΠΟΙΩΝΤΑΣ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΤΑΚΤΙΚΗ -

ΤΟ ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ

8. Το Αντικαπιταλιστικό Εργατικό Μέτωπο είναι το υποκείμενο της αντικαπιταλιστικής ανατροπής της επιδρομής του κεφαλαίου και της υπεραντιδραστικής καπιταλιστικής αναδόμησης, της προσέγγισης της επανάστασης. Εκφράζεται σε αυτό η διαλεκτική ενότητα των τριών πλευρών του επαναστατικού υποκειμένου: της κομμουνιστικής πρωτοπορίας - κόμματος, του αντικαπιταλιστικού πολιτικού μετώπου και της ευρύτερης αντικαπιταλιστικής μαζικής πάλης του κινήματος της εργατικής τάξης και των σύμμαχων στρωμάτων της.

Άρα, για την προώθησή του απαιτείται:

- **Η συσπείρωση των επαναστατικών κομμουνιστικών δυνάμεων και τα αναγκαία βήματα για το σύγχρονο πρόγραμμα και κόμμα κομμουνιστικής απελευθέρωσης.**
- **Η συγκρότηση του μετώπου - πόλου της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής Αριστεράς, η ενίσχυση-αναβάθμιση και ο προωθητικός μετασχηματισμός του ελπιδοφόρου βήματος της ANΤΑΡΣΥΑ και το άνοιγμα δρόμων πολιτικής συνεργασίας των ευρύτερων αντικαπιταλιστικών, αντιΕΕ και**

αντιιμπεριαλιστικών δυνάμεων.

- **Η συγκρότηση του αγωνιστικού μετώπου αντιπολίτευσης -ρήξης - ανατροπής, με θεμέλιο ένα πολιτικά ανατρεπτικό και ταξικά ανασυγκροτημένο εργατικό κίνημα, συγκρότηση ανεξάρτητων οργάνων πάλης και επιβολής της λαϊκής θέλησης και η ενίσχυση της αντικαπιταλιστικής πτέρυγας του μαζικού κινήματος.**

Η έννοια της **επαναστατικής τακτικής περιλαμβάνει τόσο το βασικό περιεχόμενο και την πολιτική της συμπύκνωση, όσο και τους δρόμους και τα μέσα για την υλοποίησή της**, μέσω του άμεσου και διαρκούς επαναστατικού αγώνα.

Αν όλα αυτά δεν συνδέονται διαλεκτικά και δεν διαπνέονται από μια εργατική-χειραφετητική κόκκινη κλωστή, **εάν δεν συνενώνονται τελικά στην εργατική πολιτική και στο** στόχο της **ολόπλευρης ποιοτικής και ποσοτικής δημιουργίας, ανάπτυξης και συγκρότησης του αντικαπιταλιστικού ανατρεπτικού ρεύματος**, τότε θα μπορούμε να μιλάμε για παρέμβαση στο κίνημα, στο πολιτικό πεδίο ή αλλού, για επιμέρους ενέργειες και δράσεις -λιγότερο ή περισσότερο επιτυχημένες-, όχι όμως για συγκροτημένη τακτική και για συλλογική-σχεδιασμένη προσπάθεια υλοποίησής της.

Άρα, ένας πρώτος, αλλά πολύ βασικός, όρος για την επιτυχή υλοποίηση της τακτικής **είναι η έμπρακτη και δημιουργική κατάκτηση αυτής της διαλεκτικής ενότητας** και η υπέρβαση χρόνιων παθογενειών που, οδηγώντας σε κατακερματισμό των προσπαθειών μας, αντιφάσεις, μονομέρειες, ευκαιριακές ενέργειες και κινήσεις, κάθε άλλο παρά υπηρετούν την τακτική που έχουμε χαράξει συλλογικά.

Δεν μπορεί να υπάρχει αντικαπιταλιστική και σύγχρονα κομμουνιστική Αριστερά χωρίς **το οξυγόνο** του μαχόμενου κινήματος, **τους πυλώνες** της ανεξάρτητης από κεφάλαιο και κράτος πάλης της εργατικής τάξης και του λαού και τα όργανα που συγκροτεί, χωρίς **τις φλέβες** των πολυποίκιλων αντικαπιταλιστικών αριστερών ανατρεπτικών κινήσεων και σχημάτων (σε κλάδους και χώρους δουλειάς, σε σχολές, στη νέα γενιά, σε γειτονιές και περιφέρειες, σε μέτωπα πάλης κλπ.). Και από την άλλη, όλο αυτό το δυναμικό, στο βαθμό που **δενενοποιείται πολιτικά και σε κεντρικό πολιτικό επίπεδο**, μπορεί να χειμάζει περιχαρακωμένο στο χώρο ή να λεηλατείται πολιτικά από το ρεφορμισμό και τον κινηματισμό.

Κρίκος σε αυτή τη διαδικασία είναι η συγκρότηση και η παρέμβαση της πρωτοπορίας και ειδικά της κομμουνιστικής και όχι -όπως γίνεται συχνά σήμερα-, η αντιμετώπιση του NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση ως τελευταία, ουσιαστικά, «πτυχή» του ΑΕΜ, με αποτέλεσμα να υποβαθμίζεται και το ίδιο το μέτωπο, να μην αναπτύσσεται η πολιτική του κατεύθυνση, να αδυνατούμε να ενοποιήσουμε τις διάφορες αναγκαίες πλευρές του. Η συγκρότηση της πρωτοπορίας, σε πολιτικό επίπεδο αλλά και με τις οργανωτικές της μορφές (NAP - νΚΑ, ΑΝΤΑΡΣΥΑ, αντικαπιταλιστική πτέρυγα κλπ.) αποτελεί σήμερα τον απαραίτητο κρίκο για να αναταχθεί συνολικά η μαζική πάλη εργαζομένων και νεολαίας.

Είναι απαραίτητο να πραγματοποιήσουμε μια στροφή με οδηγό τρία «εργαλεία»:

* **Την πολιτική γραμμή και το πολιτικό περιεχόμενο**, δηλ. τα πλαίσια στόχων στο μαζικό κίνημα και στις πολιτικές παρεμβάσεις. Το περιεχόμενο αυτό στηρίζεται στο αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα πάλης που έχουμε επεξεργαστεί ως NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση και στο σχετικό πλαίσιο που αποφάσισε η 3^η Συνδιάσκεψη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

* **Την οικοδόμηση οργάνων** του μαζικού πολιτικού κινήματος ανατροπής της εργατικής τάξης, του λαού και της νεολαίας, **και των πρωτοποριών**, της αριστερής του αντικαπιταλιστικής πτέρυγας, του αντικαπιταλιστικού επαναστατικού πόλου-μετώπου, του κόμματος-φορέα της κομμουνιστικής απελευθέρωσης, καθώς και το ξεδίπλωμα μιας σειράς κοινωνικοπολιτικών πρωτοβουλιών και πρωτότυπων υβριδικών μορφών με ιδιαίτερα θετική συμβολή (εργατικές λέσχες).

* **Την πολιτική - ιδεολογική - θεωρητική παρέμβαση** και τη συλλογική δουλειά του NAP και της νΚΑ στα κρίσιμα πεδία της στρατηγικής, της θεωρίας, των ιδεών, των αξιών και του πολιτισμού.

Για το περιεχόμενο

9. Το διαλεκτικά αναπτυσσόμενο περιεχόμενο των αντικαπιταλιστικών στόχων της τακτικής αρνείται και κυρίως παλεύει για να υπερβαίνει την καθήλωση της ταξικής πάλης στα πλαίσια των σημερινών πολιτικών νόμων και

θεσμών της αστικής κυριαρχίας. Το βασικό πολιτικό περιεχόμενο είναι απαραίτητο να **«γεμίζει» με πλαίσια στόχων-προγράμματα πάλης** που το εκφράζουν τόσο σε συνολικό επίπεδο, όσο και σε επίπεδο κάθε χώρου ή μετώπου, αλλιώς θα είναι ένα γενικό σύνθημα που θα γυρίζει στον αέρα.

Υπό αυτό το πρίσμα είναι απαραίτητο το επόμενο διάστημα να δουλέψουμε πολύ πιο αποτελεσματικά σε τέσσερα αλληλένδετα πεδία:

- **Σε συνολικό πολιτικό επίπεδο**, ώστε να αναδείξουμε πιο ουσιαστικά **τους αναγκαίους κεντρικούς πολιτικούς κόμβους** που συμπυκνώνουν την αντιπαράθεση με την αστική γραμμή (σύγκρουση με το καθεστώς της ευρωμνημονιακής και καπιταλιστικής σφαγής, με την ΕΕ, τη μηχανή χρέους, τους δυνάστες των λαών, τους «νόμους της αγοράς» και την εκμετάλλευση, τον κοινοβουλευτικό ολοκληρωτισμό κ.λπ.), να τεκμηριώσουμε το γιατί η διεκδίκηση και κυρίως η κατάκτηση και των πιο στοιχειωδών αιτημάτων (η οποία είναι δυνατή!) προϋποθέτει κίνημα εξοπλισμένο με ανατρεπτικό πολιτικό περιεχόμενο. Να αντιπαλέψουμε πειστικά και να υπερβούμε λογικές και στόχους πάλης **που αποδέχονται ως δεδομένο και απαρασάλευτο πλέον το ευρωμνημόνιο διάρκειας και περιορίζονται σε διορθώσεις, μικροβελτιώσεις ή συντεχνιακές εξαιρέσεις εντός του**. Επίσης, λογικές που αποκόπτουν τους οικονομικούς από τους πολιτικούς στόχους (χωρίς βεβαίως να επιβάλλουμε μία από τα πάνω πολιτικοποίηση) ή που θεωρούν αδύνατη κάθε ρωγμή ή κατάκτηση στο σήμερα και παραπέμπουν τις όποιες κατακτήσεις στο μέλλον της «λαϊκής εξουσίας».

- **Σε επίπεδο κάθε χώρου ή μετώπου**, ώστε -αναλύοντας τη νέα πραγματικότητα που έχει δημιουργηθεί- να διατυπώσουμε αιτήματα ικανά να ενώσουν πλατιά τους εργαζόμενους, να αποτελέσουν τη βάση για μορφές συλλογικής συσπείρωσης και πάλης. Υπογραμμίζουμε την αναγκαιότητα να περάσει το εργατικό, λαϊκό και νεολαιίστικο κίνημα στην αντεπίθεση και να μην μένει μόνο στο αναγκαίο «δεν θα περάσει», αλλά να προβάλλει, τεκμηριώνει πολύπλευρα και διεκδικεί αιτήματα και προγράμματα πάλης που απαντούν στις ζωτικές ανάγκες - τόσο τις λεγόμενες «άμεσες» όσο και τις «μακροπρόθεσμες».

- **Σε επίπεδο προοπτικής**, ώστε να **απαντάμε πειστικά τα ερωτήματα του τύπου «και μετά τι;»**, που αναπόφευκτα γεννά κάθε πραγματική διεκδίκηση που αντιπαράκειται από ανατρεπτική σκοπιά στον αντεργατικό οδοστρωτήρα, και να αντικρούουμε το «δεν υπάρχει εναλλακτική».

- Στο επίπεδο της συγκρότησης **ενός διακριτού πολιτισμού της εργατικής χειραφέτησης** στις πολιτικές και θεωρητικές ιδέες, στην αγωνιστική πρακτική, στις κοινωνικές σχέσεις, στην τέχνη, στο «δίκαιο», στις «αξίες». Συγκρότηση μέσων που αντιμάχονται την πολιτιστική απολυταρχία του κεφαλαίου και την άθλια χειραγώγηση των εργαζομένων από τα καθεστωτικά ΜΜΕ.

10. Ο πολιτικός στόχος σήμερα

Βασικός μας **πολιτικός στόχος** για την επόμενη περίοδο, που απορρέει από την **τακτική μας**, είναι η **ανατροπή της αντιλαϊκής μνημονιακής επίθεσης κυβέρνησης-κεφαλαίου-ΕΕ-ΔΝΤ, η κατάργηση όλων των μνημονίων και των αντιδραστικών καπιταλιστικών αναδιρθρώσεων, η ήττα και ανατροπή της συγκυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ- ANΕΛ που την υλοποιεί και όλου του μνημονιακού μπλοκ**.

Η ανατροπή αυτή μπορεί να γίνει με την δύναμη ενός ισχυρού και ταξικά ανασυγκροτημένου εργατικού και λαϊκού κινήματος, του αγωνιστικού μετώπου αντιπολίτευσης - ρήξης - ανατροπής και του αναπτυσσόμενου αντικαπιταλιστικού μετώπου/πόλου. Για τη συνολική αντικαπιταλιστική ανατροπή της αντεργατικής εκστρατείας του κεφαλαίου. Για να ανοίξει ο δρόμος για την αντικαπιταλιστική επανάσταση, για μια κοινωνία που ο πλούτος και η εξουσία θα είναι στα χέρια των εργαζομένων.

Ο πολιτικός αυτός στόχος όπως διατυπώθηκε και στην 3η Συνδιάσκεψη της ANΤΑΡΣΥΑ:

Καθορίζει τον **«κρίκο» του αγώνα στην σημερινή περίοδο**. Περίοδος αγώνα για την **«ανατροπή της αντιλαϊκής μνημονιακής επίθεσης και η κατάργηση όλων των μνημονίων και των αντιδραστικών καπιταλιστικών αναδιρθρώσεων»**. Η κανιβαλική καπιταλιστική αναδιάρθρωση, που περνά στην Ελλάδα σήμερα κυρίως μέσα από την συνεκτική ευρωμνημονιακή πολιτική αποτελεί τον **πυρήνα της πολιτικής στρατηγικής του κεφαλαίου** για το ξεπέρασμα της καπιταλιστικής κρίσης ενάντια στον λαό και για τους αναγκαίους μετασχηματισμούς στον ελληνικό καπιταλιστικό σχηματισμό ώστε αυτός να προσεγγίσει ακόμα περισσότερο τον πυρήνα του ολοκληρωτικού καπιταλισμού. Αποτελούν την **βαθύτερη κοινή βάση** όλων των

δυνάμεων του αστικού πολιτικού συστήματος.

- Καθορίζει τους **κοινωνικούς/ταξικούς και πολιτικούς φορείς που αντιπαλεύουν**. Ορίζει τον «εχθρό» και το «δικό μας» στρατόπεδο. Από τη μια είναι οι δυνάμεις που οργανώνουν την μνημονιακή επίθεση δηλαδή το **«μέτωπο» κυβέρνησης-κεφαλαίου-ΕΕ-ΔΝΤ**. Από την **άλλη** είναι η εργατική τάξη, γενικά οι εργαζόμενοι, οι άνεργοι, η μεγάλη πλειοψηφία της νεολαίας, η μισθωτή διάνοηση, οι φτωχοί αυτοαπασχολούμενοι και τα πληττόμενα σήμερα κατώτερα μεσαία στρώματα της πόλης και του χωριού. Το ανασυγκροτημένο εργατικό και λαϊκό κίνημα, το αγωνιστικό μέτωπο ρήξης ανατροπής και το αναπτυσσόμενο αντικαπιταλιστικό μέτωπο/πόλος.
- Καθορίζει το δέσιμο/υπαγωγή του «κρίκου» στην υπόλοιπη **«αλυσίδα»**, την «αντικαπιταλιστική ανατροπή της επίθεσης», που ανοίγει το δρόμο για την αντικαπιταλιστική επανάσταση, σύμφωνα με τη λενινιστική αντίληψη: «Πρέπει να μπορείτε σε κάθε ιδιαίτερη στιγμή να βρίσκετε εκείνο τον κρίκο της αλυσίδας και να τον πιάνετε με όλη σας την δύναμη για να κρατήσετε την αλυσίδα ολόκληρη και να ετοιμαστείτε σταθερά για την μετάβαση στον επόμενο κρίκο...»
- **Καθορίζει με έναν τρόπο και την στρατηγική προοπτική** «για να ανοίξει ο δρόμος για μια κοινωνία που ο πλούτος και η εξουσία θα είναι στα χέρια των εργαζομένων».

Ο σαφής καθορισμός του αντιδραστικού / ταξικού χαρακτήρα της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ ΑΝΕΛ και η στάση αντίθεσης / αντιπαράθεσης / αγώνα εναντίον της έχει μεγάλη σημασία για τους πολιτικούς στόχους της περιόδου.

Παρά την βίαιη αντιδραστική πολιτική της, **η πάλη ενάντια στην κυβέρνηση συνολικά δεν είναι δεδομένη**. Πλάι στην εμπέδωση από τμήματα του λαού του «μονόδρομου», υπάρχουν ακόμα απόψεις ότι «δε μπορούσε να γίνει αλλιώς», ότι η κυβέρνηση «υποχρεώνεται» να ακολουθήσει μια πολιτική που «δεν θέλει», απόψεις που ενισχύουν την λογική του «λιγότερου κακού» και συνοδεύονται από αυταπάτες για την δυνατότητα να «αλλάξει προσανατολισμό» η κυβέρνηση και ο ΣΥΡΙΖΑ. Αυτές οι απόψεις ενισχύουν το ψευδεπίγραφο, εκβιαστικό δίλημμα «στηρίζουμε την κυβέρνηση της αριστεράς για να μην έρθει ο Μητσοτάκης», λογική που αν περάσει παραλύει την λαϊκή αντίσταση στην βάρβαρη μνημονιακή επίθεση της κυβέρνησης.

Όρος για την ανάπτυξη των αγώνων, για την συγκρότηση του αγωνιστικού μετώπου αντιπολίτευσης, ρήξης, ανατροπής και πολύ περισσότερο για οποιαδήποτε λογική πολιτικής συνεργασίας είναι το ξέκομμα από την κυβέρνηση και τους φορείς άσκησης της εξουσίας στα συνδικάτα, τους ΟΤΑ και αλλού.

Αντίστοιχα, κομβικό ζήτημα του πολιτικού αγώνα αναδεικνύεται το ζήτημα **της ρήξης /εξόδου από την ΕΕ**. Με την εφαρμογή του νέου μνημονίου και μετά την εμπειρία του δημοψηφίσματος και του πραξικοπήματος, **δυναμώνει μέσα στον λαό η αντίληψη ότι χωρίς ρήξη με τους δανειστές και την ΕΕ δεν μπορούν να καταργηθούν τα μνημόνια**. Παρόλα αυτά δυνάμεις της αριστεράς στην χώρα μας **υποχωρούν από την ανάγκη της πάλης για ρήξη / αποδέσμευση από την ΕΕ**.

Το ΚΚΕ θέτει ως προϋπόθεση της εξόδου από την ΕΕ την «κοινωνικοποίηση των μονοπωλίων», μεταφέροντας το αίτημα στον... προχωρημένο σοσιαλισμό. Η ΛΑΕ αυτοπεριορίζεται όλο και πιο εμφατικά στην «έξοδο από την ευρωζώνη», με μέτωπο μάλιστα στις απόψεις που αναδεικνύουν τον συνολικά αντιδραστικό της χαρακτήρα και παλεύουν για την έξοδο από την ΕΕ. Άλλες απόψεις παραπέμπουν και την έξοδο από την ευρωζώνη στο μακρινό μέλλον ή ξαναγυρνούν στις ξαναζεσταμένες θεωρίες της «μεταρρύθμισης της ΕΕ» και της δυνατότητας για μια «Ευρώπη της δημοκρατίας, των εργαζομένων, κλπ».

Το ΝΑΡ και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ υπερασπίζονται την **αναγκαιότητα**, την **αμεσότητα** και την **δυνατότητα** μιας πολιτικής που αναδεικνύει τον αντικειμενικά αντιδραστικό χαρακτήρα της ΕΕ και **στοχεύει στην ρήξη / αποδέσμευση από αντικαπιταλιστική και διεθνιστική σκοπιά**.

Πολιτική - ιδεολογική - θεωρητική παρέμβαση

11. Βασική -αν και σημαντικά υποτιμημένη ως τώρα- πλευρά για την υλοποίηση της τακτικής μας είναι η **καθημερινή, μάχιμη και αποτελεσματική παρέμβαση στο πεδίο των αξιών, των ιδεών, της θεωρίας**.

Σε μια περίοδο που ο αντίπαλος συνοδεύει την επίθεση με έναν ιδεολογικό καταϊγισμό ο οποίος έχει σκοπό να κάνει αποδεκτά τα μέτρα και να αποτρέψει-ελαχιστοποιήσει τις αντιδράσεις, που ξεδιπλώνεται ένα πλήθος

ερωτημάτων για το «γιατί;», το «πώς;» και το «πώς αλλιώς;», που επίσης αναφέρονται πλήθος ερωτήματα από τις επιστημονικές ή διεθνείς εξελίξεις, δεν μπορεί να αποσυρθούμε από το πεδίο των ιδεών ή να θεωρούμε ότι αυτό είναι «άλλο» καθήκον, που καλύπτεται με εσωοργανωτικά μαθήματα, μελετητικές δουλειές, εκδηλώσεις στενών κύκλων, αυτομόρφωση, κ.λπ., που κι αυτά είναι πολύ υποτιμημένα στη δουλειά μας. Η διαπάλη που έγινε το προηγούμενο διάστημα μέσα στον πλατύ αριστερό κόσμο και με άλλο τρόπο μέσα στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ και η λειψή μας απάντηση σε κομβικά ζητήματα (πχ κυβέρνηση-κράτος-εξουσία) επιβεβαιώνει αυτή την ανάγκη.

Τελικά αυτά κρίνονται στην καθημερινή ζωντανή επικοινωνία-επαφή με τον κόσμο, στις συνελεύσεις, στις κινητοποιήσεις (πριν, κατά τη διάρκεια, αλλά και μετά - στη μάχη των συμπερασμάτων). Με αυτή την έννοια πρέπει τολμηρά να δούμε εκδηλώσεις, εκδόσεις, παρεμβάσεις θεωρητικές, αξιακές, πολιτιστικές, μέσα στα κρίσιμα μέτωπα της αντιπαράθεσης, αξιοποιώντας όλες μας τις δυνάμεις και το ευρύτερο μαχόμενο μαρξιστικό δυναμικό, το *Πριν* και τις *Αναιρέσεις*, τις *Λέσχες* των Αναιρέσεων, την μηνιαία *διάλεξη* στα γραφεία του ΝΑΡ (που πρέπει να μονιμοποιηθεί), τις *Εργατικές Λέσχες*, το νέο θεωρητικό περιοδικό «*Τετράδια Μαρξισμού* για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση».

ΤΟ ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ / ΠΟΛΟΣ ΚΑΙ Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ

12. Σήμερα έρχεται επιτακτικά στο προσκήνιο η ανάγκη για μια άλλη αριστερά, αντικαπιταλιστική, επαναστατική, κομμουνιστική, μετωπική και εργατική. Στην κατεύθυνση αυτή η **οικοδόμηση του αντικαπιταλιστικού μετώπου/πόλου αποτελεί πολιτική πρόταση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ προς όλες τις δυνάμεις που παλεύουν για τα εργατικά και λαϊκά συμφέροντα σε λογική ρήξης με το μαύρο μέτωπο κεφαλαίου-ΕΕ-ΔΝΤ, τον ιμπεριαλισμό, για μια νέα κομμουνιστική - σοσιαλιστική χειραφετητική προοπτική.**

Στο αντικαπιταλιστικό πολιτικό μέτωπο/πόλο συσπειρώνονται **πολιτικές δυνάμεις, ρεύματα και αγωνιστές που παλεύουν για την αντικαπιταλιστική ανατροπή της επίθεσης και της αντιδραστικής ανασυγκρότησης του καπιταλισμού**, με στόχο την **επαναστατική υπέρβαση του καπιταλισμού**, στην **κατεύθυνση** μιας σύγχρονης σοσιαλιστικής και κομμουνιστικής προοπτικής.

Πρόκειται πρώτα από όλα για τις πολιτικές πρωτοπορίες που ξεπηδάνε μέσα από τους αγώνες του εργατικού και λαϊκού κινήματος, κυρίως από τα πιο φτωχά πληβειακά στρώματα. Από δυνάμεις της επαναστατικής αριστεράς με μετωπική αντίληψη και λογική. Από δυνάμεις της ριζοσπαστικής αντικαπιταλιστικής νεολαίας. Από μάχιμα τμήματα που διαφοροποιούνται από τον χώρο της ρεφορμιστικής αριστεράς και υπερβαίνουν έμπρακτα την διαχειριστική λογική.

Με αυτή την έννοια, το αντικαπιταλιστικό μέτωπο/πόλος σήμερα μπορεί να συγκροτείται από δυνάμεις της **επαναστατικής/κομμουνιστικής αριστεράς** και τις **«πολύμορφες δυνάμεις της ανατροπής»**, **δηλαδή ρεύματα και αγωνιστές που έχουν αντικαπιταλιστική, αντιιμπεριαλιστική και αντιΕΕ τοποθέτηση.**

Το αντικαπιταλιστικό μέτωπο **έχει επαναστατική λογική και ηγεμονία**. Οι δυνάμεις που συμμετέχουν υιοθετούν το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα, απορρίπτουν κάθε διαχείριση του καπιταλισμού και με τον ένα ή τον άλλο τρόπο προσανατολίζονται στην ρήξη και την επαναστατική υπέρβασή του. **Επιδιώκουμε** στην πορεία να κατακτηθεί μια **βαθύτερη στρατηγική ηγεμονία των κομμουνιστικών αντιλήψεων.**

Η εμπειρία από την πορεία δημιουργίας και ανάπτυξης της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και αποχώρησης τμήματος των δυνάμεών της έδειξε ότι η **«επαναστατική ηγεμονία»** αποτελεί συνεχώς **διακύβευμα** και η πολιτική και ιδεολογική μάχη για την **κατάκτησή της** πρέπει να βρίσκεται διαρκώς στο κέντρο της προσοχής μας, **πράγμα που δεν συνέβη με επάρκεια τα τελευταία χρόνια.**

13. Στην πορεία ανάπτυξης της ΑΝΤΑΡΣΥΑ προβλήθηκαν εντός της, από άλλες δυνάμεις, **χωρίς το αναγκαίο πολιτικό και θεωρητικό μέτωπο από την πλευρά μας**, ριζικά λαθεμένες αντιλήψεις οι οποίες τελικά οδήγησαν και στην αποχώρηση μέρους των δυνάμεων της. Η υποβάθμιση της επαναστατικής τομής και η αντικατάστασή της από μια μακριά διαδικασία «ριζοσπαστικών μεταρρυθμίσεων» (στο όνομα της «επαναστατικής διαδικασίας»), η **προβολή της «αριστερής κυβέρνησης»** σαν στοιχείο της «τμηματικής κατάκτησης» της εξουσίας και η υποβάθμιση του ενιαίου χαρακτήρα των μηχανισμών του κράτους, του ιμπεριαλισμού και της εξουσίας του κεφαλαίου, το **σβήσιμο της διάκρισης ανάμεσα στην ρεφορμιστική και την επαναστατική αριστερά** και η αντικατάστασή της από την «αριστερά» και τέλος -και σαν συμπεκνωμένο

αποτέλεσμα όλων των παραπάνω- οι **αμφισημίες και οι ταλαντεύσεις απέναντι στο φαινόμενο ΣΥΡΙΖΑ** και την πολιτική του (η πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ αποτελεί «διακύβευμα», η ηγεσία του «πιέζεται, υποχωρεί») με υποβάθμιση των στρατηγικών στοιχείων της πολιτικής του που τον οδήγησαν στις συγκεκριμένες επιλογές. Στην πραγματικότητα διακυβεύθηκε **η συνεπής αντικαπιταλιστική πάλη και η επαναστατική ηγεμονία εντός της αντικαπιταλιστικής αριστεράς και της ANΤΑΡΣΥΑ.**

Η οργανική συμμετοχή και στήριξη των δυνάμεων που αποχώρησαν στο ρεφορμιστικό σχέδιο της ΛΑΕ δείχνει ότι οι διαφορές είχαν «στρατηγικό βάθος» και δεν ήταν απλά και μόνο διαφορές τακτικού χαρακτήρα και εκλογικών συνεργασιών.

14. Στην πολιτική μας πρακτική εντός της ANΤΑΡΣΥΑ, αν κάτι **υποβαθμίστηκε στην σχέση «ενότητα - ηγεμονία»** που πάντα θα υπάρχει στα πλαίσια ενός μετώπου ήταν **η πάλη για την ηγεμονία των επαναστατικών αντιλήψεων.** Υπήρξαν υποχωρήσεις -με αποκορύφωμα το ελλιπές μέτωπο στην απαράδεκτη τακτική συμμετοχής των δυνάμεων που αποχώρησαν σε δύο μέτωπα- κάτω από την λογική εξασφάλισης της ενότητας της ANΤΑΡΣΥΑ, λογική που τελικά ούτε την ενότητα εξασφάλισε.

Από την άλλη πλευρά στην διαδρομή των τελευταίων ετών **υπήρξαν απόψεις που υποβάθμισαν ή και αρνούσαν εντελώς την ανάγκη μιας τακτικής για την επίδραση στις αντιφατικές ριζοσπαστικές δυνάμεις που γεννιούνται από το κίνημα αλλά και τα διαδοχικά κύματα της κρίσης του ρεφορμισμού.** Για τις επαναστατικές δυνάμεις είναι **υποχρεωτικό** να βρίσκουν κάθε φορά εκείνους τους δρόμους που θα οικοδομούν δεσμούς με τέτοια ρεύματα και δυνάμεις πρώτα από όλα μέσα στην πάλη, προχωρώντας και στους αναγκαίους «συμβιβασμούς», εφόσον βοηθούν στη συνολική πορεία προς το αντικαπιταλιστικό μέτωπο. Η λογική της πολιτικής συνεργασίας συμβάλλει σε αυτή τη διαδικασία.

15. Στην **διαμόρφωση και τροφοδότηση του αντικαπιταλιστικού πολιτικού μετώπου πόλου συνεισφέρουν:**

- Η **ανάπτυξη - αναβάθμιση και ο μετασχηματισμός της ANΤΑΡΣΥΑ** σε αντικαπιταλιστική / επαναστατική κατεύθυνση.
- Οι **πρωτοβουλίες διαλόγου και συσπείρωσης δυνάμεων για τον πόλο** της αντικαπιταλιστικής, επαναστατικής και ανατρεπτικής Αριστεράς
- Η λογική και οι προσπάθειες για **πολιτική συνεργασία της αντικαπιταλιστικής, αντιιμπεριαλιστικής, αντιΕΕ και ανατρεπτικής Αριστεράς** στην βάση αρχών και του αναγκαίου πολιτικού πλαισίου.

Με το δικό τους τρόπο συμβάλλουν επίσης στη διαδικασία του πόλου:

- Ειδικές μετωπικές συσπειρώσεις, όπως η πρωτοβουλία για έξοδο από την ΕΕ κλπ.
- Η λογική και η διεργασία για **κοινή δράση και πολιτικό συντονισμό σε κρίσιμα πολιτικά μέτωπα** με τις μαχόμενες δυνάμεις της Αριστεράς και του κινήματος, **στο πλαίσιο της λογικής του αγωνιστικού μετώπου αντιπολίτευσης, ρήξης, ανατροπής.**
- Οι διαδικασίες **βαθύτερης συγκρότησης και πολιτικής ενοποίησης της αριστερής αντικαπιταλιστικής ταξικής πτέρυγας του κινήματος** στους τόπους δουλειάς, κατοικίας και σπουδών για την ενίσχυση ενός συνολικού αντικαπιταλιστικού ρεύματος.

Δύο κρίσιμα σημεία από την εμπειρία μας:

Πρώτο, η οικοδόμηση του αντικαπιταλιστικού μετώπου - πόλου και κάθε ουσιαστικό βήμα πολιτικής συνεργασίας, δεν είναι θέμα κυρίως «διαπραγματεύσεων», «συμφωνιών» και συγκέντρωσης «παραγόντων». Μπορεί να οικοδομηθεί μόνο όταν εδράζεται στο εργατικό και λαϊκό κίνημα, στην ανατρεπτική κοινή δράση, την πλήρη ανεξαρτησία από το σύστημα και κάθε μορφή κυβερνητικής και κρατικής διαχείρισης, στον ειλικρινή και δημόσιο διάλογο. Τελικά αποφασίζει το **κριτήριο της πράξης.**

Δεύτερο, καθοριστικό στοιχείο αποτελεί **το περιεχόμενο και η πολιτική κατεύθυνση της όποιας μετωπικής προσπάθειας.** Η αυτονόμηση του μετώπου από το αναγκαίο περιεχόμενο, η **πρακτική υποκατάσταση «του περιεχομένου δια του υποκειμένου»** ή «δια των μορφών», έχει μακρά παράδοση στην ίδια την ιστορία συμβιβασμού των αριστερών δυνάμεων με την αστική αντίληψη και πολιτική, στην ταξική συνεργασία τους με τμήματα της αστικής τάξης. Αποτελεί συνέχεια αντιλήψεων που σφραγίζουν την αστική

επίδραση μέσα στο εργατικό κίνημα, που συνοψίζεται στο ότι «το κίνημα είναι το παν σε σχέση με τους στόχους».

16. Καθοριστικό ζήτημα για την οικοδόμηση του αντικαπιταλιστικού μετώπου είναι η ανάπτυξη, ανασυγκρότηση και ο μετασχηματισμός της ΑΝΤΑΡΣΥΑ σε ενιαίο αντικαπιταλιστικό, επαναστατικό πολιτικό μέτωπο.

Η ανάπτυξη και ο μετασχηματισμός της ΑΝΤΑΡΣΥΑ περιλαμβάνει:

α) Την υλοποίηση της πολιτικής απόφασης της 3^{ης} Συνδιάσκεψης και παραπέρα το **βάθεμα της πολιτικής και στρατηγικής τομής** στην πολιτική της σε αντικαπιταλιστική επαναστατική κατεύθυνση, την ανάπτυξη της κομμουνιστικής της φυσιογνωμίας.

β) Την **γείωσή της στα εργατικά και λαϊκά στρώματα** πρώτα από όλα με την δημιουργία νέων κλαδικών και τοπικών επιτροπών σε λαϊκές γειτονιές.

γ) Την κατάκτηση **πρωτοπόρου ρόλου στο εργατικό λαϊκό νεολαιίστικο κίνημα**

δ) την **οργανωτική ανασυγκρότηση**, την οικοδόμηση ενός σχετικά αυτοτελούς «ιστού», ανώτερη πολιτική λειτουργία των επιτροπών, σχεδιασμό της δράσης τους στον χώρο, ανάπτυξη της δημοκρατίας και της συντροφικότητας στις γραμμές της, έτσι ώστε να ενισχύεται η ενιαία παρέμβαση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και να μην αναπαράγονται τα πολύ αρνητικά φαινόμενα ανταγωνιστικών σχεδιασμών (εργατικό κίνημα, προσφυγικό, πόλη κλπ.), να αναβαθμίζεται η πολιτική - θεωρητική κριτική με ταυτόχρονη περιφρούρηση της δημοκρατικής λειτουργίας, του ρόλου της βάσης και της ενότητας του μετώπου.

ε) την ένταξη νέων αγωνιστών και δυνάμεων στις γραμμές της, με πιθανό πρώτο βήμα την οικοδόμηση μιας σταθερής πολιτικής σχέσης με ρεύματα και αγωνιστές που αποδέχονται ή προσεγγίζουν το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα στην κατεύθυνση του αντικαπιταλιστικού μετώπου-πόλου.

17. Σήμερα υπάρχουν αξιόλογες δυνάμεις και ρεύματα μέσα στον λαό, δυναμικό που διαχωρίζεται από τη ρεφορμιστική αριστερά και τον ΣΥΡΙΖΑ, που αναζητά σε αντικαπιταλιστική αντιΕΕ κατεύθυνση. Υπάρχουν επίσης οι οργανώσεις της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ το ερχόμενο χρονικό διάστημα θα πρέπει να ανοίξει έναν πλατύ διάλογο μέσα σε όλο αυτό το δυναμικό για την αριστερά που απαιτεί η εποχή μας, το πρόγραμμα και τις προϋποθέσεις οικοδόμησής της.

Ο διάλογος αυτός θα έχει σαν βάση του το αντικαπιταλιστικό πλαίσιο στόχων πάλης, όπως διατυπώθηκε στην 3^η Συνδιάσκεψη της. Να είναι δομημένος με πανελλαδικά χαρακτηριστικά, με στόχο στην ολοκλήρωσή του να έχουν ωριμάσει οι προϋποθέσεις για ένα συγκεκριμένο **«βήμα πόλου» με αντικαπιταλιστικές αντιιμπεριαλιστικές δυνάμεις (π.χ. πρωτοβουλία διαλόγου και κοινής παρέμβασης).**

18. Η πολιτική συνεργασία είναι μια λογική συνεργασιών για επιμέρους πολιτικά ζητήματα ή και συνολικά (εφ' όλης της ύλης πολιτική συνεργασία) που έχει στόχο την συσπείρωση δυνάμεων πάνω στα **κεντρικά πολιτικά ζητήματα της περιόδου** ή πάνω στην βάση του **πλαίσιου των** στόχων του αντικαπιταλιστικού προγράμματος πάλης, εφόσον πρόκειται για πολιτική συνεργασία εφ' όλης της ύλης.

Για το NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση αποτελεί **έναν από τους δρόμους προώθησης του πόλου της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς και απ' αυτή τη σκοπιά την υποστηρίζουμε και την προωθούμε.** Η αναγκαιότητα της πολιτικής συνεργασίας προβάλλεται και διεκδικείται σταθερά από το NAP, ανεξάρτητα από το εάν το αριθμητικό εύρος των δυνάμεων στις οποίες απευθύνεται σε φάσεις όπως η σημερινή δεν είναι μεγάλο.

Η **ΑΝΤΑΡΣΥΑ**, καθορίζοντας στην Συνδιάσκεψή της μια αναλυτική δέσμη στόχων για την περίοδο ορίζει ταυτόχρονα και το απαιτούμενο, κατ' αυτήν, **πλαίσιο μιας μαχόμενης, ανατρεπτικής, αντικυβερνητικής, αντιευρωμνημονιακής, αντι-ΕΕ και αντικαπιταλιστικής πολιτικής συνεργασίας.**

Το πλαίσιο είναι **ανατρεπτικό** γιατί θέτει ως στόχο να επιφέρει κατακτήσεις, ρωγμές στην πολιτική της αστικής τάξης. Δεν θέτει ως προαπαιτούμενο την παραδοχή για υποχρεωτική σύνδεση της συνεργασίας με τον πόλο της αντικαπιταλιστικής αριστεράς (όπως επιδιώκει η ΑΝΤΑΡΣΥΑ και το NAP αυτοτελώς θα επιμένει έντονα να προβάλλει και να εργάζεται), ούτε θέτει τη συμφωνία για την αντικαπιταλιστική επανάσταση σαν προϋπόθεση για τη συνεργασία, καθώς δεν πρόκειται για συγκρότηση (σταθερού) αντικαπιταλιστικού μετώπου, αλλά για

προσωρινή πολιτική συνεργασία.

Πρέπει όμως να συγκροτείται με τρόπο θα διασφαλίζει ότι θα κινείται στην **κατεύθυνση της σύγκρουσης με την αστική τάξη, την ΕΕ, τον ιμπεριαλισμό, και τους φορείς τους, θα αποδέχεται το πλαίσιο στόχων του αντικαπιταλιστικού προγράμματος**, θα απορρίπτει την κρατική διαχείριση και τον κυβερνητισμό και θα στοχεύει στον μετασχηματισμό της κοινωνίας σε σοσιαλιστική κατεύθυνση, διαχωριζόμενη από «ενδιάμεσες λύσεις» και αυταπάτες φιλολαϊκής διαχείρισης του καπιταλισμού.

Το πλαίσιο αυτό θέλει να βρίσκεται σε μάχιμη «επικοινωνία» και αλληλεπίδραση με τους εργαζόμενους που αντιστέκονται και διεκδικούν λύσεις απέναντι στην επίθεση του κεφαλαίου, χωρίς να μπορούν ή να θέλουν ακόμα να βγουν συνολικά έξω από το σύστημα. *Κι αυτό διότι το ΝΑΡ θεωρεί ότι η κοινή πάλη για μια συνολική αντικαπιταλιστική ακύρωση του μόνιμου σφαγείου των δικαιωμάτων και ελευθεριών των εργαζομένων είναι το πεδίο μετασχηματισμού της «ψευδούς» συνείδησης τους και ηγεμονίας των επαναστατικών αντιλήψεων.*

Η γενική κατεύθυνση του στηρίζεται εν πολλοίς στο κεκτημένο της πολιτικής συνεργασίας με την **ΜΑΡΣ** και στη θετική συνεργασία με το **ΕΕΚ** και αποτελεί το πλαίσιο για την υπέρβαση των άγονων, δήθεν ενωτικών προτάσεων μέσα στο εργατικό κίνημα: τόσο της γραμμής του «Ελάχιστου Κοινού Παρονομαστή» όσο και της γραμμής του «Μέγιστου Κοινού Διαιρέτη», της σχεταριστικής «ενότητας με τον εαυτό μας».

Η προϋπάρχουσα ισότιμη κοινή δράση και ο διαχωρισμός από την συνύπαρξη με δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ σε συλλογικότητες και μορφώματα στο μαζικό κίνημα, σε δήμους και περιφέρειες καθώς και απογαλακτισμός από φορείς του εργοδοτικού συνδικαλισμού, αποτελούν **προαπαιτούμενα** για την συνολική πολιτική συνεργασία.

Η λογική της πολιτικής συνεργασίας συμβάλλει σημαντικά στις προσπάθειες αντικαπιταλιστικής ενοποίησης, σε διαρκώς ανώτερο επίπεδο, της αντικαπιταλιστικής ταξικής πτέρυγας του εργατικού, λαϊκού και νεολαιίστικου κινήματος.

Ειδικά σήμερα οι συνειδητές, ημισυνειδητές και ταλαντευόμενες αντισυστημικές διαθέσεις και τάσεις αγκαλιάζουν χιλιάδες αγωνιστές που προβληματίζονται και θέλουν να δράσουν χωρίς πολιτικές διαμεσολαβήσεις και εύκολες στοιχίσεις πίσω από ηγεσίες που αποτέλεσαν μέρος του προβλήματος της αποριζοσπαστικοποίησης - συντηρητικοποίησης της «κυβερνώσας Αριστεράς».

Το ΝΑΡ θεωρεί ότι η παραπάνω πρόταση συνολικής πολιτικής συνεργασίας δεν μπορεί να απευθυνθεί, με βάση τις διατυπωμένες θέσεις τους, στην ηγεσία του ΚΚΕ και της ΛΑΕ. Όμως απευθύνεται σε όλο το μαχόμενο δυναμικό που νοιάζεται για ένα περιεχόμενο ιστορικά αναγκαίων μεταβατικών αντικαπιταλιστικών και αντιΕΕ στόχων και διεκδικήσεων και θέλει, με αλλαγή στους συσχετισμούς, **να το κάνει υλική δύναμη στη ζωή και τους αγώνες και να το επιβάλει σε ηγεσίες που με τις θέσεις τους και κυρίως την πρακτική τους αποκλίνουν από αυτό.**

19. Προώθηση μιας μαζικής εργατικής **λαϊκής κίνησης για την αποδέσμευση από την ΕΕ.** Η μετωπική αυτή πρωτοβουλία έχει στόχο να συσπειρώσει δυνάμεις που αντιτίθενται συνολικά στην ΕΕ, κατανοούν τον χαρακτήρα της σαν ιμπεριαλιστικό μηχανισμό του κεφαλαίου και παλεύουν για την αποδέσμευση της χώρας μας από αυτήν. Η κίνηση επιδιώκουμε να κατακτά στην πορεία, τους στόχους του αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Θέλουμε να αποκτήσει λαϊκά χαρακτηριστικά κινούμενοι και από πάνω και από κάτω σε ένα πλατύ φάσμα δυνάμεων και αγωνιστών που συμφωνούν με αυτή την λογική. Σημαντικό στοιχείο που θα κρίνει την επιτυχία της είναι η ένταξη των κινήσεων - σχημάτων εργαζομένων, δήμων - περιφερειών και νεολαίας στην κίνηση.

20. Είναι αναγκαίο να συμβάλλουμε σε μια διαδικασία επανίδρυσης της **Κίνησης για τις Ελευθερίες και τα Δημοκρατικά Δικαιώματα της Εποχής μας**, για να παρέμβει στο κρίσιμο αυτό μέτωπο. Απαιτείται αυτοκριτική εξέταση των συνθηκών και των αδυναμιών που οδήγησαν στην αδρανοποίησή της και συγκέντρωση δυνάμεων για μια ουσιαστική επανεκκίνηση.

21. Στο πεδίο του **αντιιμπεριαλιστικού αντιπολεμικού αγώνα** απαιτείται η ανώτερη συγκρότηση και παρέμβαση των δυνάμεων του ΝΑΡ και της νΚΑ, η καλύτερη εναρμόνιση όλων των σχετικών πρωτοβουλιών στο σχεδιασμό της οργάνωσης και το άνοιγμα της παρέμβασης με όρους μαζικού κινήματος, αντικαπιταλιστικής πτέρυγας και ανατρεπτικής πολιτικής. Στις νέες συνθήκες το κρίσιμο πεδίο της αντιιμπεριαλιστικής αντιπολεμικής διεθνιστικής πάλης δεν μπορεί να περιορίζεται στην μέχρι τώρα δράση, αλλά πρέπει να πλατύνει

και να βαθύνει, με την ουσιαστική συμβολή του ανατρεπτικού εργατικού και νεολαιίστικου κινήματος και των πρωτοποριών τους.

22. Μέσα και από την παρέμβασή μας στις πρόσφατες αγροτικές κινητοποιήσεις έχει συσπειρωθεί ένα τμήμα πρωτοπόρων αγροτών και εργαζόμενων στον κλάδο ώστε να είναι δυνατή η δημιουργία μιας αντικαπιταλιστικής αντιΕΕ κίνησης της μικρομεσαίας αγροτιάς και των εργαζόμενων στον αγροτοδιατροφικό τομέα. Η κίνηση αυτή θα αποτελούσε ένα πολύ σημαντικό βήμα σε ένα χώρο που η παρέμβασή μας έως τώρα ήταν πολύ αδύνατη.

23. Τέλος συνεισφορά στο αντικαπιταλιστικό μέτωπο έχουν οι πολιτικές πρωτοβουλίες στα πλαίσια του αγωνιστικού μετώπου ρήξης/ανατροπής, όπως αυτές που πήρε η ΑΝΤΑΡΣΥΑ στην περίοδο της μάχης του ασφαλιστικού. Παρά τα περιορισμένα αποτελέσματα, αναδείχθηκαν δυνατότητες, κυρίως με την κοινή ανακοίνωση - πλαίσιο που συνυπέγραψαν πέντε οργανώσεις (ΑΝΤΑΡΣΥΑ, Ένωση Δικαίων, Εργατικός Αγώνας ΟΝΡΑ, Ξεκίνημα). Δεν βοήθησαν οι ξεχωριστές και επιλεκτικές ανακοινώσεις, με περιορισμένο μάλιστα πολιτικό πλαίσιο (ΛΑΕ - ΑΝΤΑΡΣΥΑ).

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ πρέπει να συνεχίσει αποφασιστικά σε αυτή την κατεύθυνση με πρωτοβουλίες ουσίας κι όχι εντυπώσεων, με συστηματική απεύθυνση και στις δυνάμεις του μαχόμενου ρεφορμισμού, από πάνω και από κάτω, επιλέγοντας την πιο κατάλληλη κάθε φορά μορφή και με βασικό κριτήριο το τι γίνεται στην πράξη, στο μαζικό κίνημα.

24. Η συμβολή της ταξικής αντικαπιταλιστικής πτέρυγας και των αριστερών αντικαπιταλιστικών κινήσεων

Η ανάπτυξη της ταξικής πάλης και της πολύχρονης δράσης της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς έχουν διαμορφώσει ένα πραγματικό πλούτο από πολιτικο-συνδικαλιστικές ή πολιτικο-κοινωνικές κινήσεις, σχήματα, συσπειρώσεις, με μαχητική ανατρεπτική αγωνιστική δράση και αντικαπιταλιστική πολιτική κατεύθυνση για το χώρο και συνολικά.

Αποτελούν πολύτιμο πυλώνα για το «χτίσιμο» ενός μαζικού **Αντικαπιταλιστικού Εργατικού Μετώπου**, την συγκρότηση του αγωνιστικού μετώπου ρήξης και ανατροπής με θεμέλιο ένα ταξικά ανασυγκροτημένο εργατικό κίνημα και του πολιτικού πόλου της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς (χωρίς βεβαίως να ταυτίζεται με αυτόν).

Παρόλα αυτά εμφανίζονται **σημαντικές ανεπάρκειες** και προβλήματα στην δράση και το περιεχόμενο παρέμβασης πολλών σχημάτων - συσπειρώσεων που πηγάζουν από διαφορετικές πολιτικές εκτιμήσεις και επιδράσεις από την κατάσταση που έχει διαμορφωθεί σήμερα. Ο κίνδυνος να μετατραπούν από δυναμικά σχήματα της αντικαπιταλιστικής αριστεράς σε απλά εκλογικά σχήματα με ορίζοντα μονό τη συμμετοχή τους στις υπάρχουσες γραφειοκρατικές και αστικοποιημένες συνδικαλιστικές δομές είναι εμφανής και υπαρκτός.

Με αυτή την έννοια η παρέμβαση μας στα περιεχόμενα και τις μορφές συγκρότησης και δράσης της αντικαπιταλιστικής πτέρυγας, η ανάγκη για μια **νέα τομή** με βάση την νέα κατάσταση είναι ζήτημα καθοριστικής σημασίας και χρειάζεται να αποτελέσει προϊόν συνολικής και αναλυτικής επεξεργασίας.

Χρειάζεται διαρκής προσπάθεια για την ανώτερη αγωνιστική και πολιτική ενοποίηση της αντικαπιταλιστικής πτέρυγας, έτσι ώστε να καταστρώνει αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα πάλης ανά χώρο - πεδίο και να αρθρώνει συνολικό πολιτικό λόγο, συμβάλλοντας με τον δικό της τρόπο στην προσπάθεια για μια άλλη Αριστερά, αντικαπιταλιστική, αντιΕΕ, ανατρεπτική. (Συσκέψεις - ανακοινώσεις εργατικών σχημάτων - παρεμβάσεων, πολιτικά κείμενα - Διακήρυξη ΕΑΑΚ, συσκέψεις - κοινές ανακοινώσεις - παρεμβάσεις - επεξεργασίες των κινήσεων Δήμων και Περιφερειών κλπ.)

Σε αυτή τη βάση πρέπει να παλέψουμε για την ενίσχυση της **αντικαπιταλιστικής ταξικής πτέρυγας** στους τόπους δουλειάς, κατοικίας και εκπαίδευσης (συσπειρώσεις - παρεμβάσεις στα σωματεία, Κινήσεις στις Περιφέρειες και τους Δήμους, ΕΑΑΚ κ.λ.π.) παίρνοντας υπόψη τις διαφορετικές πολιτικές ταχύτητες που υπάρχουν εντός της, καθώς και την ευπρόσδεκτη συμμετοχή σ' αυτήν πολιτικών δυνάμεων που κινούνται έξω από την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, αλλά και τις διαφορετικές προσεγγίσεις εντός της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Η ενίσχυση της δράσης της Attack ενάντια στην επισφάλεια και την ανεργία, που προσπαθεί να εκφράσει (με θετικά βήματα το τελευταίο διάστημα) την ανάγκη της νέας εργατικής βάρδιας για ζωή - δουλειά με αξιοπρέπεια και τη συνολική τάση της χειραφέτησης χρειάζεται να συνολικοποιηθεί και να αποτελέσει έναν νέο δρόμο

αγωνιστικής συγκρότησης του κόσμου της ανεργίας και της επισφάλειας.

Απαιτείται η ενιαία παρουσία της ANΤΑΡΣΥΑ στο κίνημα και στην ενίσχυση της πτέρυγας.

25. Σήμερα αναδεικνύονται νέες δυνατότητες και δυσκολίες για την ανάπτυξη της ταξικής αριστερής αντικαπιταλιστικής πτέρυγας:

Νέες δυσκολίες από την διάχυτη απογοήτευση, που ενισχύει την τάση υποταγής και ενσωμάτωσης. Αλλά και νέες δυνατότητες από την αποστοίχιση σχετικά πλατιών τμημάτων (ειδικά του αγωνιστικού τμήματος) από την επιρροή του ΣΥΡΙΖΑ, συγκροτημένες ή όχι, που δεν εμπνέονται από το ΠΑΜΕ και τις «φανέλες» του ΚΚΕ, το ΜΕΤΑ (και ανάλογες παρεμβάσεις της ΛΑΕ) και αναζητούν σε αριστερή, αντιΕΕ και αντικαπιταλιστική κατεύθυνση, «βλέπουν» και προς την αντικαπιταλιστική πτέρυγα και αριστερά χωρίς να εντάσσονται, άμεσα τουλάχιστον.

Νέα πραγματικότητα από το πέρασμα δυνάμεων που συμμετείχαν στα σχήματα και στην αντικαπιταλιστική Αριστερά (έστω με αντιφάσεις) στην ΛΑΕ.

Η νέα αυτή κατάσταση δημιουργεί την ανάγκη για μια συνολική τοποθέτηση πάνω στο ζήτημα της αριστερής αντικαπιταλιστικής πτέρυγας με βασικά στοιχεία:

- **Ενίσχυση και ανάπτυξη της ανατρεπτικής αντικαπιταλιστικής τους φυσιογνωμίας**, με ουσιαστικό και συλλογικό τρόπο, επιμονή στις πολιτικές οριοθετήσεις (αντικυβερνητικό, αντιΕΕ, αντιδιαχειριστικό/ αντι – υποταγμένο συνδικαλισμό) και στο αριστερό αντικαπιταλιστικό πλαίσιο πάλης.
- Δημοκρατικός τρόπος λειτουργίας, «όλη η εξουσία στις συνελεύσεις» της κάθε κίνησης, με αντιμετώπιση τάσεων ανάθεσης και των «ειδικών». Όχι άθροισμα των μελών των οργανώσεων της ANΤΑΡΣΥΑ ή άλλων οργανωμένων δυνάμεων, αλλά προσπάθεια για μαζική συμμετοχή και συσπείρωση των πρωτοπόρων αγωνιστών του εργατικού, νεολαιίστικου και λαϊκού κινήματος.
- συγκέντρωση δυνάμεων στον ανατρεπτικό αγώνα, με αξιοποίηση και της λογικής της πολιτικής συνεργασίας από τη σκοπιά της συσπείρωσης, ενίσχυσης και αναβάθμισης της αντικαπιταλιστικής πτέρυγας.
- Όχι περιχαράκωση, όχι διάσπαση των σχημάτων από τα πάνω σε ANΤΑΡΣΥΑ – ΛΑΕ, ούτε όμως διάχυση, υποβάθμιση του πολιτικού του περιεχομένου, αναίρεση του δημοκρατικού τρόπου λειτουργίας με παζάρια κορυφής κλπ.

Συμπερασματικά: Ενίσχυση και νέα προωθητική τομή και ανασυγκρότηση των αντικαπιταλιστικών σχημάτων, συσπειρώσεων, κινήσεων. Προσπάθεια διεύρυνσης με νέες δυνάμεις, με σταθερότητα και παραπέρα ανάπτυξη με βάση τις εμπειρίες των μαζών του περιεχομένου τους. Λειτουργία με βάση τη **συνέλευση** της κάθε κίνησης. Αξιοποίηση μορφών συνεργασίας με δυνάμεις που διαχωρίζονται από το ρεφορμισμό. Άμεση **ρήξη** σε οποιοδήποτε σχήμα – κίνηση – συνεργασία με δυνάμεις που υποστηρίζουν την κυβέρνηση. Σαφήνεια και προσδιορισμός της σχέσης τους και παρέμβασης τους με τους αστικούς και αστικοποιημένους θεσμούς σε όλα τα πεδία. Ενίσχυση της λογικής «εκτός-εντός και εναντίον» στον εκφυλισμένο αστικό συνδικαλισμό και τις δομές του, ανάπτυξη πλούσιας δράσης με αυτοτέλεια και άμεσα στην εργατική τάξη και τη νεολαία, όχι μόνο μέσα στον υπάρχον συνδικαλισμό, τις διαδικασίες και το σχεδιασμό του.

26. Ιδιαίτερη σημασία έχει η δημιουργία μιας ταξικής κίνησης για την ανατροπή και την εργατική χειραφέτηση: Θα έχει αποφασιστική συμβολή στην προώθηση της λογικής και γραμμής ενός νέου εργατικού κινήματος και θα συσπειρώνει όλο το πολύμορφο πρωτοπόρο δυναμικό των εργατικών αγώνων, στη νέα γενιά, σε στρατηγικούς κλάδους και στα πιο φτωχά τμήματα της εργατικής τάξης. Η απόφαση για την δημιουργία μιας τέτοιας κίνησης έχει καθυστερήσει δραματικά. Αυτό οφείλεται κυρίως σε δικές μας ταλαντεύσεις που αφορούν το χαρακτήρα και τους στόχους της, τη δυνατότητα να δημιουργηθεί με σχετικά μαζικούς όρους, τη σχέση της με την πτέρυγα και τις κινήσεις στους κλάδους, τη συμμετοχή δυνάμεων, κ.α.

Ωστόσο, σήμερα προκύπτουν δυο νέα δεδομένα:

α) μετά τους αγώνες της πενταετίας και την όλη εξέλιξη, τη σημερινή κατάσταση του κινήματος των εργαζόμενων, την κρίση και τον εκφυλισμό του σ.κ., ωριμάζει η σκέψη και η πρακτική αναγκαιότητα μιας **κίνησης** σε πρωτοπόρα τμήματα των εργατικών αγώνων.

β) Η ανάγκη μιας **ταξικής κίνησης** αποτελεί και απόφαση της πρόσφατης Συνδιάσκεψης της ANΤΑΡΣΥΑ. Η δημιουργία της ακουμπάει σε αναζητήσεις ενός συνδικαλιστικού δυναμικού της, βασικά στο μπλοκ που στήριξε

την πολιτική της απόφαση.

Όσον αφορά το χαρακτήρα της και το περιεχόμενό της κινούμαστε με βάση την Απόφαση του Σώματος το Νοέμβρη του '14.

Η κίνηση αυτή πρέπει να συμβάλλει πρώτα από όλα στην πολιτικοϊδεολογική και οργανωτική ανασύνταξη του εργατικού κινήματος. Να λειτουργήσει σαν «τροφοδότης» ιδεών και ταυτόχρονα σαν μοχλός παρέμβασης στο άνοιγμα δρόμων. Δεν υποκαθιστά τις συσπειρώσεις των χώρων ή των εργατικών κέντρων κλπ, αλλά συνδέεται μαζί τους, συσπειρώνει το πιο συνειδητό κομμάτι τους. Δεν είναι μια συνδικαλιστική κίνηση, αλλά μια πολιτική κίνηση για το εργατικό κίνημα.

ΤΟ ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΗΣ ΡΗΞΗΣ ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ

ΜΕ ΠΥΡΗΝΑ ΤΟ ΤΑΞΙΚΑ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΜΕΝΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

27. Το Αγωνιστικό μέτωπο αντιπολίτευσης ρήξης ανατροπής αποτελεί πλευρά του Αντικαπιταλιστικού Εργατικού Μετώπου. Δεν είναι το κίνημα γενικά ούτε φυσικά το συνδικαλιστικό κίνημα, αλλά ο «οργανωμένος λαός» - σε αλληλεπίδραση με τις διάφορες μορφές-επίπεδα πολιτικής συγκρότησης των πρωτοπόρων τάσεων του με πυρήνα και ηγεμονία του πολιτικού εργατικού κινήματος, δηλαδή το ταξικά ανασυγκροτημένο κίνημα και όχι μόνο η συνδικαλιστική του πλευρά.

Από αυτή την άποψη οφείλουμε το επόμενο διάστημα να καταπιαστούμε με το άνοιγμα δρόμων και τον πειραματισμό πάνω στην έννοια «οργανωμένος λαός» και στις μορφές που του αντιστοιχούν.

Το πολιτικό περιεχόμενο που θέλουμε να κατακτά (δημιουργικά με βάση την δική του πείρα και όχι ετσιθελικά) το μαζικό εργατικό, λαϊκό, νεολαιίστικο κίνημα και συγκροτούν την επιδιωκόμενη πολιτική βάση του αναγκαίου αγωνιστικού μετώπου αντιπολίτευσης, ρήξης και ανατροπής προκύπτει από τις ανάγκες και τις προκλήσεις της ταξικής πάλης και της πολιτικής αντιπαράθεσης και εμφορείται από το συνολικό αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα πάλης (χωρίς να ταυτίζεται), ενώ συμβάλλει στη διαμόρφωση της βάσης για την πολιτική συνεργασία των δυνάμεων της μαχόμενης ανατρεπτικής Αριστεράς.

Το περιεχόμενο του αγωνιστικού μετώπου αντιπολίτευσης ρήξης και ανατροπής αναφέρεται: **α)** στα ιστορικά σήμερα αναγκαία συνεκτικά αιτήματα ρήξης-ανατροπής, **β)** στις αντίστοιχες μορφές οργάνωσης και πάλης, **γ)** στην συμμαχία εργατικής τάξης με την μεγάλη πλειοψηφία της νεολαίας, με την μισθωτή διάνοηση και αυτοαπασχόληση και με τα πληττόμενα σήμερα κατώτερα μεσαία στρώματα της πόλης και του χωριού, **δ)** στη συγκρότηση ενός διακριτού πολιτισμού της εργατικής χειραφέτησης στις πολιτικές και θεωρητικές ιδέες, στην αγωνιστική πρακτική, στις κοινωνικές σχέσεις, στην τέχνη, στο «δίκαιο», στις «αξίες» και **ε)** στην διεθνιστική πλευρά της δράσης του.

Τα ιστορικά σήμερα αναγκαία συνεκτικά **αιτήματα** του **ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΗΣ ΡΗΞΗΣ ΚΑΙ ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ** προτείνεται να είναι:

ΨΩΜΙ, ΔΟΥΛΕΙΑ, ΕΙΡΗΝΗ, ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ!

1. Αγώνας για την ακύρωση και ανατροπή του μόνιμου σφαγείου των δικαιωμάτων και ελευθεριών των εργαζομένων που επιβλήθηκε και στηρίζεται από όλο το αστικό πολιτικό κατεστημένο και την συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ το ευρωμνημονιακό τόξο - ΕΕ - ΔΝΤ. **Να πάμε αλλιώς για να μη πηγαίνουμε όλο πίσω!**

- **Κατάργηση των ευρωμνημονίων διαρκείας και του μόνιμου κόφτη της ζωής μας,** που επιβάλλουν κυβέρνηση, ΕΕ και ΔΝΤ.
- **Απαλλαγή από όλα τα σύμφωνα πανευρωπαϊκής λιτότητας** και βάρβαρων αντιλαϊκών «μεταρρυθμίσεων». **Έξω η ΕΕ και το ΔΝΤ από τη χώρα! Έξοδος από την ΕΕ από τη σκοπιά των εργατικών και λαϊκών συμφερόντων.**
- **Διαγραφή του χιλιοπληρωμένου χρέους τώρα!**

- **Διεθνιστικός αγώνας ενάντια στην εφιαλτική συμφωνία TTIP** ανάμεσα σε ΕΕ και ΗΠΑ και σε κάθε ανάλογη συμφωνία.

2. Αγώνας για τις ανάγκες και τα δικαιώματα των εργαζομένων και της νεολαίας, ενάντια στη στρατηγική των κρατούντων, των κυβερνήσεων τους και των υπερεθνικών τους οργάνων, για την σύνθλιψη των μισθών και συντάξεων και τον ολοκληρωτικό σφετερισμό του ελεύθερου χρόνου μας. Θέλουμε να ζήσουμε και όχι να επιζήσουμε!

- **Κατάργηση όλων των ευρωμνημονιακών μέτρων** για την άμεση βελτίωση της ζωής των εργαζόμενων και ανέργων με **αύξηση μισθών** και συντάξεων, επιδομάτων ανεργίας για όλους - **μείωση του εργάσιμου χρόνου** και ετών συνταξιοδότησης. Μείωση των κερδών της πλουτοκρατίας.
- **Δουλειά σταθερή, μόνιμη και πλήρης. Κατάργηση όλων των μορφών ευέλικτης - ελαστικής-μαύρης εργασίας και εντατικοποίησης. Ενιαίες σχέσεις εργασίας, ενιαίες αμοιβές και ενιαίος χρόνος εργασίας. Άμεση κατάργηση των προκλητικών διακρίσεων σε βάρος της νεολαίας μέχρι 25 χρονών. Ανατροπή του εργασιακού μεσαίωνα και ρήξη με την λογική της αστικής ανάπτυξης / ανταγωνιστικότητας / παραγωγικότητας.**
- **Αγώνας ενάντια στην φοροεπιδρομή του λαϊκού εισοδήματος.** Δραστική μείωση της άμεσης φορολογίας των εργαζομένων και γενναία αύξηση της φορολόγησης του πλούτου, κατάργηση των εξαιρέσεων και προνομίων του. **Κατάργηση των έμμεσων φόρων στα είδη λαϊκής ανάγκης.**
- **Να διαγραφούν τώρα όλα τα χρέη του φτωχόκοσμου και των ανέργων** στο κράτος και στις αιματοβαμμένες Τράπεζες! Κανένα σπίτι λαϊκής οικογένειας στα χέρια τραπεζίτη.
- **Κατάργηση των νόμων που διαλύουν την κοινωνική ασφάλιση.** Αποκλειστικά Δημόσια, δωρεάν, υποχρεωτική ιατροφαρμακευτική περίθαλψη και κοινωνική ασφάλιση για όλους.
- **Δημόσια ποιοτική παιδεία - υγεία - πρόνοια** για τις ανάγκες του εργαζομένου λαού και της νεολαίας.

3. Υπεράσπιση και διεύρυνση της δημόσιας περιουσίας. Κατάργηση του Υπερταμείου ιδιωτικοποιήσεων και αυστηρή τιμωρία σε όσους εμπλακούν στην πώληση έστω και ενός ευρώ από την λαϊκή περιουσία.

4. Εθνικοποιήσεις χωρίς αποζημίωση όλων των τραπεζών, των εταιρειών πετρελαιοειδών, ηλεκτρικής ενέργειας, ορυκτού πλούτου, συγκοινωνιών, μεταφορών, ύδρευσης κ.λ.π. και εκείνων που εγκατέλειψαν οι ιδιοκτήτες τους και λειτουργία τους με εργατικό-λαϊκό έλεγχο.

5. Υπεράσπιση και διεκδίκηση των σύγχρονων δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών του λαού.

- Απόκρουση-ανατροπή της κλιμακούμενης αντιλαϊκής πολιτικής βίας και τρομοκρατίας, του μόνιμου κράτους έκτακτης ανάγκης.
- Ελεύθερος συνδικαλισμός σε κάθε τόπο δουλειάς και στο στρατό.
- **Αγώνας για την υπεράσπιση και διεύρυνση των συνδικαλιστικών ελευθεριών, ενάντια στην σχεδιαζόμενη περεταίρω κατακρεούργηση τους.** Κατοχύρωση του δικαιώματος των εργαζόμενων να επιβάλουν με οποιαδήποτε μορφή πάλης αποφασίσουν δημοκρατικά και συλλογικά, τις διεκδικήσεις τους, στον κάθε εργοδότη, στις κυβερνήσεις και το κράτος.
- **Κατάργηση των ΜΑΤ και των άλλων δυνάμεων καταστολής.**
- Να αποφασίζει ο ίδιος ο λαός για τις τύχες του χωρίς «προστάτες» και τις αποκάλυπτες επεμβάσεις τους στις εσωτερικές υποθέσεις της χώρας.

6. Πάλη ενάντια στην μιντιακή δικτατορία και στην πολιτιστική χειραγώγηση.

- Ανάπτυξη πολύμορφης αντικαπιταλιστικής ενημέρωσης και πληροφόρησης.
- Ανάπτυξη, δημιουργία και διάδοση του εργατικού λαϊκού πολιτισμού σε όλα τα πεδία.

7. Πάλη για τη συντριβή των φασιστικών συμμοριών και του ρατσισμού.

8. Να σταματήσει η δολοφονική αντιμετώπιση των προσφύγων από ΕΕ και κυβέρνηση.

- Απρόσκοπτη διέλευση των προσφύγων και μεταναστών από τα σύνορα.
- Καμιά επαναπροώθηση τους. Ανθρώπινες συνθήκες και ελεύθερες συνθήκες για την διαβίωση τους με πλήρη δικαιώματα.

9. Ματαίωση και ακύρωση της πολεμικής προπαρασκευής και απειλής, των ένοπλων πολεμικών επεμβάσεων και συγκρούσεων που έχουν μετατρέψει τις χώρες προέλευσης των προσφύγων σε κόλαση πείνας και θανάτου.

10. Απελευθέρωση του λαού από κάθε είδους ευρω- δεσμά και από τη δυναστεία των διεθνών μηχανισμών και οργανισμών των πολυεθνικών (ΕΕ, ΟΟΣΑ, ΠΟΕ κ.λπ.)

- Ισότιμη συνεργασία των λαών. Σύγκρουση με τις ξενοφοβικές, ακροδεξιές αντιλήψεις και όλους όσους επωάζουν το αυγό του φιδιού.
- **Καμιά συμμετοχή στους ιμπεριαλιστικούς πολέμους.** Όχι στη διάθεση ελληνικού εδάφους, αέρος και εξοπλισμού για επεμβάσεις σε άλλες χώρες. **Έξω το ΝΑΤΟ.**

28. Το πρώτο ζητούμενο σήμερα είναι η πρακτική και συγκεκριμένη δουλειά στην εργατική τάξη για την ανασυγκρότηση των συλλογικών μορφών ύπαρξης και συσπείρωσης-δράσης της. Η «δουλειά πεδίου», ώστε να χιτίζεται έμπρακτα ένα πνεύμα συλλογικότητας και οι μορφές συσπείρωσης που το εκφράζουν, δίνοντάς του αγωνιστική διεξοδό.

Η κεντρική αυτή **πολιτική (και όχι στενά συνδικαλιστική)** επιδίωξη επιβάλλεται από τον κατακερματισμό που έχουν επιβάλει η ανεργία και οι ελαστικές μορφές εκμετάλλευσης, η αδυναμία και χρεοκοπία του υπάρχοντος συνδικαλιστικού κινήματος, οι νέες δυσκολίες από τον εργοδοτικό κυβερνητικό συνδικαλισμό και με την σφραγίδα του ΣΥΡΙΖΑ, καθώς και οι τεράστιες αντικειμενικές δυσκολίες επιβίωσης και άγριας εργοδοτικής τρομοκρατίας στον ιδιωτικό τομέα. Όλα αυτά οδηγούν σε αποδιάρθρωση τις υπάρχουσες συλλογικότητες, τροφοδοτώντας παράλληλα την αποστράτευση, την υποταγή αλλά και τον ατομισμό.

Η πίεση αυτής της πραγματικότητας αναγεννά, όμως, και την τάση συλλογικής συσπείρωσης, όπως ελπιδοφόρα έδειξε η εμπειρία κυρίως της νΚΑ (π.χ. πεντάμηνα, επισιτισμός, τηλεπικοινωνίες) ή του NAP σε ορισμένους χώρους.

Αξιοποιώντας αυτή την εμπειρία, πατώντας στη στροφή που προαναφέρθηκε και δουλεύοντας με τη λογική του **νέου εργατικού κινήματος, πρέπει το επόμενο διάστημα να κάνουμε μια τομή με έναν πιο μακρόχρονο και συγκεκριμένο σχεδιασμό συμβολής μας στην ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος, για τη συσπείρωση αγωνιστών μέσα σε χώρους δουλειάς ή κλάδους, με τη δημιουργία επιτροπών αγώνα, με τη συσπείρωση σε υπάρχοντα σωματεία ή και με τη συμβολή στη δημιουργία νέων συνδικαλιστικών συγκροτήσεων.**

29. Η συνεισφορά μας στην ανάπτυξη αγώνων σε επιμέρους χώρους και συνολικά. Η τελευταία σύγκρουση για το ασφαλιστικό επισφράγισε το πέρασμα σε μια νέα φάση, όπου η ανάπτυξη αγώνων θα έχει **πρόσθετες δυσκολίες.** Πλέον δεν μπορούμε να λειτουργούμε περιμένοντας απλώς την επόμενη αγωνιστική έκρηξη, με όρους προκαθορισμένους από την συνδικαλιστική γραφειοκρατία ή το ΠΑΜΕ. Ούτε έχουμε το περιθώριο να υποτιμούμε το παραμικρό αγωνιστικό σκίρτημα, την ελάχιστη διάθεση αγώνα - και για την οποία δεν αρκεί απλώς να έρθουμε σε επαφή μαζί της, υποτιμώντας ενδεχόμενες αντιφάσεις, συντεχνιασμούς, εκδηλώσεις της τάσης υποταγής, κ.α.

Με όπλο τις συλλογικές μορφές που προαναφέρθηκαν και την πρωτοπόρα δράση κάθε ΟΒ και συντρόφου, επιβάλλεται να **συγκεντρωθούμε πιο αποφασιστικά το επόμενο διάστημα στο καθήκον να σπάει η αγωνιστική απραξία και η αμηχανία, να γεννιούνται διαθέσεις αντίστασης και μάχης, να εκδηλώνονται αψιμαχίες ή και γενικότερες αναμετρήσεις.** Κι όλα αυτά με έναν τρόπο που θα φέρνει στο προσκήνιο όλο και πιο συχνά, όλο και πιο ευδιάκριτα «δείγματα γραφής» της αντίληψης-πρακτικής του νέου εργατικού κινήματος και θα ωριμάζει τους όρους για την ταξική ανασυγκρότηση.

30. Συνολικά στο συνδικαλιστικό-εργατικό κίνημα, πρέπει να αναβαθμίσουμε την προσπάθειά μας για τη συσπείρωση των μαχόμενων πρωτοβάθμιων σωματείων και των άλλων συνδικαλιστικών συλλογικοτήτων. Σε μια λογική πολιτικού εργατικού κινήματος για τα δικαιώματα ενάντια σε ευρωμνημόνια, αστική επιδρομή και αντιδραστικές αναδιαρθρώσεις, κυβέρνηση και μνημονιακό αστικό μπλοκ, ΕΕ και ΔΝΤ, κεφάλαιο και υποταγμένο συνδικαλισμό. Έτσι θα μπορέσουν να γίνουν αποφασιστικά βήματα για έναν αναγκαίο **μόνιμο Συντονισμό Πρωτοβάθμιων Σωματείων και μαχόμενων συλλογικοτήτων - επιτροπών αγώνα κλπ που θα συμβάλει στη δημιουργία ενός κέντρου αγώνα, πέρα και έξω από τα όρια που ορίζουν τα αστικοποιημένα**

συνδικάτα σε όλα τα επίπεδα και βαθμίδες, αλλά και σε υπέρβαση της λογικής του ΠΑΜΕ, το οποίο καλούμε σε κοινή δράση απευθυνόμενοι στον κόσμο που συσπειρώνει κυρίως.

Η εμπειρία της Πρωτοβουλίας πρωτοβάθμιων σωματείων για συντονισμό στην Αθήνα και αντίστοιχα σε άλλες πόλεις (Θεσσαλονίκη, Ηράκλειο, Πρέβεζα) είναι θετική, έγιναν σημείο αναφοράς και συνέβαλαν στους αγώνες, έδειξαν την επιμονή μας σε αυτή την κατεύθυνση (και με τις συνελεύσεις αγώνα). Δεν ενισχύθηκαν όμως από όλες τις δυνάμεις που αντιπαλεύουν την κυβερνητική πολιτική (ακόμη και εντός της ΑΝΤΑΡΣΥΑ). Έχουν ακόμα συγκεκριμένα όρια που πρέπει να υπερβούμε.

31. Αυτή η δουλειά απαιτεί συνολική στράτευση όλου του ΝΑΡ και της νΚΑ. Για τον σκοπό αυτό πρέπει να παρθούν σχετικά οργανωτικά μέτρα (ειδική συζήτηση στις εργατικές – κλαδικές οργανώσεις του ΝΑΡ και της νΚΑ πριν το Συνέδριο).

Ο σχεδιασμός για την ανασυγκρότηση των εργατικών συλλογικοτήτων δεν αρκεί. Μαζί με αυτό πρέπει να δούμε την **οικοδόμηση άμεσων, ζωντανών πολιτικών δεσμών** με τους εργαζόμενους και τους νέους. Τέτοιοι δεσμοί απαιτούν **την αυτοτελή πολιτική δουλειά του ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση και της ΑΝΤΑΡΣΥΑ**. Ας σκεφτούμε τους χώρους και τις περιοχές που είμαστε απόντες, αλλά ας προβληματιστούμε για τις πολιτικές σχέσεις που οικοδομούμε κι εκεί που είμαστε παρόντες, ακόμα και συνδικαλιστικά ισχυρότατοι.

Απαιτείται μια ριζική στροφή και διάταξη δυνάμεων με τρόπο που να δίνει **προτεραιότητα στην εργατοπαραγωγική συγκρότηση-οικοδόμηση**, στην **ανασυγκρότηση των εργατικών οργανώσεων του ΝΑΡ**, στην σχεδιασμένη δημιουργία κλαδικών επιτροπών της ΑΝΤΑΡΣΥΑ εκεί που είναι δυνατό, στην δουλειά οικοδόμησης σε κρίσιμους κοινωνικούς χώρους, στην ανάπτυξη της δράσης μας και στη δημιουργία νέων οργανώσεων στις γειτονιές (πρωτίστως στις εργατικές – λαϊκές περιοχές).

32. Με τις συλλογικότητες αγώνα στην πόλη

Στο επίπεδο γειτονιάς και πόλης εργαλείο για τη συγκρότηση του μετώπου αντιπολίτευσης, ρήξης και ανατροπής αποτελούν οι κινηματικές συλλογικότητες (συνελεύσεις, πολιτιστικά-πολιτικά κέντρα και πρωτοβουλίες αγώνα γειτονιάς). Στη δική μας αντίληψη δεν πρόκειται απλά για όργανα επιμέρους ή κατακερματισμένων δράσεων, αλλά επιδιώκουμε να μετασχηματίζονται σε όργανα έκφρασης, διεκδίκησης και επιβολής της λαϊκής θέλησης, **πρώιμες μορφές έκφρασης του «οργανωμένου λαού» και της εργατικής πολιτικής.**

Επιτακτικό είναι το επόμενο διάστημα που επανέρχονται με νέα ένταση ιδιωτικοποιήσεις χώρων και υπηρεσιών, τα μέτωπα με πλειστηριασμούς, κατασχέσεις, κοψίματα ρεύματος, νερού κλπ., προβλήματα σε κοινωνικές υποδομές, κλείσιμο δομών πρόνοιας, υγείας, φοροληστεία, υποχρηματοδότηση σχολείων, ανταποδοτικές υπηρεσίες-χαράτσια δήμων κλπ. να πολλαπλασιαστούν τέτοιου είδους συλλογικότητες, ενισχύοντας και το συντονισμό τους κατά περιοχή, όπως στην Αττική στο Συντονισμό Συλλογικοτήτων Αττικής, αντίστοιχα στη Θεσσαλονίκη και αλλού. Να συζητήσουμε βαθύτερα τις δυσκολίες που εμποδίζουν την εμφάνιση και ανάπτυξη τέτοιων συλλογικοτήτων σε γειτονιές που παρεμβαίνουμε.

33. Η συμβολή των εργατικών λεσχών

Οι Εργατικές Λέσχες είχαν σε μεγάλο βαθμό ουσιαστική συμβολή σε κρίσιμα ζητήματα την προηγούμενη περίοδο (ανεργία-επισφάλεια, εργατικά δικαιώματα, προσφυγικό, κλπ). Χρειάζεται να δούμε πως θα διαμορφώσουμε ένα σχέδιο υπέρβασης των αδυναμιών και ποιοτικού άλματος που θα εκφρασθεί με την αναζωογόνηση, μαζικοποίησή τους και τη δημιουργία νέων, με στόχευση στις πιο λαϊκές εργατικές περιοχές της Αττικής και στις μεγάλες πόλεις της υπόλοιπης Ελλάδας. Να συμβάλλουν από τη σκοπιά τους στην ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος και στην εργατική-λαϊκή αντεπίθεση. Κάθε εργατικό ζήτημα να «γίνεται θέμα» στην τοπική κοινωνία, να διαμορφώνεται ένα δίπολο εργατικής αλληλεγγύης προς τους εργαζόμενους και κοινωνικής «περικύκλωσης» προς τους εργοδότες. Με αξιοποίηση τους σαν «εργατικό κέντρο αγώνα γειτονιάς» ανέργων και επισφαλώς – ελαστικά εργαζόμενων. Να ενταχθούν σε ένα ενιαίο σχέδιο παρέμβασης με τις εργατικές οργανώσεις του ΝΑΡ και την οργάνωση νέων εργαζομένων της νΚΑ, με αιχμές συγκεκριμένους εργασιακούς κλάδους. Να πετύχουν ανέβασμα του αγωνιστικού διεκδικητικού τους χαρακτήρα απέναντι στο τοπικό και κεντρικό κράτος για τα δικαιώματα των ανέργων και κοινωνικών αγαθών (υγεία παιδεία, πρόνοια). Ενάντια στις παροχές υπηρεσιών από τους δήμους με αντίτιμο, τα κλεισίματα των σχολείων, την ιδιωτικοποίηση δημόσιων χώρων και υπηρεσιών και πιο ενεργή εμπλοκή τους σε θέματα προστασίας της λαϊκής

κατοικίας, φορομνηξίας κλπ στα οποία υπάρχει υστέρηση.

34. Η δουλειά μας στην νεολαία

Στην νεολαία πρέπει να γίνει η πιο βαθιά τομή στην παρέμβασή μας. Ο συνδυασμός της **ιστορικής αλλαγής** που έχει συντελεστεί για τη δημιουργία **μιας γενιάς χωρίς δικαιώματα και χωρίς μέλλον** και η πολιτική ωρίμανση της νέας γενιάς σε συνθήκες βαθιάς δομικής κρίσης του καπιταλισμού και μιας αντιδραστικής πολιτικής από μια κυβέρνηση που ονομάζεται «αριστερή», δημιουργεί μια ριζικά νέα κατάσταση. Στη νεολαία χρειάζεται αφενός μια μεγάλη προσπάθεια ανασυγκρότησης των κοινωνικών συλλογικοτήτων και όλων των μορφών συγκρότησής της και από την άλλη, μια πολιτική, θεωρητική, πολιτιστική επανεξόρμηση των επαναστατικών και κομμουνιστικών ιδεών, γονιμοποίησης της «αυθόρμητης» αντικαπιταλιστικής αναζήτησης με το επαναστατικό φορτίο που απαιτεί η εποχή μας. Η στόχευση αυτή περνάει μέσα από:

- Την συνέχιση και εμβάθυνση της ελπιδοφόρας εργατικής στροφής με συγκεκριμένους στόχους ανάπτυξης και οργάνωσης των νέων εργαζομένων σε κλάδους και γειτονιές. Κομμάτι αυτής της προσπάθειας είναι και η δουλειά στην τεχνική εκπαίδευση.
- Την ανάπτυξη της δουλειάς μας στους μαθητές, αξιοποιώντας για αυτό όλο το πλούσιο δίκτυο μορφών νεολαιίστικης παρέμβασης στις γειτονιές, που ως τώρα μένει «έξω» από την συγκροτημένη παρέμβασή μας στην νεολαία.
- Την ανασυγκρότηση των μορφών **της κινηματικής και αγωνιστικής μας παρέμβασης στη σπουδάζουσα νεολαία**, την **αξιοποίηση κάθε δυνατότητας** για το ξεδίπλωμα της δράσης για την υπεράσπιση των αναγκών των φοιτητών και την αντιμετώπιση των τεράστιων προβλημάτων τους.
- Την αναγκαία τομή ανασυγκρότηση της αριστερής πτέρυγας με υπεράσπιση του αντικαπιταλιστικού χαρακτήρα και «δημοκρατική επανάσταση» στο εσωτερικό της.
- Το αποφασιστικό ξεπέρασμα των τάσεων κινηματικού κατακερματισμού, συνδικαλιστικοποίησης της πολιτικής δράσης, άρνησης για γενίκευση / πολιτικοποίηση με την οικοδόμηση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ στους χώρους της νεολαίας και την αποφασιστική ενίσχυση της νΚΑ.

35. Προσφυγικό - η παρέμβασή μας, ο Συντονισμός και η επόμενη μέρα

Το προηγούμενο διάστημα οργανώσαμε τη δουλειά μας μέσα από σωματεία, φοιτητικούς συλλόγους, συλλογικότητες που υπήρχαν ή νέες που δημιουργήθηκαν για αυτό το θέμα, και αναπτύξαμε μια πλούσια αντιπολεμική-αντιϊμπεριαλιστική πολύμορφη δράση διεκδίκησης και αλληλεγγύης στους πρόσφυγες με κινητοποιήσεις, πορείες, συγκεντρώσεις, πρακτική στήριξη με συγκέντρωση και διανομή ειδών, ενημέρωση κλπ. Έχουμε αποκτήσει επαφές και δεσμούς με πρόσφυγες. Αυτοί οι φορείς έχουν συντονιστεί και ανά περιοχή, όπως σε Αττική και Θεσσαλονίκη. Εκτός από αυτούς τους 2 κεντρικούς συντονισμούς στους οποίους συμμετέχουν δεκάδες φορείς, συμμετέχουμε, στηρίζουμε ή έχουμε επαφή με συλλογικότητες που αναπτύσσουν τέτοιες δράσεις σε αρκετούς ακόμα νομούς-περιοχές σε όλη τη χώρα.

Αυτή η δράση χρειάζεται να πάρει πιο μόνιμα, πανελλαδικά, συντονισμένα και σταθερά χαρακτηριστικά. Μέσα από μαζικές διαδικασίες να αναβαθμίσει την πολιτική οπτική της για τις αιτίες, τους υπεύθυνους, την σκοπιά της αλληλεγγύης, τη σύνδεση με τον αντιϊμπεριαλιστικό, αντιπολεμικό κίνημα και να συμβάλλει στην κοινή πάλη ντόπιων και προσφύγων για τα δικαιώματά τους, ζήτημα που το αμέσως επόμενο διάστημα έρχεται δυναμικά στο προσκήνιο. Για αυτό θα βοηθούσε η δημιουργία μιας κίνησης που θα βασιζόταν και θα πατούσε στους επιμέρους συντονισμούς σωματείων, φοιτητικών συλλόγων και πρωτοβουλίες βάσης και θα έδινε χώρο και λόγο σε πρόσφυγες και άλλους ντόπιους αλληλέγγυους.

36. Την περίοδο του αγώνα για το ασφαλιστικό εκδηλώθηκαν ορισμένες πρώτες κινήσεις παρέμβασης στους χώρους των ΕΒΕ, των αυτοαπασχολούμενων κλπ., που στην Ελλάδα αποτελούν μεγάλο μέρος των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Να αξιοποιήσουμε και συντονίσουμε το σύνολο των δυνάμεων ΝΑΡ και νΚΑ, συμβάλλοντας αντίστοιχα και στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

37. ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΠΟΜΕΝΕΣ ΜΕΓΑΛΕΣ ΜΑΧΕΣ

Πως συνεχίζουμε, πως προετοιμαζόμαστε για τις μεγάλες μάχες που έρχονται;

Τα πιο επείγοντα μέτωπα που ανοίγουν άμεσα είναι: νόμος για τα εργασιακά, ιδιωτικοποιήσεις, κόκκινα δάνεια,

πλειστηριασμοί, κλείσιμο – μεταβίβαση – αναδιάρθρωση επιχειρήσεων (απολύσεις, περικοπές κλπ.), συνολική αντικειμενική μεταρρύθμιση κλπ.

Τι κάνουμε;

- Προετοιμασία άμεσα NAP, vKA και στη συνέχεια ANΤΑΡΣΥΑ και αντικαπιταλιστικής πτέρυγας με ανάλυση, θέσεις, στόχους πάλης, τρόπο παρέμβασης.
- Δουλειά με λογική αγωνιστικού μετώπου αντιπολίτευσης – ρήξης – ανατροπής. Συσπείρωση και πολιτικός συντονισμός όλων των μαχόμενων δυνάμεων της Αριστεράς και του κινήματος.
- Δημιουργία σε κάθε νομό και σε πόλεις ή περιοχές Συνελεύσεων Αγώνα, όπου συσπειρώνονται σωματεία, σύλλογοι, επιτροπές αγώνα, συνελεύσεις κατοίκων, συνδικαλιστές κλπ. και αντιπαρά τίθενται μετωπικά στην επίθεση κυβέρνησης – κεφαλαίου – ΕΕ – ΔΝΤ. Ανάπτυξη ανάλογων μορφών στη βάση. Επιδίωξη πανελλαδικού καλέσματος μιας πανελλαδικής συνέλευσης των συνελεύσεων και όλων των συντονισμών αγώνα το φθινόπωρο στην Αθήνα.

Γ. ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΚΑΙ ΦΟΡΕΑΣ ΤΗΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗΣ: ΒΑΣΙΚΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΗΣ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗΣ ΜΑΣ ΣΤΟ ΣΗΜΕΡΑ

1. Στο 3^ο Συνέδριο του NAP αποφασίσαμε να κινηθούμε **στην κατεύθυνση ενός προγράμματος και κόμματος της κομμουνιστικής απελευθέρωσης**. Η ψήφιση της Πρότασης Προγραμματικής Διακήρυξης, η περιγραφή χαρακτηριστικών του κόμματος, η προσθήκη στην ονομασία του NAP του «για την κομμουνιστική απελευθέρωση» και οι κατευθύνσεις για τα πρώτα βήματα συμβολής σε αυτό το στόχο, αποτελούσαν εκφράσεις αυτής της επιλογής μας.

Από τότε μέχρι σήμερα **η αναγκαιότητα αυτής της κατεύθυνσης έχει ενισχυθεί πάρα πολύ**. Οι βασικοί λόγοι που φέρνουν σήμερα στο προσκήνιο την απαίτηση για ένα πρόγραμμα και κόμμα της κομμουνιστικής απελευθέρωσης είναι:

α. Έχει γιγαντωθεί η αντίφαση ανάμεσα, από τη μια, στις υλικές δυνατότητες για μια αξιοβίωτη ζωή που παρέχουν η εξέλιξη της παραγωγικότητας και της επιστήμης κι ο κοινωνικός πλούτος που παράγουν οι εργαζόμενοι και, από την άλλη, στην επιδεινούμενη κοινωνική αθλιότητα που βιώνουν οι εργαζόμενοι και οι νέοι. Η πρωτοφανής όξυνση της αντίφασης αυτής λόγω της κρίσης και της αστικής στρατηγικής για την υπέρβασή της, καθώς και η τάση για διατήρησή της επί μακρόν, αποτελούν έκφραση της θεμελιακής αντίφασης του καπιταλισμού ανάμεσα στον κοινωνικό χαρακτήρα της παραγωγής και τον ιδιωτικό χαρακτήρα της ιδιοποίησης, του αντιδραστικού του χαρακτήρα αλλά και του ιστορικού χαρακτήρα της παρούσας κρίσης. Ταυτόχρονα, η όξυνση αυτής της αντίφασης γεννά σε ευάριθμα τμήματα εργαζομένων και νέων τάσεις καθολικής αμφισβήτησης, απόρριψης, και ανατροπής του καπιταλισμού, ριζοσπαστικά ρεύματα και διεργασίες αναζήτησης μιας εναλλακτικής και εντελώς διαφορετικής κοινωνίας.

β. Το βάθος, η ένταση και η διάρκεια της καπιταλιστικής κρίσης σε συνδυασμό με την οξύτητα και το βαθιά αντιδραστικό ανατρεπτικό χαρακτήρα της κεφαλαιοκρατικής απάντησης για το ξεπέρασμά της έχουν δημιουργήσει πλήθος αντιδράσεων και πολιτικών αναζητήσεων: από τους σκληρούς αγώνες, τις απεργίες και το αντιμνημονιακό αριστερόστροφο ρεύμα στην Ελλάδα, τις πλατείες, το «occury», τους «αγανακτισμένους», την «Αραβική Άνοιξη», τις τωρινές «ολοφυτίες» στην Γαλλία. Όλα αυτά ανέδειξαν τις δυνατότητες της εποχής, αλλά και **τα όρια του σημερινού κινήματος και των όποιων μερικών και ενδιάμεσων απαντήσεων, που δεν αναπτύσσονται σε μια συνολική αντικαπιταλιστική επαναστατική κατεύθυνση, με πυξίδα μια σύγχρονη κομμουνιστική απελευθερωτική αντίληψη**. Ανάλογη είναι η εκτίμηση από την κατάληξη των λατινοαμερικανικών πειραμάτων. Αυτό υπογραμμίζει ακόμα περισσότερο η χρεοκοπία των διαχειριστικών ή «αντινεοφιλελεύθερων» αποπειρών, όπως του ΣΥΡΙΖΑ, των Ποδέμος, κλπ. Η ανεπάρκεια και τα όρια των «ενδιάμεσων λύσεων» παλιού και νέου τύπου, των ρεφορμιστικών πρακτικών, των τακτικιστικών γραμμών (που αντανακλούν, σε τελευταία ανάλυση, την τάση υποταγής στο εργατικό κίνημα), έχει τροφοδοτήσει ανατρεπτικές αναζητήσεις και πρακτικές, τάσεις που αναζητούν στο σήμερα έναν αποτελεσματικό δρόμο αναμέτρησης με την αστική πολιτική-κοινωνία και πάλης για τις ζωτικές εργατικές ανάγκες (που αντανακλούν την τάση

χειραφέτησης στο εργατικό κίνημα).

γ. Η εξέλιξη και η δυναμική της ταξικής πάλης -ακόμη και για τα στοιχειώδη- φέρνει στο προσκήνιο πολύ πιο γρήγορα και άμεσα από ποτέ ερωτήματα, προκλήσεις και συγκρούσεις καθολικού χαρακτήρα, που αφορούν τους πυλώνες και την ουσία του σύγχρονου καπιταλισμού. Η έξοδος από το ευρώ συνδέεται με την έξοδο από την ΕΕ και με το «και μετά τι;». Η αύξηση στους μισθούς με το ότι «δεν θα είμαστε ανταγωνιστικοί και δεν θα προσελκύσουμε επενδύσεις». Η καλύτερη ασφάλιση με το «θα βγει ελλειμματικός ο προϋπολογισμός και δεν θα ξεπληρώσουμε τους δανειστές». Έτσι, για να δοθεί με όρους και προϋποθέσεις αποτελεσματικότητας ακόμη και η παραμικρή μάχη σήμερα από την πλευρά της εργατικής τάξης, είναι απαραίτητο να υπάρχουν στον ίδιο τον αγώνα -κυρίως στις συνειδήσεις των αγωνιζόμενων- αξιακά και στρατηγικά εφόδια ικανά να σταθούν στο ύψος αυτών των ερωτημάτων και να τα απαντήσουν με σχετική επάρκεια (και όχι να λιποψυχούν μπροστά τους, να τα προσπερνούν ή να τα παραπέμπουν «στην ώρα τους») από τη σκοπιά της πλήρους εργατικής χειραφέτησης.

δ. Τέλος, η εμπειρία τόσο από την πορεία του κινήματος (με τις συνέχειες και τις ασυνέχειές του, τα ξεσπάσματα και τις υφέσεις, την πολυμορφία εκτός παραγωγής και τις δυσκολίες εντός της), όσο και από την πορεία των πρωτοποριών του, δείχνει ξεκάθαρα ότι χωρίς μια αποφασιστική τομή στο πρωταρχικό πεδίο ενός σύγχρονου προγράμματος και κόμματος της κομμουνιστικής απελευθέρωσης είναι δύσκολη -αν όχι ανέφικτη- η ποιοτική και ποσοτική ανάπτυξη, ο στρατηγικός-πολιτικός επανεξοπλισμός και η κοινωνική γείωση των άλλων πλευρών της επαναστατικής πρωτοπορίας (αριστερές πτέρυγες του κινήματος, αντικαπιταλιστικό πολιτικό μέτωπο), αλλά και η ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος σε όλες του τις διαστάσεις - το οποίο είναι ο καθοριστικός παράγοντας της πάλης για τα εργατικά συμφέροντα.

2. Οι λόγοι αυτοί ερμηνεύουν γιατί η ιεράρχηση που έχουμε κάνει αντανακλά υπαρκτές κοινωνικοπολιτικές διεργασίες κι αναζητήσεις - δεν αποτελεί αυθαίρετη-βουλευσιαρχική επιλογή. Ερμηνεύουν γιατί ο κομμουνισμός της επαναθεμελίωσης έχει τους όρους να αποτελέσει σχετικά μαζικό στις σημερινές συνθήκες κοινωνικοπολιτικό ρεύμα, να πάρει μορφή προγράμματος και κόμματος της κομμουνιστικής απελευθέρωσης με υπολογίσιμη παρουσία και επιρροή στην Ελλάδα αλλά και με διεθνή επίδραση. Τέλος, ερμηνεύουν γιατί το κομμουνιστικό-στρατηγικό στοιχείο της φυσιογνωμίας και της πρακτικής μας οφείλει να είναι δυναμικά και γόνιμα παρόν στις αναμετρήσεις του σήμερα, σε όλη μας τη δράση, στην παρέμβασή μας στις πλατιές μάζες (όχι μόνο στους στενούς κύκλους των μνημόνων), σε γόνιμη αλληλεπίδραση με τις αγωνιστική εμπειρία των μαζών κι όχι ως «κατήχηση από τα έξω».

Με την επιλογή μας, συνεπώς, επιχειρούμε να απαντήσουμε σε αυτές τις αναγκαιότητες κι όχι να βρούμε «καταφύγιο» ή «παραισθησιογόνο» για να αποδράσουμε από το δύσκολο παρόν των αστικών αναδιαρθρώσεων και των αρνητικών συσχετισμών. Κι ακόμη επιχειρούμε να διαμορφώσουμε ένα σταθερό-ποιοτικό εφελτήριο που θα μας επιτρέψει:

- Να προσανατολιστούμε πολύ πιο ουσιαστικά στη δουλειά της πρωτογενούς εργατικής οικοδόμησης κι όχι να καταφύγουμε σε μια φλύαρη κι ανώδυνη για το σύστημα «κομμουνιστική φιλολογία».
- Να χαράξουμε μια πιο αποτελεσματική τακτική στο παρόν κι όχι να καταργήσουμε την τακτική ή να την αποχωρίσουμε στην πράξη από την επανάσταση και τον κομμουνισμό.
- Να υπηρετήσουμε ουσιαστικότερα την υπόθεση του πόλου της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς και της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και όχι να αντιπαράθεσουμε το μέτωπο με το κόμμα.
- Να εδράσουμε σε πιο σταθερές βάσεις και σε καύσιμα μακράς πνοής την υπόθεση του προγράμματος-κόμματος της κομμουνιστικής απελευθέρωσης, κι όχι για να οδηγηθούμε σε «τσάτρα-πάτρα» ενοποιήσεις όσων μιλούν για κομμουνισμό και κόμμα-ομοσπονδία ή είτε σε «κόμμα-νεκροταφείο» και «κόμμα μονολιθικό», ή για να «ξεκαθαρίσουμε» -διά μέσου αυτής της διαδικασίας- καταστάσεις που πλήγωσαν ή πληγώνουν τη συλλογικότητά μας.

3. Υποστηρίζοντας ότι το πρόγραμμα και ο φορέας της κομμουνιστικής απελευθέρωσης πρέπει να πάρουν θεμελιακή, θέση στη φυσιογνωμία, τη δράση και την παρουσία μας, εννοούμε ότι πρέπει:

- Να αναδεικνύονται καθημερινά και με ζωντανό τρόπο (σε σύνδεση με τις εξελίξεις, τις εμπειρίες της πάλης, την κατάσταση σε άλλες χώρες κ.λπ.) η αναγκαιότητα, η δυνατότητα, ο δρόμος, το υποκείμενο και το πρόγραμμα/περιεχόμενό του.
- Να γίνει πιο ξεκάθαρα μέτρο και οδηγός της τακτικής και της τρέχουσας δράσης μας, να συνδεθεί δηλαδή πιο

ευκρινώς και οργανικά με μια επαναστατική τακτική (τον επαναστατικό δρόμο), χωρίς να ακυρώνει τη σχετική του αυτοτέλεια.

- Να συνδεθεί στην καθημερινότητα με τη δημιουργική ανάπτυξη-επανεξόρμηση του μαρξισμού και την αποτελεσματική αναμέτρηση με την αστική ιδεολογία σε όλα τα πεδία (φιλοσοφικό, κοινωνιολογικό κ.λπ.), καθώς και με βήματα στην οικοδόμηση ενός απελευθερωτικού και απελευθερωμένου από τα αστικά δεσμά πολιτισμού.
- Να γίνουν έμπρακτα βήματα τόσο στον φορέα-κόμμα που του αντιστοιχεί, όσο και στις άλλες συνιστώσες του επαναστατικού υποκειμένου και της πρωτοπορίας του.

Είναι αυτονόητο ότι όλα αυτά τα προσεγγίζουμε **με όρους επαναθεμελίωσης** (όπως προσδιορίζονται στην *Πρόταση Προγραμματικής Διακήρυξης*) και με την **τριπλή έννοια που αποδίδουμε στον κομμουνισμό**: του στρατηγικού στόχου (κοινωνία χωρίς καταπίεση, εκμετάλλευση, εξουσία), του φάρου-πυξίδας (που προσανατολίζει την καθημερινή δράση) και του δρόμου, της τακτικής που επιλέγουμε για να τον πραγματοποιήσουμε (αυτή την έννοια έχει το «κομμουνισμός είναι η κίνηση που καταργεί την υπάρχουσα τάξη πραγμάτων»).

4. Ο απολογισμός που έχουμε να παρουσιάσουμε από το Συνέδριο μέχρι σήμερα είναι πολύ φτωχός και πολύ πίσω από τις απαιτήσεις. Μέχρι τώρα έχουμε κάνει λίγα πράγματα για τη συζήτηση της Πρότασης Προγραμματικής Διακήρυξης εντός κι εκτός οργάνωσης. Έγιναν ορισμένα βήματα για την ανάπτυξη της θεωρητικής δουλειάς, με ορισμένες εκδηλώσεις (π.χ. για την Κομμούνα ή για ιστορικά θέματα) και με εσωοργανωτικές δραστηριότητες («μαθήματα» κλπ.), αλλά σε πολύ χαμηλότερο επίπεδο απ' ό τι απαιτείται. Κυκλοφορήσαμε την πρότασή μας για το πρόγραμμα και το κόμμα της κομμουνιστικής απελευθέρωσης (Νοέμβριος 2015) και διαπιστώσαμε μια θετική απήχηση και ενδιαφέρον από αρκετές πλευρές, ωστόσο δεν συγκεντρώσαμε-αποτιμήσαμε την εμπειρία. Πραγματοποιήσαμε μια κεντρική εκδήλωση στην Αθήνα και μόνο δύο συσκέψεις στην Αθήνα, που ωστόσο ήταν ενθαρρυντικές και ανέδειξαν τις δυνατότητες - αλλά και τη διστακτικότητά μας για το «επόμενο βήμα».

Πιο συστηματικά δουλέψαμε-συμβάλλαμε μόνο για το **περιοδικό (Τετράδια Μαρξισμού για την κομμουνιστική απελευθέρωση)**. Ήδη έχει συγκεντρωθεί ένα αξιόλογο δυναμικό στη Συντακτική Επιτροπή και **πραγματοποιήθηκε η έκδοση του πρώτου τεύχους**. Παράλληλα, έχουν αναδειχτεί μεγάλες προκλήσεις-απαιτήσεις που αφορούν την ποιότητα της αρθρογραφίας μας, το συνδυασμό μαχιμότητας-επιστημονικότητας, την ενοποίηση σε μια κατεύθυνση κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης και δημιουργικής ανάπτυξης του μαρξισμού, και την έμπρακτη συνεισφορά στις ανάγκες της εργατικής πάλης και του κόμματος της κομμουνιστικής απελευθέρωσης.

Η όλη μας υστέρηση δεν δικαιολογείται από το πλήθος των κινηματικών-πολιτικών μαχών στις οποίες εμπλακήκαμε το προηγούμενο διάστημα. Άλλωστε, στη φωτιά αυτών των μαχών ξεδιπλώνονταν και οι τάσεις που έφερναν στο προσκήνιο την αναγκαιότητα ενός προγράμματος και κόμματος της κομμουνιστικής απελευθέρωσης. **Η αιτία αυτής της υστέρησης βρίσκεται στο ότι η κατεύθυνση του Συνεδρίου δεν ιεραρχήθηκε με τη βαρύτητα που έπρεπε**, δεν πήρε τη θέση που της αρμόζει στη χάραξη της δράσης, της πολιτικής, των προτεραιοτήτων μας, μπήκε σε δεύτερη μοίρα έναντι των -σημαντικών αναμφίβολα-κινηματικών-πολιτικών καθηκόντων.

Αυτό αποτελεί πολύ σοβαρό στοιχείο της αυτοκριτικής που κάνει η Πολιτική Επιτροπή και το Γραφείο της και αποτελεί την πρώτη μεγάλη στροφή που επιβάλλεται να κάνουμε από εδώ και πέρα.

5. Πώς θα προχωρήσουμε το επόμενο διάστημα;

5.α. Προφανώς πρέπει να αρχίσουμε από το NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση και τη νΚΑ. Στηριγμένοι στις κατευθύνσεις της Πρότασης Προγραμματικής Διακήρυξης σε ό,τι αφορά το κόμμα, καθώς και στην απόφαση της ΠΕ για το οργανωτικό, επιβάλλεται να κάνουμε βήματα ανασυγκρότησης της οργάνωσής μας σε όλα τα επίπεδα (π.χ. διάταξη δυνάμεων, λειτουργία, ρόλος ΟΒ). Μόνο ένα NAP που τείνει προς το κόμμα που προτείνουμε μπορεί να αποτελέσει ελκτικό-πειστικό πυρήνα της προσπάθειας για ένα πρόγραμμα-κόμμα κομμουνιστικής απελευθέρωσης. Στην κατεύθυνση αυτή πρέπει να συμβάλουν οι συνδιασκέψεις περιοχών και οργανώσεων, το συνέδριο της νΚΑ και, προφανώς, η πορεία προς το 4^ο Συνέδριό μας. Πρέπει, επίσης, να συμβάλει μια ριζική στροφή στη θεωρητική δουλειά γενικά του NAP και ειδικά των ΟΒ (με μαθήματα, αρθρογραφία στο

ΠΡΙΝ, κύκλους αυτομόρφωσης, πρωτότυπες ερευνητικές δουλειές, σεμινάρια κ.ά.) και ένας κύκλος συζήτησης της Πρότασης Προγραμματικής Διακήρυξης.

5.β. Το δεύτερο βασικό είναι η εξώστρεφη δουλειά με τους συναγωνιστές και τις συλλογικότητες που έχουν δείξει ενδιαφέρον για έναν τέτοιο στόχο. Η μέχρι τώρα εμπειρία δείχνει ότι μπορούμε και πρέπει να είμαστε τολμηροί σε αυτήν την κατεύθυνση.

Στο πλαίσιο αυτό, μπορούμε να διακρίνουμε δύο επίπεδα δουλειάς (παρότι αυτά δεν χωρίζονται με σινικό τείχος): τις πρωτοβουλίες διαλόγου γύρω από το ζήτημα του κομμουνισμού και του κόμματος και τις πρωτοβουλίες συγκρότησης. **Στις πρωτοβουλίες διαλόγου «χωρά» ένα σημαντικό εύρος δυνάμεων και αγωνιστών. Στις πρωτοβουλίες συγκρότησης, το εύρος των αγωνιστών και των δυνάμεων διαφοροποιείται.**

5.γ. Πρώτη προτεραιότητα το επόμενο διάστημα είναι η ανατύπωση της πρότασής μας για το πρόγραμμα και το κόμμα της κομμουνιστικής απελευθέρωσης, η συγκεκριμένη δουλειά με βάση αυτήν και η οργάνωση ενός πρώτου συσκέψεων ή εκδηλώσεων σε γειτονιές, χώρους ή πόλεις.

Στη συνέχεια μπορούμε να προχωρήσουμε στο επόμενο βήμα: στη συγκρότηση «πρωτοβουλιών παρέμβασης και διαλόγου για το πρόγραμμα και το κόμμα της κομμουνιστικής απελευθέρωσης». Οι «πρωτοβουλίες» αυτές μπορούν να συζητήσουν και να οργανώσουν πιο συγκεκριμένα τη δράση τους γύρω από θέματα που αφορούν τα πολιτικά μέτωπα, την εργατική δουλειά, τη θεωρία, τις αρχές συγκρότησης ενός σύγχρονου κόμματος κομμουνιστικής απελευθέρωσης και την πορεία προς αυτό.

5.δ. Στο βαθμό που προχωρούν αυτές οι διεργασίες, να οργανώσουμε μια συνέλευσή τους μέσα στο φθινόπωρο, με στόχο την ανταλλαγή εμπειρίας, την καλύτερη συγκρότηση και τη διοργάνωση από αυτές ενός διημέρου στην επέτειο της Οκτωβριανής Επανάστασης (5-6 Νοεμβρίου), με την πρώτη μέρα να έχει χαρακτήρα διάλογου και τη δεύτερη σχεδιασμού των επόμενων βημάτων.

5.ε. Μέσα στη διαδικασία αυτή, και ανάλογα και με τη δυναμική που κατακτά, πρέπει να δούμε και πρωτοβουλίες κεντρικής παρέμβασης και ώθησης της συσπείρωσης δυνάμεων για το σύγχρονο πρόγραμμα και κόμμα κομμουνιστικής απελευθέρωσης.

5.στ. Η συμβολή του περιοδικού *Τετράδια Μαρξισμού* μπορεί και πρέπει να είναι σημαντική σε όλη αυτή την πορεία, υπό τον όρο βέβαια να ανταποκριθεί -και κυρίως εμείς εντός του- στις προκλήσεις που προαναφέρθηκαν και να αποτελέσει όχι το «όλον» της προσπάθειας αλλά ένα «κρίσιμο μέρος», που θα συνδυάζεται και θα αλληλεπιδρά με τις «πρωτοβουλίες» που θα συγκροτούνται τοπικά και με τα χαρακτηριστικά που αυτές θα τείνουν να κατακτήσουν.

5.ζ. Επιδίωξή μας και σε συνάρτηση με τις σχετικές διαδικασίες, είναι η ανάδειξη του ζητήματος αυτού σε κεντρικό ζητούμενο του 4^{ου} Συνεδρίου μας και να δρομολογήσουμε, με την ολοκλήρωση του Συνεδρίου, πιο συγκεκριμένα και αποφασιστικά τις απαραίτητες ενέργειες.

Δ. NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση - Η πορεία προς το 4ο συνέδριο

σύντροφοι και συντρόφισσες

1. βρισκόμαστε σε μια κρίσιμη και δύσκολη «στιγμή» της ταξικής πάλης, **καθώς τώρα πρέπει η επαναστατική κομμουνιστική πρωτοπορία να μπει μπροστά στη διαδικασία τομής για την αντεπίθεση του εργατικού - λαϊκού κινήματος και της μαχόμενης κι αντικαπιταλιστικής Αριστεράς.** Γιατί τώρα πρέπει να προχωρήσουμε σε εκείνες τις βαθύτερες επεξεργασίες κατανόησης της νέας κατάστασης. Γιατί πρέπει από κοινού, όλοι μαζί, να «σηκωθούμε ψηλότερα» για μια ανώτερη επαναστατική απάντηση τακτικής - στρατηγικής, για να ξεδιπλώσουμε το νήμα προς το σύγχρονο κομμουνιστικό πρόγραμμα και κόμμα.

Στόχος μας είναι η **συγκροτημένη και αποφασιστική πορεία προς μια νέα ουσιαστική στρατηγική και πολιτική ενοποίηση των δυνάμεων του NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση.** Με συλλογικά βήματα προς τη συγκρότηση του προγράμματος και του κόμματος της κομμουνιστικής απελευθέρωσης, με την αναβάθμιση των κομμουνιστικών χαρακτηριστικών NAP και ΝΚΑ και με απαραίτητα βήματα συζήτησης και

συσπείρωσης δυνάμεων και εκτός NAP.

Η διαδικασία αυτή θα πρέπει να συνδυαστεί με την πορεία προς το 4ο Συνέδριο της οργάνωσής μας.

Στην πορεία για το συνέδριο είναι ανάγκη να δεσμευτούμε όλοι για:

- **Βάθεμα της δημοκρατικής λειτουργίας της οργάνωσής μας με τακτικές συνεδριάσεις των ΟΒ,** συμμετοχή όλων και συζήτηση για όλα τα θέματα της πολιτικής μας γραμμής και της εφαρμογής της.
- **Πλατιά διάδοση όλου του πλούτου των απόψεων με τον εσωκομματικό διάλογο,** όπως προβλέπεται από τις αρχές μας και έχουμε κατακτήσει με την κυκλοφορία των κειμένων στις οργανώσεις.
- **Εξασφάλιση της ενιαίας δράσης της οργάνωσης με τη λειτουργία ενιαίου πολιτικού κέντρου που θα συντονίζει, θα κατευθύνει και θα προγραμματίζει, με βάση τις συλλογικές μας αποφάσεις,** τη δράση της οργάνωσής μας κι αυτό δεν μπορεί να είναι άλλο από την Π.Ε. και τα εκλεγμένα όργανα.

2. Προκηρύσσουμε το 4^ο Συνέδριο του NAP για τον Φεβρουάριο του 2017.

Προχωρούμε στην εκλογή Επιτροπής Θέσεων, ενώ θα επιδιώξουμε από την αρχή την ευρεία συμμετοχή και συμβολή στις επεξεργασίες των Ο.Β., των μελών και των φίλων του NAP και της νεολαίας για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση, των αγωνιστών που εμπνέονται από την προοπτική ενός σύγχρονου προγράμματος και κόμματος της κομμουνιστικής απελευθέρωσης.

Στο πλαίσιο αυτό πραγματοποιούμε **Πανελλαδικό Σώμα** για πολιτικές εξελίξεις, πολιτική γραμμή - ενοποίηση, επαναστατική τακτική και πορεία για το συνέδριο και το διάλογο / συσπείρωση δυνάμεων για το πρόγραμμα και το κόμμα της Κομμουνιστικής Απελευθέρωσης στις 9-10 Ιούλη 2016.

Η Πολιτική Επιτροπή του NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση, Ιούνιος 2016
